

DIARI DE SESSIONS DEL **PLE**

DEL PARLAMENT DE LES ILLES BALEARS

D. L. P. M. 770 - 1987

II Legislatura

Any 1988

Número 43/I

Presidència del Molt Il·lustre Sr. Jeroni Albertí i Picornell

Sessió celebrada els dies 23 i 24 de novembre del 1988,
a les 10,30 i a les 18 hores, respectivament.

Lloc de celebració: Seu del Parlament

SUMARI

Punt únic.

Debat sobre l'orientació política general del Govern.

EL SR. PRESIDENT;

Sres. i Srs. Diputats, bon dia.

Començam la Sessió Plenària a la qual se'ls ha convocat segons l'Ordre del Dia que els han repartit que té com a punt únic el Debat sobre l'Orientació Política General del Govern. Per començar-lo té la paraula el Molt Honorable Sr. Gabriel Cañellas i Fons, president de la Comunitat Autònoma de les Illes Balears.

EL SR. PRESIDENT DEL GOVERN DE LA COMUNITAT AUTÒNOMA (Gabriel Cañellas i Fons):

Gràcies, Sr. President. Senyores i Senyors Diputats:

Les sessions anteriors sobre l'Estat de l'Autonomia ens han servit per a sotmetre a la reflexió de la Cambra qüestions que, a judici del Govern, definien millor, cada una en el moment oportú, l'autèntic «Estat de l'Autonomia»: hem fet al llarg d'aquests anys des d'un repàs a les realitzacions del nou règim autonòmic, fins a una certa anàlisi de «l'abans i després» i fins i toten algunes sessions hem fet contemplacions monogràfiques sectorials quan les circumstàncies ho aconsellaren així.

Avui, quan ja han passat cinc anys —quasi sis— no voldriem caure en la temptació de fer balanços perquè creim que ja estan fets. Però sí que posarem de manifest —abans d'esbossar el futur cap al qual aquest Govern que jo presideixo pretén dur aquesta Comunitat Autònoma— algunes realitats que tenen ben merescuda l'atenció dels integrants d'aquest Parlament.

Algunes qüestions certament no noves. Algunes qüestions certament debatudes, però algunes qüestions que requereixen que a un moment determinat tenguem la possibilitat de sotmetre-les, d'una manera especial a aquesta Cambra, de debatre-les amb tota la intensitat que faci falta.

Però hi ha una sèrie de realitats que és necessari constatar.

I la primera és que, després d'aquests cinc anys, l'Autonomia forma part de la vida quotidiana del poble balear, constatació que no per òbvia, hem d'apartar de les nostres reflexions. S'ha fet normal el fet autonòmic. I aquesta normalitat, tal volta no respon a les expectatives d'una certa mística autonòmica, que pensava que l'Autonomia seria, o havia de ser, una efervescència apassionada, una tensió permanent, alguns fins i tot, una devoció incondicional o una emoció incontinguda. Contràriament a allò que la gent tal volta pensa, crec que aquesta quotidianitat desdramatitzada i gens emotiva és el millor símptoma de solidesa i d'arrelament de l'autonisme, i ho és en la mesura que s'instal·la en la naturalitat —és a dir, en la normalitat, en la normalitat pròpia de la vida del nostre poble. Si les democràcies sòlides i consolidades es caracteritzen precisament per aquesta normalitat gens apassionada, que pertoca a la cosa pública des de la racionalitat de la vida quotidiana, pens que hem de felicitar-nos que la nostra Autonomia tenguí també carta de segona naturalesa en els plantejaments vitals del nostre poble. Dins el marc constitucional i estatutari, ens autogovernem sense dramatismes ni focs d'artifici, amb el seny i la fermesa dels qui han assumit amb tota naturalitat el règim autonòmic.

Però així i tot és conegut de tots que tenim un gran problema pendent. Un gran problema pendent que constitueix precisament l'altra segona realitat, absoluta manifesta, després d'aquests quasi sis anys, continua aquell fet que ha amar-

gat la nostra Autonomia, aquell que li ha retallat bona part de les seves possibilitats, em refereixo lògicament a aquest tracte econòmic que nosaltres consideram injust que reben les Balears i algunes altres Comunitats Autònomes, però a nosaltres ens preocupa la nostra, al qual, amb inevitable i necessària recurrència, haurem d'al·ludir tantes vegades com faci falta, deixant ben clar i des del primer moment, que la nostra voluntat està en el diàleg i no en la confrontació. Empero, voluntat de diàleg no vol dir que, en un moment determinat, no es plantegin els punts de vista tal com en realitat es tenen i es mantenen sense cap tipus de disimul i sense que això vulgui dir que ens encasellam en unes postures concretes i determinades, sinó que manifestam la nostra opinió respecte d'aquest punt, i tal volta, a cop de diàleg podríem trobar postures que anàssin atrecant-se.

Sé també que poca cosa nova diré que no sapiguen vostès sobre aquesta qüestió tan espinosa. A poc a poc, la veritat s'ha anat obrint pas i amb alguna dolorosa excepció —dolorosa per allò que té d'atemptat als interessos balears—, ningú ja no diu que és «victimisme» allò que tot el món reconeix que és una injustícia perpetrada cap a les Illes Balears.

Fins avui, demà no ho sabem, negant-nos allò que creim sincerament que ens correspon. Continuen fins avui sense contestar les nostres propostes, que ja varen ser difícils de presentar i mentrestant el contribuent balear continua essent el primer sense les contrapartides corresponents, per a nosaltres vetaquí la injustícia. Creim que continuen castigant aquesta Comunitat Autònoma, sabent com sabem que tot el sistema de finançament autonòmic està absolutament dominat per l'Estat. Continuem patint les conseqüències de la infradotació de la nostra hisenda autonòmica. I que ningú no digui aquí aquest argument en contra, que és culpa de transferències mal negociades. També és ben assumit per a tothom que l'error no és d'aquesta Comunitat, sinó comú a totes, al sistema de finançament, no a la negociació de transferències. Continua, per tant, essent un «desideratum» el principi d'autonomia financera que proclama la Constitució. Continua essent una trista realitat que el maneig dels doblers públics —que, teòricament, hauria d'intentar solventar aquests problemes— no es fa des de l'objectivitat i la neutralitat, sinó que hi ha arbitrarietat i molts vegades impera el criteri del príncep de torn, és a dir, continua essent vulnerat el principi de suficiència.

Amb un agravant que creim que s'ha de denunciar públicament i ho hem de fer perquè hem d'estar en tot moment vigilants: Pensam, ho veurem els propers dies que el Govern Central utilitza el seu poder financer per intentar recuperar, per la via de fet, competències perdudes després de la vertebració de l'Estat de les Autonomies. Perquè el fet d'una autèntica indigència financera a què deliberadament se sotmet a les Comunitats obliga, no deixa altre camí, a institucionalitzar el pacte i la negociació que substitueixen el Dret com a principi rector neutral de la suficiència propugnada per la Constitució. D'aquesta manera va alterant-se sibil·linament i substancialment el mateix concepte d'Autonomia, es va retallant a cada moment allò que és molt més important que aquest concepte pur i filosòfic que és l'autogovern, cada vegada més a través de l'ús i l'abús del poder financer de l'Estat. Cada vegada més les Comunitats Autònomes depenem de la subvenció o del conveni —i, com deia aquell, Déu faci que no ens falti— fins i tot en qualque ocasió per atendre competències exclusivament autonòmiques, i això és

tant com dir que no tan sols se'ns retallen els ingressos, l'autonomia, la nostra capacitat en els ingressos, sinó que de qualque manera i sibil·linament se'ns retalla també l'autonomia, la capacitat de decidir el que nosaltres volem en la despesa. S'usa el poder financer de l'Estat no tan sols per castigar o premiar en funció d'interessos polítics del Govern, sinó per realitzar la política que el Govern vol realitzar a la Comunitat Autònoma. D'aquesta manera s'està desnaturalitzant la mateixa essència de l'Autonomia i, de cada vegada més, es redueix el proclamat autogovern a una mera gestió de polítiques pensades, dissenyades i decidides allà i no aquí. Perquè, qualsevol de vostès ho veu tots els dies, quan hem d'anar a cercar un conveni o una subvenció, només es pot anar a cercar en aquelles partides pressupostàries que figuren als Pressuposts de l'Estat. Partides pressupostàries que són realment de competències, la meitat de les vegades transferides a les Comunitats Autònomes i que no haurien, per tant, de figurar al Pressupost de l'Estat, però s'ha d'anar únicament i exclusivament a aquestes, perquè si no, la negativa ve per anticipat, i, per tant, posen condicions d'ajudes sempre i quan es faci una política determinada i no una altra, és a dir que se'ns retalla la pròpia capacitat de decidir en qüestions que són competència exclusiva de l'Autonomia, però la finançació de les quals s'ha reservat una vegada més dins el Pressupost de l'Estat a partides concretes i determinades en lloc transferir-les a aquesta altra partida, caixó de sastre que seria la del finançament de la Comunitat. Ni tan sols els Ajuntaments veuen l'autonomia municipal tan assetjada com les Comunitats Autònomes.

Aquest tracte injust, aquesta arbitrarietat amb la distribució, aquesta reconstrucció de l'administració perifèrica, perquè la Llei de Costes, per exemple, ho és, aquest atemptat a l'Autonomia en la despesa, que suposa haver d'acudir necessàriament a convenis i a subvencions, i aquest intent gens dissimulat de recuperar el poder cedir per la Constitució i per l'Estatut, els he de denunciar mentre sigui President de la Comunitat Autònoma i mentre no es resolgui el problema. Entre d'altres raons perquè la primera obligació de qualsevol de nosaltres i meua en primer lloc és defensar els interessos d'aquest poble, denunciar les injustícies quan es cometen i fer tot el necessari per resoldre les dificultats. Si a això li volen dir «victimisme», que li ho diguin: jo m'estimo molt més dir-li el més elemental i responsable sentit del deure.

Davant això, quina ha de ser la nostra resposta? Crec que la nostra resposta enfront d'aquestes actituds només pot ser una: reafirmar clarament la voluntat autonòmica d'aquestes illes i reafirmar-la en un triple front:

Primer, vigilància rigorosa davant tot allò que pugui suposar conculcació de l'Autonomia.

En segon lloc, reforma estatutària per a perfeccionar l'inacabat edifici autonòmic.

I, tercer, projecció de les Balears cap a un futur que ja és girant cantó.

La vigilància davant el progressiu retall autonòmic, l'efectuant des de l'únic lloc que podem fer-ho en una democràcia solvent: des del Dret. Precisament per això hem impugnat els Pressuposts Generals de l'Estat davant el Tribunal Constitucional i per això mateix hem presentat el corresponent recurs d'inconstitucionalitat contra una Llei de Costes que creim que si bé té aspectes que poden ser encertats i favorable, envaeix impudorosament les competències autonòmiques, com ja fèrem amb la Llei d'Aigües, per les mateixes

raons. I exercim aquesta vigilància constant, encara que de vegades ens vegem sotmesos a pressions financeres, com ens va passar amb les vivendes de protecció oficial, malgrat que hem vist amb satisfacció com els tribunals donaven la raó a les nostres tesis i rebutjaven aquest procedir inadmissible. L'autonomia consagrada per la Constitució i per l'Estatut és una qüestió de principi que no pot cedir de cap manera a raons d'oportunisme polític. És per això que, sense complexos i amb bon pols, hem sol·licitat l'empara de la Justícia quan hem considerat que qüestions greus i serioses de la nostra autonomia havien estat conculcades.

I si les nostres demandes continuen essent sistemàticament rebutjades, esperam que no sigui així, i si el rebuig ve amb l'únic motiu ni excusa que dir-nos que som la C.A. amb renda per càpita, més alta, els recursos contenciosos davant els Tribunals de Justícia proliferaran, per bé que aquest no volem que sigui el nostre tarannà.

Es segon apartat és la Reforma de l'Estatut, i és un àmbit de projecció autonòmica que val la pena discutir. Pens sincerament que l'hem de plantejar seriosament, sense demagògies ni concessions a oportunismes polítics que s'utilitzen els dies abans del debat o quan es vol crear una cortina de fum, sense concessions a l'oportunisme polític, si ho feim així, aleshores sí que la reforma del nostre Estatut ens servirà per aconseguir els mateixos sostres competencials que les autonomies via article 151. No entrarem en temes que no siguin estrictament els d'ampliació de competències, ni tampoc no reiterarem un debat que d'una manera no suficientment àmplia es va plantejar ja en aquesta Cambra fa molt poc temps.

Però sí volem deixar ben clar una sèrie de punts. En primer lloc que la possibilitat o la conveniència de la reforma de l'Estatut s'inicia el dia del Debat d'Investidura d'aquest Govern, en el qual tímidament suggeríem la conveniència d'entrar a un estudi seriós, amb tot el temps que fes falta, de la possibilitat de reforma d'aquest Estatut. En segon lloc, que cada vegada que jo em refereixi, com a Govern, a reforma de l'Estatut, pensin que ho faig únicament a tot allò que faci referència a sostre competencial, que mai no entrarà el Govern, com a tal Govern, a parlar de la reforma de l'Estatut, en el més ampli sentit de la paraula, perquè consideram, des d'aquell dia que en el Debat d'Investidura així ho suggeríem, la conveniència i la necessitat que si s'ha de reformar l'Estatut àmpliament, siguin les forces polítiques, i no el Govern, les que duguin aquest estudi, siguin les forces polítiques les que cerquin la major voluntat de consens i mai el Govern entri, en la mesura del possible, i només en tan que formem part d'unes forces polítiques en aquest debat.

És cert que no podem ignorar que hi ha crítiques i reserves d'algunes forces polítiques davant un projecte reformador, reserves que es manifesten essencialment en l'enunciat de consolidem allò que tenim i no anem més enlla quan certs aspectes de l'Estatut no són encara desenvolupats.

Pens que aquestes reserves són infundades, que són probablement una conseqüència de la disciplina de partit i no d'una reflexió ponderada dels fets. En primer lloc, perquè qualsevol sistema, en aquest cas el sistema autonòmic no és una excepció, tendeix a perfeccionar-se d'acord i en direcció als seus principis inspiradors. La tendència de l'Autonomia, de l'autogovern és exercir aquesta precisa autonomia. D'aquí que la nostra tendència sigui de desplegar totes les possibilitats que ens suggereix la nostra Constitució. Sense emocions devotes ni irracionismes, sinó amb sossec i des de la in-

tel·ligència que aporta la racionalitat.

L'autonomia no en absolut és un procés seqüencial, en virtut del qual cada estadi depèn de la plenitud que s'ha aconseguit a l'anterior, sinó que és un acte polític, conscient i deliberat, que ens instal·la en el fet autonòmic. I precisament perquè no és un procés dialèctic, és per això que resulta irrellevant la relació entre sòstre competencial/grau actual de desenvolupament autonòmic, grau, d'altra banda, que sistemàticament i únicament es refereix a la qüestió pendent de Consells Insulars. I jo no crec que hi hagi ningú que pugui sostenir amb solvència que aquesta assignatura quasi ja no pendent dels Consells impedeix o dificulta l'ampliació de les competències estatutàries perquè no té res a veure.

Siguem seriosos i plantegem els problemes on n'hi ha i quan es produeixen, però no utilitzem subterfugis tan fràgils per a impedir que les Balears arribin a la plenitud autonòmica.

Perquè, a més, jo em deman què hem de consolidar? Sincerament, i a pesar que molts pensin el contrari, crec que hem demostrat que administram entre tots millor els recursos que no l'anterior sistema centralista. Hem provat que amb més pocs doblers feim més coses i millors: En carreteres, en sanejament, en fiscalitat, en sanitat, en turisme, en cultura. Aquesta gestió ens permet reclamar majors competències i major autogovern.

I si en totes les parcel·les transferides hem demostrat més eficiència i més bona administració, em deman què hem de consolidar abans d'embarcar-nos en l'aventura reformadora de l'Estatut.

L'única cosa que crec que s'ha de consolidar no és l'Autonomia, la nostra capacitat d'autogovern, sinó les conductes d'un Govern i els seus mecanismes de finançament fins a instal·lar-los en la justícia i no en l'amiguisme, en l'equitat i no en el clientelisme.

I ja sé que qualcú dirà que, Estatut en mà, es podrien aconseguir, de fet, cotes competencials paregudes sense necessitat de recórrer a una reforma. I potser sí, però l'experiència de tots aquests anys ens mostra que és absolutament impossible anar cap a majors nivells d'autogovern davant una administració que no pensa en absolut ampliar sostres, que fins i tot, com ha denunciat algú des d'aquesta tribuna, mostra documents per als propers anys i plasma perfectament que no hi ha voluntat de transferir ni una sola competència més a ningú, i que no tan sols no pensa cedir cap parcel·la del seu poder, sinó que pensa més bé com i de quina manera pot intentar recuperar-les. D'aquí que no ens queda més remei que transitar per la via reformadora de manera que la nostra Autonomia pugui perfeccionar-se i arribi a la plenitud competencial.

Però, a més a més, anam cap a un futur.

I una vegada que hem contextualitzat políticament i finançament aquest ara i aquí de la nostra autonomia, crec que tots estaran d'acord si els dic que les nostres illes no poden estar condicionades pels capricis de la política ni pels jocs florentins d'un poder que s'ha convertit en un fi en si mateix i no en un mitjà per atendre demandes dels ciutadans.

Mentre ens planyen els doblers i les competències, mentre interpel·lam el Govern Central per la manera que té de tractar aquestes terres, i mentre mantenim i mantendrem amb voluntat seriosa i ferma, incansablement diàlegs i obrim vies per a una difícil, però no impossible, entesa, Mallorca, Menorca, Eivissa i Formentera segueixen el seu ritme que no

entén de disputes polítiques. La vida continua, els problemes que planteja la pròpia dinàmica social esperen solucions i el segle XXI que ja guaita a l'horitzó reclama de la nostra societat i de les institucions que la governen i la representen, respostes concretes i eficaces.

Per això, senyores i senyors diputats, tinguem o no competències, venguin o no venguin més doblers de Madrid, no saltres seguirem endavant amb els nostres propis mitjans i amb les nostres pròpies idees, i farem impossible que l'escletrosi que alguns deistgen —si més no ho sembla— acabi per ofegar la nostra Comunitat Autònoma.

Per això mateix, el govern ha elaborat un ambiciós Pla Extraordinari d'Inversions, els detalls del qual no explicitaré aquí, però la filosofia i les línies generals del qual sí que vull presentar a la consideració de la cambra, per poder-les debatre avui o demà.

Però comencem pels problemes.

La prosperitat de la nostra Comunitat Autònoma, els nivells de renda europeus que tenim i la superació de la crisi econòmica que ha afectat Europa en general i Espanya en particular no ens han de fer oblidar tota una sèrie de desajusts que continuen planant sobre les Balears.

Som, certament una economia desarticulada i condicionada per la integració insular de la Comunitat Autònoma. La nostra estructura econòmica continua monogràficament a l'entorn del turisme. Aquest turisme que ens planteja cara a un futur no pocs interrogants.

I una demanda més qualificada que exigirà una oferta també més qualificada. L'agricultura, com a activitat econòmica tradicional en el passat, es veu expulsada en aquests moments de les nostres illes pel sector terciari per una banda i per la política agrària de la CEE per una altra. La indústria pateix les conseqüències de la insularitat i del predomini turístic. I les nostres infraestructures —carreteres, proveïment d'aigües, sanejament— continuen reclamant un perfeccionament, una modernització i una adequació a les exigències d'una economia dinàmica i expansiva com la nostra, en tot el que es faci no basta. Tots aquests grans problemes continuen aquí i constitueixen un repte que la Comunitat Autònoma cap al futur, un repte a assumir, amb independència dels avatars de la política autonòmica del Govern Central, de l'augment eventual dels sostres competencials o de les hipotètiques reformes estatutàries. La societat ens exigeix solucions i respostes, i n'hem de donar.

I n'hem de donar, ho hem defer d'acord amb els principis i amb les filosofies que, des del primer moment, han inspirat el Govern que presideix, altra cosa seria enganyar-nos. Una caricatura interessada d'aquests principis i d'aquesta filosofia que ens inspiren descriu l'estat autonòmic que defensam com una espècie d'estat mínim, que equivaldria a un estat ineficaç, a un estat incapaç, a un estat fugisser.

Jo crec que quasi no valdria la pena dedicar uns minuts a desbaratar aquesta caricatura tan burda, si no fos que així ens serveix per a precisar els grans eixos a l'entorn dels qual gira la política del govern autonòmic. Si l'estat mínim és apostar per la societat civil i no per l'omnipresència estatal; si l'estat mínim és un acte de fe en la llibertat de l'individu i no en la intervenció asfixiant del poder; si l'estat mínim és defensar una societat tan desregularitzada i desburocratitzada com sigui possible, i no una societat reglamentada de dalt; si l'estat mínim és sostenir el caràcter subsidiari de l'estat i la preeminència de la persona humana, llavors

que ens declaram partidaris fervents de l'estat mínim».

Però allò que no és en absolut l'estat mínim és abandonament de responsabilitats i entronització de la incompetència i de la ineficàcia. L'estat mínim no és una cosa buida de competències, sinó assumpció d'aquestes competències les seves, no en absolut les de la societat. Per això el Govern de la Comunitat ha d'acomplir amb eficàcia les funcions que li pertocquen, i per això la Comunitat Autònoma ha d'assumir sense complexos les parcel·les de poder que la societat li deposita a les mans. Amb això vull dir que el meu govern té molt clar quines coses li reclama i li exigeix la societat balear. I per donar una resposta acompanyada, ha elaborat aquest pla extraordinari d'inversions que no és, en definitiva, més que una resposta responsable a les demandes de la societat civil en alguns sectors, una resposta a alguns sectors concrets, però precisament de l'èxit d'aquesta política econòmica depèn poder donar resposta a les altres exigències justes en el camp de la sanitat, la cultura, el transport, els serveis.

Però si parlem d'un Pla Extraordinari d'Inversions, tant en el supòsit que fracassin les negociacions plantejades o, fins i tot, Déu ho faci, en el cas que prosperin, la recerca dels mitjans econòmics, en aquest cas, es compartiria entre les administracions, no tenim més remei que acudir a l'única via raonable que tenim a l'abast: l'endeutament. No ens ha de retgirar la paraula endeutament, excepte que darrera aquest retgirament s'amaguin altres motius que no tenen res a veure amb la realitat política, i sí amb dificultar l'acció política.

No ens ha de retgirar l'endeutament per dues raons. Primera, perquè la nostra és una comunitat amb un nivell baix d'endeutament, qualcu diria que baix en comparació amb els nivells d'altres Comunitats Autònomes, però crec que el raonament de comparació amb altres, l'hem de deixar de banda. I segona, perquè allò que ha de preocupar de l'endeutament no és el fet d'acudir al crèdit, sigui de la quantia que sigui, sinó la destinació a què s'afectarà el deute. Si un endeutament s'aplica a subvenir les necessitats de les despeses corrents, seria irresponsable i pertorbador. Però un endeutament que es practica per a la inversió és un endeutament que apunta cap a la rendibilitat i no a la consumpció. En aquest cas, el paral·lelisme amb l'empresa privada, sempre presidida per una racionalitat econòmica implacable, és, en aquest cas, pertinent i encertat. Hi ha una diferència notable entre l'empresa que acut al mercat dels doblers per finançar-se les inversions i l'empresa que hi acut per finançar costos d'exploració. La mateixa cosa podem dir d'aquesta empresa pública que és qualsevol estat, inclòs atendre les infraestructures és la primera i la més important funció i obligació de qualsevol administració, inclosa l'autònoma.

L'agricultura és, de tots els sectors econòmics, el que travessa una crisi més aguda.

I la sospirada diversificació de la nostra estructura econòmica passa forçosament pel relleuament d'una indústria que té possibilitats certes, si sabem unir la iniciativa empresarial i la incentivació pública. Invertint en aquests tres sectors, obtindrem un efecte multiplicador que repercutirà sobre la resta de l'activitat econòmica i atindrem una major i millor qualitat de vida dels nostres ciutadans, i els donarem uns millors serveis a tots els altres camps.

Pel que fa a aquestes Balears que volem dissenyar per a l'any 2000, pareix clar que una xarxa impecable de comunicacions viàries és una condició sense la qual no tan sols per a impulsar el desenvolupament i millorar la qualitat de

vida ciutadana, sinó per a mantenir satisfactòriament l'actual nivell d'activitat.

Malgrat les millores que hem fet durant aquests anys d'autonomia i que són a la vista de tothom, el cert és que la nostra xarxa viària té encara una patologia que podem descriure en línies generals de la manera següent: absència total o parcial de drenatges, obsolescència de les obres de fàbrica, gran quantitat de antigues parets seques que obliguen a limitar la càrrega i urbanització de fet dels trams que travessen els diferents pobles de les Illes. A tot això hem d'afegir la dada que vostès coneixen massa: la matriculació de nous vehicles creix, augmenta el trànsit i la temporada turística eleva a l'enèsima potència la intensitat i la densitat de la circulació diària. Les conseqüències d'aquest panorama són: increment dels accidents com a fruit de la inseguretat viària, lentitud en general de tot el sistema de comunicacions i cost elevadíssim en consum de carburants.

Acondicionar els accessos a Palma, construcció a Mallorca de l'anell comarcal, acabar l'eix Inca-Manacor, habilitar els accessos a la costa i als nuclis turístics, millorar els trams Esporles-Banyalbufar i Deià-Sóller, acabar l'eix Maó-Ciutadella, culminar la xarxa bàsica de Menorca amb la millora del tram Maó-Fornells, desdoblejar la ronda d'Eivissa, millorar el fort de la d'Eivissa-Sant Josep-Sant Antoni, crear una segona ronda a Eivissa ciutat, crear la ronda de Sant Antoni i construir l'alternativa Eivissa-aeroport, vetaquí a grans trets els projectes que pretenem escometre amb el Pla Extraordinari d'Inversions a l'àmbit de les carreteres.

Amb això volem aconseguir uns objectius que podem sintetitzar així: solucionar el problema dels accessos als nuclis de més trànsit; acostar els nuclis de la costa als trams en bon estat; solucionar problemes que es deriven de l'actual xarxa arterial de Mallorca, creant l'anell comarcal i obviar el pas de carreteres importants pels nuclis urbans. Objectius tots, reclamats per una ciutadania que ens exigeix als poders públics solucions ràpides i eficients a uns problemes estructurals que duen massa temps pendants.

I si això és vàlid per a Carreteres, el fet que l'aigua constitueix una de les qüestions prioritàries d'aquestes Illes és, també, un fet conegut amb escreix per aquesta Cambra. A Mallorca, l'afluència turística i la demanda agrària han provocat els problemes que tots vostès saben: salinització dels aqüífers, impotabilitat de l'aigua per al consum i el fantasma del racionament que cada any vola per damunt els nostres caps. A Eivissa la situació és encara pitjor. I a Menorca, encara que té una problemàtica distinta, s'ha de preveure que en un futur no passi el mateix que ha passat a Eivissa i a Mallorca. I a aquest panorama de recursos escassos, hem d'afegir el problema de la contaminació a través dels abocaments, la qual cosa, en una economia turística com la nostra, constitueix un atemptat, no ja a un equilibri ecològic que hem de preservar, sinó a la mateixa racionalitat econòmica que aconsella mantenir en bon estat aquest bé turístic que són les nostres costes i la mar.

És per això que les actuacions i inversions previstes en obres hidràuliques apunten al triple objectiu d'utilització racional d'un bé escàs com és l'aigua, mitjançant la depuració i posterior reutilització, d'una millora dels aqüífers a través de la recàrrega artificial d'aquests amb aigua depurada, i la creació en tot cas de zones de regadiu que rendabilitzin l'activitat agrària. També amb aigua depurada.

Pel que pertoca a l'agricultura i la ramaderia balears que

constitueixen els sectors amb un futur més incert i més problemàtic, tampoc no és cap secret per a ningú. En aquest sentit, participam exactament de la mateixa problemàtica que pateixen les societats avançades del mercat comú europeu. I el mateix que fan aquestes societats avançades, és just que ho fem nosaltres dirigint la nostra atenció cap a un sector que, ahir mateix, era la columna vertebral de l'estructura econòmica balear i que avui duu camí de desaparèixer, si no hi actuam enèrgicament.

Crec que és balder proposar-los una reflexió sobre l'evolució de la participació del sector primari en el Producte Interior Brut regional o sobre quin ha estat el procés de reducció de la renda dels agricultors o sobre quina és actualment la piràmide de població agrària a la nostra terra, tots són temes que la Cambra coneix amb escreix. El cert és que hi ha una sèrie de greus problemes estructurals i d'organització que han de ser tractats pels mateixos agricultors, per suposat, però també per l'administració autonòmica en totes aquelles parcel·les que són competència seva.

És per això que el Pla d'Inversions apunta a canviar un panorama agrícola i ramader, el desenllaç del qual és molt clar, si no actuam amb celeritat: la desaparició. Transformar zones de secà en zones de regadiu mitjançant la utilització de les aigües depurades; estalviar costos introduint canvis a les tècniques de cultiu; investigar i aplicar el resultat de les investigacions a l'àmbit del material vegetal; fomentar l'associacionisme agrari com a mètode per a combatre el minifundisme estructural del nostre camp i aqueixa tendència individualista que té el pagès de les nostres terres; incitar a la creació d'una indústria agroalimentària amb participació dels productors; promoure l'agroturisme selectiu i qualificat com a mètode complementari de rendibilització del camp i de fixació de nuclis poblacionals, vetaquí els objectius del pla inversor elaborat pel Govern.

I finalment, el darrer gran eix d'aquest Pla Extraordinari que contempla les Balears de l'any 2000 és el referit a la indústria. Ja advertíem abans l'efecte «expulsor» que ha tengut el sector terciari sobre una indústria que, en alguns casos, tenia una gran tradició a les nostres Illes. Excepció feta de la indústria bijutera i la de l'alimentació, deixant a part la construcció que va per altres camins, les altres indústries o han desaparegut o són en vies de desaparèixer.

La cosa més greu és que, en no pocs subsectors industrials amenaçats hi ha certament el material necessari per a relançar una activitat industrial que té tradició i «know how» i que podria recollir molt bé els excedents empresarials generats pel turisme. El calçat, la marroquineria, la confecció en pell, el moble, el brodat o la moda, són activitats que, en potència, es poden relançar, si sabem combinar l'associacionisme, el disseny i el màrketing i sense que en cap moment la insularitat no constitueixi obstacle insalvable perquè siguin pròsperes i desenvolupades.

I amb això crec que hem arribat al punt final d'aquesta exposició sobre com està, com volem la nostra Comunitat Autònoma per a demà. Una exposició —i em remet a allò que he dit al començar— que més que repetir balanços ja coneguts o insistir exclusivament en l'assignatura pendent del finançament, ha volgut presentar a la consideració de la Cambra una política de futur que hem de començar a practicar avui mateix. Les inversions i els esforços d'avui seran riquesa i benestar demà. I les Balears que volem per un futur que ja és girant cantó no es construeixen des de la passivitat ni

esperant uns doblers que s'han entestat a plànyer-nos, sinó des de la decisió d'anar endavant, amb els nostres propis mitjans exclusivament amb aquests, si fos necessari.

Moltes gràcies, senyor President. Moltes gràcies, senyors i senyores Diputats.

EL SR. PRESIDENT:

Se suspèn la sessió que recomençarà demà, dia 24, a les 10 i mitja del matí.

Moltes gràcies.

EL SR. PRESIDENT:

Sres. i Srs. Diputats, bon dia.

Recomença la Sessió. Correspon en aquest punt iniciar el torn d'intervencions dels Srs. Portaveus dels Grups Parlamentaris que hi vulguin prendre part. Per part del Grup Parlamentari MIXT té la paraula el Diputat Sr. Carles Ricci.

EL SR. RICCI I FEBRER:

Bon dia, Sres. i Srs. Diputats.

Sr. President Cañellas, les seves paraules d'ahir ens han fet analitzar la nostra situació socio-econòmica a veure si d'una vegada prenim un camí amb decisió. L'anàlisi hauria de començar per veure que l'economia espanyola creix cada dia, però no hem d'oblidar que el principal motiu ve donat especialment perquè ens trobam dins un tren d'una economia general i ens impulsa cap envant i hauríem de dir que anam pujant, que Espanya va creixent a pesar de, a pesar de, i hauríem de dir que va creixent gràcies al sacrifici dels treballadors que li han sabut donar suport, i és un gran mèrit indiscutiblement, sacrificar-se perquè un Govern tiri endavant unes línies en les quals el vertader sacrificat d'aquest avanç econòmic d'Espanya segurament és el treballador, i el petit treballador segurament més que els altres.

Com deia, ens trobam dins un tren europeu, mundial, que avança l'economia i ens arrossega. Fins i tot també hem de considerar que aquesta pujada nostra, que segurament és més important que la d'alguns països en relació amb els punts pujats, també és deguda a que ens trobàvem més avall, o sigui que, en definitiva, no dic que no hi hagi un mèrit per part nostra, però hem de reconèixer que els vertaders mèrits moltes vegades són deguts a l'entorn i no a la nostra pròpia execució.

Aquesta economia galopant que tenim avui en dia a nivell mundial també ve en gran part determinada per l'exorbitant liquidesa financera. Avui potser que els treballadors ho passin una mica malament, com deia abans, o bastant malament, però l'economia financera del món és pròspera, hi ha doblers per tot arreu i això és degut segurament per les extraccions del petroli, d'alguns països que han de posar forçosament els doblers enmig del carrer. El desenvolupament dels pobles ja no és produït només pel comerç i la tecnologia, avui el moviment és impulsat sobretot pel món de les finances, que en molts de casos és un món una mica perillós perquè a vegades se'n du la riquesa, no la crea, senzillament se l'emporta.

No vull dir amb açò que sigui dolent que vengui aquest tipus de riquesa, és bo, pes bo sempre que no sigui senzillament una operació comercial que ens pren tota la riquesa i desapareix, és bo mentre formi part de la mateixa economia d'on vagi a parar, siguin les Balears, sigui Espanya, sigui Europa. No és la meua intenció pretendre dirigir la macro

economia que ens envolta, però sí crec que ens devem col·locar en la millor situació, perquè el corrent que dèiem és inevitable, ningú no pot evitar aquest corrent, per tant si ens col·loquem bé i som capaços de planejar la nostra situació en un lloc determinat podem, si més no arribar just allà on volem, sí preveure on anirem.

La força de l'economia del nostre entorn és avaluada en tots els seus àmbits, però especialment a nosaltres ens interessa veure-la en els camps turístics, de l'agricultura i de la indústria, perquè són els tres puntals que possiblement i bàsicament ens afecten. L'Administració, per açò, ha de donar suport a la competitivitat; avui, és obligat que l'Administració sigui dintre, no ja per manar com si fos un pare, però sí per dirigir i controlar el futur. Què ha de propiciar el nostre Govern, en aquest cas? A pesar, amb o sense el Govern Central de Madrid, açò ho hem de tenir clar, una política d'oferta de qualitat, tecnologia pròpia en modernitat i disseny i tot amb la rapidesa que ens demana el gran factor dels nostres dies, la informació. Sense tenir informació, sense tenir vertaderament una informació immediata dels moviments socio-econòmics mundials, avui en dia ningú no pot programar res i qui intenta programar sense aquestes consideracions tira trets a l'aire i tal vegada per casualitat encerta-rà alguna cosa, però en definitiva mai no sabrà el que encerta.

L'economia oberta dels països del nostre entorn econòmic obligarà a grans moviments, moviments que repercutiran en nosaltres indiscutiblement, com és quasi segur la caiguda del dòlar americà, que permetrà als Estats Units d'Amèrica estar en línies competitives en la lluita que ja s'ha entaulat amb l'economia del Pacífic. Aquesta lluita serà molt dura, perquè el Pacífic tampoc no es podrà permetre perdre la part del pastís més important que hi ha avui en dia en el comerç, com ho és Europa. Per tant, serà Europa el camp de batalla, i açò no ho hem d'oblidar ningú de nosaltres si volem projectar alguna cosa.

Per bé o per mal, tampoc no podem oblidar que tenim l'obertura d'uns països de l'Est, països que es deien comunistes fins ara i que cada dia sembla que hi ha un cert transvassament en el pensament que obligarà als països del nostre entorn a fer intercanvis que, més que econòmics, seran decisions purament de transvassaments i canvis de matèries primes i productes acabats i elaborats. Tot açò, on ens durà? Ens durà segurament a una possible reconversió d'estrènyer el cinturó de l'economia d'Europa, i açò també ens afectarà, afectarà el turisme, afectarà la nostra agricultura, ho afectarà tot, açò són coses que hem de preveure.

Aquest possible programa no ens permet d'estar mans plegades esperant a veure que farem el 92, ni tan sols podem esperar el 90. En tot açò el Govern Central no té projectes per a nosaltres, i dic el Govern Central de Madrid, perquè, clar, a vegades ho hem d'aclarir, ja en tenim prou nosaltres, ja és bastant, açò ho diuen i es basen en la ximplera que la nostra renda per càpita és polida, la renda per càpita de les nostres illes és sempre de les més altes, i açò pareix motiu de marginació financerà per part del Govern Central, àlies PSOE.

Pel que veig al Govern de Madrid no li deu importar el més mínim l'anàlisi de considerar d'on surt aquesta renda i si un dels seus principals factors és la venda del nostre patrimoni, de la bellesa, de l'ecologia, de la nostra forma de vida, en definitiva la venda del nostre patrimoni material, social i fins i tot diria espiritual. Pel que veig haurem de viu-

re sense patrimoni, sense possibilitats de crear riquesa, perquè es girin en pla misericordiós i decideixin ajudar-nos a no morir. Ja és hora que els diferents Grups Parlamentaris de Balears, i vull repetir clar açò, de Balears, se sumin en un esforç comú per projectar el futur creador de benestar, que posi en marxa la màquina de la voluntat i la feina en la qual les idees de tots —perquè no és patrimoni de ningú d'aquí dins en particular— convergents i amb el seu ideal comú puguem aconseguir aquest benestar social i econòmic.

Hauriem d'estar farts, vertaderament farts de castigar i bloquejar el treball, les iniciatives o els consells que fa l'Oposició envers el Govern o el Govern contra l'Oposició. Feim, aquí una lluita de boicots continua i açò crec que s'hauria d'acabar, hauriem d'estar farts d'aquí dintre, d'aquest tipus d'actuació, ja hauriem d'estar disposats a canviar aquesta actitud, és ben hora ja que els governants escoltin, no amb humiliat, sinó que escoltin senzillament i aprofitin tot allò que digui l'Oposició que sigui pel bé general, de la mateixa manera que l'Oposició no hauria d'oblidar, que ho oblida moltes vegades, que el Govern avui present va guanyar les eleccions democràtiques, és ben hora que ho comencen a veure.

Aquí tenim la sort —i és una sort— que no governa avui un Partit amb majoria absoluta. Dic que és una sort perquè no passa ni pot passar el que passa a altres bandes, on l'arrogància i la prepotència de les majories absolutes obliden, fins i tot menyspreen qualsevol opció, idea o ajuda de l'Oposició, convertint-se al final en simples enemics. Però aquest no és el nostre cas, aquí podem molt bé fer feina junts, certament hauriem d'oblidar les ordres manda fèines centralistes d'alguns grups polítics que lluny d'entendre les nostres il·lusions i necessitats pretenen utilitzar-nos com a part del seu parcial entendre polític.

Amb açò no vull dir, i que ningú ho entengui, una falta de capacitat solitària per part nostra, ja que en un país modern i democràtic ningú no podrà mai desentendre's d'un tot i com a tot vull dir les diferents parts d'Espanya, però com un tot amb la independència suficient de totes les Autonomies on la gestió per la creació de riquesa i les millores socials siguin assolides per la seva gent d'acord amb la seva pròpia idiosincràsia, no amb la idiosincràsia d'uns senyors llunyans de nosaltres que no coneixen la nostra problemàtica com la coneixem nosaltres cada dia. I ara, Sr. President, tal com vosté va dir ahir, l'expressió però amb seny i fermesa, no facem més teories.

Veig bé que el Sr. Forcades i tots els Consellers un darrer l'altre insisteixin cada dia a les portes dels Miniseris, a Madrid, demanant el que volem i demà, una vegada reformat l'Estatut, no acceptarem fàcilment l'abús del poder del Govern Central, que amb les seves negatives constants ens du a una impossibilitat d'autogestió fins a voler-nos veure, com va dir el Sr. President ahir, quasi humiliats reclamant el que és nostre.

Avancem i no posem ja més frens a la qüestió, perquè tal com he dit ja al principi, és una necessitat, facem ja un pla de futur, però facem-lo seriosament ja. No demorem més el canvi necessari de les estructures que permetin desenvolupar de veritat i recuperar la nostra indústria, que cada dia sabem positivament que va més malament, modernitzem-nos i avancem en el desenvolupament total del nostre camp, preparem-nos per a la possible època de les vaques flagues del turisme, comencem de veritat el futur creatiu i no depredador, que és el que en molts de casos hem fet fins avui.

Refermem la nostra cultura com a punt de partida de la recerca dels nous horitzons i que tot açò sigui la base de les millores socials, que de seguir pel camí que seguim serien cada vegada més impossibles. Sense inversió, sense inversió dirigida a la creació de riquesa no hi ha cap possibilitat de fer programes ni accions socials, més bé el contrari: l'autoconsum ens du a minvar cada dia les possibilitats d'una societat amb un benestar social, l'autoconsum ens arrossega cada dia més per avall, fins i tot en les possibilitats futures, no tindrem possibilitats futures si no cream riquesa.

L'autoconsum d'avui ens du a destrossar els nostres paratges ens du a infectar les nostres aigües a les costes, es dur fins i tot a esllenegar la nostra convivència, cada dia sentim aquest separar de tota la nostra societat dia a dia. El futur dels nostres fills no pot esperar més, però si avui aquí no estam disposats tots els que representam el poble balear i ajuntam el nostre esforç dirigit a un sol objectiu convergent, democràtic i amb independència dels que preténen alinear-nos en contra del bé de les nostres illes haurem perdut el tren i deixarem perdre l'oportunitat de ser una nació amb capacitat de generar riquesa suficient per a nosaltres i sobrant per continuar col·laborant amb la resta d'Espanya per ajudar als menys afavorits i als que més ho necessiten. Som, al cap i a la fi, un país amb diferents nacionalitats, ho podem demostrar, tenim capacitat per demostrar-ho, però, clar, també ens ho han de deixar fer.

Avui la voluntat d'aquí és aquesta. Per tot açò, Sr. President, Srs. Consellers, Sres. Diputades i Srs. Diputats, anem per feina ja.

EL SR. PRESIDENT:

Moltes gràcies, Sr. Diputat.

Per part del Grup Parlamentari PSM-EEM, té la paraula el Portaveu Sr. López Casasnovas.

EL SR. LOPEZ I CASASNOVAS:

Gràcies, Sr. President. Sres. i Srs. Diputats.

El Grup Parlamentari del PSM i de la coalició electoral EEM, formada per Esquerra Unida i el Partit Socialista de Menorca, en el moment de començar aquest debat vol significar que en els sistemes democràtics el Debat General sobre l'Estat de la nació és sens dubte un dels moments més rellevants juntament amb el Debat de la Llei de Pressuposts, un dels moments més rellevants de la vida parlamentària.

Es fa molt enfora de ser un caprici de l'Oposició, aquest debat, sinó més tost un deure del Govern i una obligació de la Cambra presentar i debatre respectivament la situació que té la societat de les Illes Balears, quin és el balanç de l'any que ha transcorregut des de l'anterior debat, quins aspectes han millorat, quins han empitjorat, quins són els reptes que tenim plantejats i quines solucions s'hi proposen.

Volem dir, idò, que es tracta d'un debat important i transcendent, que si es fes bé hauria de revertir positivament en l'acceptació del valor d'aquesta primera institució de representació democràtica dels pobles de cadascuna de les Illes. Com va escriure Miquel dels Sants Oliver, «la política no és la vida, però moltes vegades és el llit per on corre; no és el cos, però és el sistema nerviós que el belluga». Si feiem cas d'aquestes paraules i les aplicàvem al discurs que fa vint-i-quatre hores va pronunciar aquí el President de la Comunitat Autònoma, podríem creure i afirmar que la vida dels ciutadans de les Illes Balears no corre pel solc cavat pel Go-

vern de les Illes Balears i, allò que és més greu, que el cos social del nostre arxipèlag es troba a morts, mancat de nervi.

En efecte açò es podria desprendre de l'exposició del President Cañellas; aquí, a les Illes Balears, no hi hauria segons ell altres problemes que els derivats de la incomprensió del Govern Central envers la nostra Autonomia, no hi hauria altres problemes que el fet que les Illes Balears aporten més que no reben als Pressuposts Generals de l'Estat i, per tant, de la necessitat d'un pla extraordinari d'inversions per satisfer determinades exigències d'una societat de nivell europeu de renda que té, vostè ho va dir, alguns desajustaments. I com que aquest pla extraordinari d'inversions és probable — no ho voldríem, però és probable — que no rebí l'adequada finançació de Madrid, ja tindríem justificació suficient per recórrer al Deute Públic, a l'endeutament, tot açò adobat amb salsa liberal del més pur estil paper subsidiari de l'Estat, no intervenció de l'Administració Pública, llibertat per a la iniciativa del poderós econòmic per especular i fer lloc on passi pels nassos i ja tenim un missatge senzill de to va bé aquí dins i més encara hi aniria si el Govern de Madrid ens deixés fer el que volem. Massa senzill, massa simple, si no fos fins i tot demagògic.

El cos social de les Illes Balears és viu, però és ben diferent del panorama idíl·lic que se'n va descriure ahir pel Cap del Govern Autòmic i manifesta les seves contradiccions de forma brutal com en les escandaloses diferències socials entre sectors opulents, fills del desenvolupament desenfrenat i de l'especulació de tota mena i les classes populars ofegades, vulguem o no, per l'encariment del cost de vida i per la pèrdua de capacitat adquisitiva dels salaris.

Sres. i Srs. Diputats, les rendes salarials dels treballadors en actiu amb prou feines i amb força lluita sindical han aconseguit durant l'any passat mantenir nominalment la seva equiparació a l'índex de preus en el consum. Penosament he dit, perquè com és sabut i notori la precarietat actual dels assalariats arriba a límits gairebé preindustrials fortament sotmesos a l'estacionalitat, amb el dubte constant respecte de la precarietat de la permanència en els llocs de treball, amb ritmes intensos i llargues jornades a escarada i treball submergit, amb les cotes més altes d'Europa quant a sinistrebilitat laboral, o sigui en condicions dolentes de seguretat i higiene de treball, etc., etc.

De manera que el 7% de creixement del producte interior brut a les Illes Balears en xifres absolutes és, en relació amb la inflació, la realitat neta d'uns excedents empresarials que no afecten òbviament per igual a tots els empresaris, sinó que ho diguin, per exemple, els petis i mitjans empresaris que han experimentat el rigor d'aquest sistema, però que tanmateix donen bon compte del fet que la distribució de la riquesa a les Illes Balears s'ha produït un any més de manera escandalosament desigual.

Sí, Sr. Cañellas, són dades de la Conselleria de la Funció Pública, de l'Institut Balear d'Estadística que periòdicament tenim ocasió de llegir, com també podem assabentar-nos, si ho volem llegir, que el mes d'octubre la Comunitat Autònoma de les Balears ha enregistrat el major nombre d'aturats amb un increment de 24,4 punts, és a dir, 6.208 aturats més que es mes de setembre, i que sumen ara 31.648 persones. Per cert que percentualment, i és alarmanant pel que atany a la balearització de l'illa, és a Menorca on aquest augment s'ha fet més notable, potser perquè a Menorca la dependència del sector terciari no era tradicionalment tan alta;

però que ara lamentablement va caient en el problema de l'estacionalitat com succeix a Mallorca i a Eivissa i Formentera.

Fruit del seu Govern, Sr. Cañellas? En part sí i en part no. Sí, perquè el model que el seu Govern espandeix és tremendament homogeni, uniformitzant; perquè els Consells Insulars no disposen dels instruments competencials suficients per impulsar el model d'ordenació territorial que cada illa reclama de forma diferent i perquè amb la seva política, que alguns han anomenat de destrucció territorial, no negarem que ha trobat suport i connivència d'ajuntaments de diferent color polític, no sols d'AP, sinó també del PSOE, és així.

Però si em digués que açò que ha fet créixer l'economia balear gairebé de forma cancerosa o malaltisa és la seva política, li diria que en part, no, és a dir, hi ha hagut un creixement desmesurat de les economies de tota casta i no són poques la saturació, per exemple, i els déficits d'infraestructures, les conseqüents degradacions ambientals, la dissolució progressiva de la identitat cultural dels nostres pobles i un llarg etcètera que vostè segur que sap o hauria de saber. O sigui que s'ha agreujat la dependència exterior de l'economia balear, 40% depenent, com vostès saben, del turisme; o sigui mentre creix i creix la massa de visitants, la despesa turística ha baixat un 2%; o sigui que a més visitants, manco diners i més problemes per a les Illes.

Açò no és catastrofisme, no és catastrofisme, és senzillament lectura de dades. Ja sé que dirà que els ingressos per aquest concepte han augmentat en 40.000 milions respecte de l'any passat, que el model d'explotació turística que intenten potenciar: camps de golf, ports esportius, per cert ara n'hi ha 16.000 amarres, 13.000 a Mallorca, 2.000 a Eivissa i Formentera, 1.000 a Menorca i s'anuncia que per a l'any 2.000 se'n volen 34.000, 18.000 més. Camps de golf, ports esportius, autopistes, vostè dirà que coincideix això amb el model que li marquen des de la Secretaria General d'Estat per al Turisme, del Govern Central, i dirà que des dels escons del PSOE no haurien de criticar aquesta política, perquè on governen ells fan la mateixa política que vostès, però si ens diuen açò des de la dreta, naturalment no ens ve de nou, però a l'esquerra, per a nosaltres açò no pot ser cap excusa, no és cap excusa.

A més a més li volem dir ben clar, no és cert que el creixement econòmic de les Illes Balears sigui equivalent al seu miracle, al seu Govern, no siguem providencialistes, a les Illes hi ha una dinàmica pròpia existent des d'abans de la seva Presidència, a partir d'uns mercats que el Govern no controla. I per cert, què passa amb els beneficis que generen des del sector terciari? On van a parar aquests fluxos de capital sorgits del turisme? No és mal de dir, i vostès ho saben, van cap a l'especulació financera, van cap a l'especulació immobiliària, van fins i tot fugint cap a l'exterior, o sigui una vegada més es desaprofita un bon moment i s'incideix en el monocultiu, fracassa idò la seva política. Què se n'ha fet de les promeses del discurs d'investidura quan dibuixava els propòsits de diversificació econòmica mitjançant el famós pacte intersectorial que havia de canalitzar els excedents turístics cap a l'agricultura i cap a la indústria en un model d'integració? Res. Un any i mig després, res de res; açò no va ni amb corrioles.

Vostès, açò és cert, han fet molts de llibres, han publicat el Pacte Intersectorial, el Pla de Reindustrialització, un *Llibre Blanc* sobre Turisme, un *Llibre Verd* sobre Agricultura,

però d'iniciatives concretes ben poques, per no dir cap, i ja no els demanam que les facin al sector públic, que sabem que açò, des del seu liberalisme, seria batre ferro fus. Què se n'ha fet del Pla Econòmic Regional, presentat i retirat com una estrella fugissera?

Dèiem fa uns moments que el cos social de les Illes Balears experimenta en carn viva dures contradiccions, continuam constatant-les de forma especialment dramàtica en el cas d'aquest 7,2% de població analfabeta, 38.500 ciutadans mancats de l'instrument bàsic d'accés als béns culturals, d'accés a les mínimes cotes de llibertat; en el cas d'aquestes prop de 4.000 persones grans d'edat avançada, la pensió assistencial prevista per a les quals al Projecte de Llei de Pressuposts per al 1989 és de 19.000 pessetes, 19.000 pessetes per passar el mes mal vivint a la greu manera; és el cas dels malalts per toxicomanies, essent com és la Comunitat Autònoma de les Illes Balears un punt essencial en el tràfic de drogues segons l'informe fiscal remès a la Comissió Parlamentària d'Investigació.

Segons aquest informe, d'aquest tràfic criminal surten, com és prou sabut, grans negocis multimilionaris mentre la degradació física i psíquica dels drogo-addictes, en la seva majoria menors de 30 anys, els aboca inexorablement a una profunda degradació moral amb pèrdua d'aquells valors ètics relatius a la convivència social. No ho dic jo, ho diu l'informe fiscal que s'ha presentat aquí.

I què en direm de les disminucions, poc a mal ateses? Vostè, Sr. President, amb una habilitat que li hem de reconèixer, perquè n'ha après molt, sap comparèixer davant la comarca del Reiguer i coordinar l'actuació dels alcaldes a base de convèncer-los que cal invertir 100 milions de pessetes, però sense cap compromís d'inversió del Govern d'aquesta Comunitat en aquest tema. On són les inversions per a assistència social dins el Pla Extraordinari d'Inversions?

Es el cas de nombrosos barris degradats amb manca de serveis urbans mínims, clavegueram, sanitat, voreres, vivendes dignes i no cal sortir de Palma per trobar aquesta realitat lacerant, aquestes borses de pobresa que també es poden trobar a determinades zones rurals o d'àmbit turístic especialment degradat. Ja sé, Sr. President, que el seu front s'aruga davant aquest negre panorama i sé que ens dirà que feim un discurs trist, pessimista, no serà la primera vegada que ens ho diu, per cert, com tampoc no és la primera vegada que li ho recordam i possiblement, si continuen fent aquesta política, no serà la darrera vegada que els ho diguem. És que la realitat és caparruda, tossuda, i negar-la no seria bo ni èticament correcte.

En aquest sentit, el Grup Parlamentari PSM-EEM detecta una greu malaltia social que no ens permet contemplar amb optimisme l'estat de la Comunitat Autònoma. Es d'allò que nosaltres en diríem el mal negre i que afecta la societat balear i que és producte d'una política que accentua la separació abismal entre opulència i pobresa. Aquí, senyors del Govern, calen al nostre entendre mesures intervencionistes dels poders públics, aquí cal que deixin la pretesa neutralitat que amb la seva política liberal deixa actuar les forces socials perquè els poderosos tinguin més poder a costa dels qui res no tenen, vet aquí la rel de la injustícia, vet aquí el camp en què un govern democràtic ha d'estar disposat a intervenir amb decisió, a tall de ser acusat, si no ho fa, de no governar per al poble, sinó per als interessos dels grups de pressió econòmics.

No sé si els molesta que parlem d'aquesta manera o que parlem d'aquestes coses. En qualsevol cas l'emplaçam, Sr. President, que ens expliqui que fa el Govern que vostè dirigeix no sols per crear riquesa, sinó i sobretot per redistribuir-la en el conjunt de la societat de forma que els nivells europeus de benestar social que gaudeixen les Illes Balears siguin el fruit d'un repartiment harmònic i no el resultat matemàtic de dividir 100 per 2, mentre un té 90 i l'altre té 10, per exemple, perquè no és igual que tots dos tinguin 50. Aquí, la matemàtica aplicada al fet social falla, Sr. President; parli d'açò, perquè ahir el matí preocupat com estava en saber si a Madrid acceptarien el Pla Extraordinari d'Inversions, s'oblicava dir-nos en quines prioritats socials pensava el seu Govern destinar les inversions.

Per exemple, en agricultura, si tenim, com va dir ahir, els mateixos problemes que les societats europees avançades, convindrem que cal posar solucions europees, és a dir, cal reformar estructures. Més enllà dels diagnòstics —per cert el Govern a après de fer papers, ha après de fer plànols, ha après de fer projectes— però més enllà d'aquests projectes i diagnòstics, poques inversions en matèria d'infraestructures agrícoles, poquíssimes relacionades amb la millora de qualitat de vida dels pagesos. Més d'un 50% dels agricultors de les Illes Balears tenen més de 55 anys. Què fa el Govern per fer més atractiva la feina i la vida en el camp? Sap positivament quantes finques queden sense electrificar i per tant sense condicions mínimes d'habitabilitat? Sap que els telèfons rurals, tan necessaris, venen a costar a l'agricultor més de 600.000 pessetes? Són conscients que cal modernitzar les formes contractuals que regeixen el camp, algunes d'elles obsoletes i quasi feudals? Estan d'acord que no és bo el minifundisme, ho sap la Conselleria d'Agricultura, però, què ha fet la Conselleria d'Obres Públiques i Ordenació del Territori per impedir les parcel·lacions rústiques o per afavorir les concentracions parcel·làries? Prioritzaran la utilització d'aigües residuals depurades per a l'agricultura de regadiu o per regar camps de golf? Quins són els plans que denoten els projectes del Govern Balear per avançar solucions a les problemàtiques que es derivaran de l'entrada d'Espanya a la Comunitat Econòmica Europea?

Vet aquí el mal verd, el mal del medi ambient o de l'agricultura, la febre dels camps de golf a unes illes on, com reconeixia el Sr. Cañellas, patim una angoixosa manca de recursos hídrics. En aquest tema la inconsciència pot ser temerària fins al punt que si esgotam els aqüífers, tranquils, desalinitzarem, encara que l'invent de dessalinització costi cent vegades o mil vegades més del que costaria l'aigua natural, és allò que deien de matar ocells a canonades.

I el mal gris de l'asfalt i de les carreteres? Sincerament, senyors del Govern, han comptat quina potencialitat de xarxa de carreteres tenim i quants de metres quadrats ocuparia el parc mòbil si un dia hipotètic tots els vehicles es posessin a rodar per les carreteres? Ho han comptat i saben que seria un col·lapse. Per tant, si són seriosos, no creuen que ha arribat l'hora de reduir o de no incentivar almanco el creixement de vehicles mitjançant l'adequada promoció de mitjans de transport públic, com han hagut de fer les societats cultes i desenvolupades d'Europa?

Els agradi o no els agradi, supòs que no els agrada, la insularitat obliga a limitar el creixement, facin cas a les recomanacions europees en aquest sentit. I atenció, de 20.000 milions de pessetes prevists al pressupost per al 1989, 4.000 van

a carreteres, és a dir, el 20%, i no contents, posen el 80% del Fons de Compensació Interterritorial a l'autopista de circumval·lació i a més carreteres i ens notifiquen que al Pla Extraordinari d'Inversions han demanat més doblers per a carreteres. La gent pot admetre que hi hagi un servei de carreteres del Govern, però no un Govern al servei de les carreteres; si van per aquests carrerans o autopistes, el Pla Extraordinari d'Inversions per a nosaltres no caldrà que recorri a Deute Públic, per a aquest viatge no feien falta ni bast i beasses.

I és una llàstima, perquè en unes quantes coses li volen donar la raó, Sr. President: que no hi ha autonomia financera, que s'atempta contra l'autonomia quan des del Govern Central s'usa i s'abusa del sistema de subvencions condicionades que retallen, com vostè sap molt bé, la capacitat de decidir la despesa substituint el dret competencial amb una imposició encara que sigui pactada; que la fallada és en el sistema de finançació, d'acord, però observin una cosa. Mentre el Conseller Sr. Forcadès va a Madrid i pel que sembla no li fan gaire cas, fa com aquell entrenador de futbol que jugant a fora camp i perdent per golejada tornava a casa amb eufòria de victoriós, la diferència potser sigui que l'entrenador al cap de poc temps el substituïen, i aquí no passa absolutament res.

Contrasta aquesta situació —i no ho dic ara personalitzant en un Conseller, sinó el tot el Govern— amb la que es viu, per exemple, en el si de la Comissió de Cooperació Estat-Generalitat de Catalunya, on pel diàleg, fixi's, Sr. President, i no pel contrast, no per la confrontació, s'arriben a acords amb el Sr. Almunia, que per cert juga a fora camp aquesta vegada. La diferència radica per a nosaltres, potser que mentre Catalunya té una Autonomia conquerida per l'esforç nacional i la consciència col·lectiva, la Comunitat Autònoma de les Illes Balears té una Autonomia atorgada, concedida, no reivindicada o valorada pels ciutadans.

Serà que encara no hem deixat de ser província? Contesti, Sr. President, per què el Govern de Balear ha interposat recurs d'inconstitucionalitat contra els Pressuposts Generals de l'Estat, contra la Llei de Costes, contra la Llei d'Aigües i no ha dit ni mu en la Llei Reguladora de Bases de Règim Local o en la Llei de *Patrimonio Histórico Español* o la Llei de Televisions Privades, que ja els va bé. I el Pla d'Ocupació Juvenil, tampoc no mereixerà una consideració d'aquest Govern? Ara podria ser molt bé que aplaudíssim aquest pla, perquè afavoreix òbviament els interessos empresarials en alguns casos.

Per què a unes iniciatives sí i a altres no? No serà que en realitat allò que més afectava d'aquestes lleis era la propietat privada que a l'ultrança vostès volen avantposar a la utilitat pública, a l'autèntic interès social? I dic l'autèntic, no aquell que fan servir per fer construccions o apartaments en sòl no urbanitzable.

No ens venguin amb victimismes, el victimisme potser l'ocasiona Madrid quan diu que no, que no i que no a coses que són de justícia, però la partida de tennis Palma-Madrid o el que és igual, AP-PSOE, PSOE-AP, només ha aconseguit fins ara liquidar encara més la poca credibilitat que hi havia en l'Autonomia, i açò per a nosaltres, que som d'esquerres i per tant som autonomistes, que som d'esquerres per tant som nacionalistes d'alliberament, ens fa molt de mal ens sap molt de greu.

Si vostès, senyors del Govern, fossin de veritat autono-

mistes, tal vegada valorarien més aquest Parlament. El tan esmentat Pla Extraordinari d'Inversions, abans d'enviar-lo a Madrid l'haurien dut a debat en aquesta Cambra i haurien procurat per a ell el màxim suport parlamentari. Mirin si açò és important, que davant el Govern Central podrien afirmar aquest Pla com a voluntat majoritària o màxima dels legítims representants dels pobles de les Illes, però no ho han fet, llàstima. Si fossin de veritat autonomistes haurien donat compliment a les resolucions, a les mocions, a les proposicions no de llei aprovades pel Parlament, cosa que no han fet en gran mesura com podem comprovar, si volen. Si fossin de veritat autonomistes, per exemple, haurien realitzat el sondeig d'opinió sobre què pensen els ciutadans de la nostra Autonomia, segur que no hauríem trobat declaracions abrindades d'amor a la pàtria, açò és clar, però tal vegada el somriure autocomplaent d'aquell tot va bé se'n hauria congelat en veure com s'identificava autonomia amb burocràcia, despeses supèrflues, duplicitats administratives que passen ara i aquí.

On és la racionalitat tan cantada en l'Administració, que fins i tot ara acabam de patir una vaga quasi massiva dels funcionaris de la Comunitat Autònoma? Açò per no parlar de l'efecte nefast de veure com les autoritats autonòmiques cerquen, via pressupost, una pensió vitalícia per a després de la jubilació, a la qual sempre s'exposa qui navega aquestes mars polítiques.

Si fossin de veritat autonomistes donarien bon compliment a l'esperit i a la lletra de l'Estatut i obririen els diferents sectors socials a la participació institucional fins ara vetada. Vostès han vetat des del Govern la Proposició de Llei de creació del Consell de Planificació Econòmica o Consell Econòmic i Social, malgrat que una de les resolucions aprovades en aquesta Cambra dia 5 de novembre de l'any passat els obligava a no acceptar una Proposició de Llei d'un altre Grup Parlamentari, sinó a elaborar un Projecte de Llei com a Govern. No ho han fet, un incompliment més.

Incompliment de la Resolució aprovada pel Parlament que instava la creació del Consell de Turisme; precària vida, tal vegada mort del Consell Assessor de Presidència. Sincerament, vostès no volen que les forces sindicals tinguin el pes i el reconeixement social que la Constitució els dona, si no, no s'explica la seva exclusió, per exemple, de la Címera Turística celebrada a l'Hotel Bellver el passat més d'agost. En realitat diran tal vegada que el Govern actuava en aquelles cas de comparsa a les ordres de la gran patronal, ordres que per exemple, mirin quina causalitat, arriben al punt de propostes com aquestes: 58 milions de subvenció encoberta a la CAEB, pràcticament incondicionats i segurament mal emprats en els pressuposts del 88, destinats a creació de llocs de treball.

Vegin per on, si hagués existit un Consell Econòmic i Social com cal, és a dir, amb tots els agents socials democràticament situats, sindicats, petites i mitjanes empreses, no s'haurien pogut produir probablement aquests i d'altres secretismes. Aquest Govern de drete té tanta por o més al roig que el mateix Felipe González; aquest Govern pateix, idò, el mal groc, encara que irònicament puguin haver sonrigut davant la vaga general de dia 14 de desembre. Sàpiguen que els treballadors de les Illes Balears no només troben raons per exercir el seu dret de vaga en la política de Felipe González, sinó també per la que fan vostès tant o més antisocial i reaccionària que aquella.

Si creguessin de veritat en l'Autonomia no deixarien passar ocasió per denunciar la burla a la voluntat majoritària dels ciutadans de les Illes Balears que suposa la presència constant de vaixells amb càrregues nuclears al port de Maó o a la badia de Palma, incomplint la condició segona del referendun sobre les modalitats del referendun d'Estats a l'OTAN. Però, qui s'enganyarà, Srs. Diputats. Malgrat totes les seves promeses i proclames de nacionalisme econòmic, vostès ni son tan sols autonomistes, perquè si ho fossin tendrien una preocupació permanent que no tenen pel patrimoni cultural de la nostra Comunitat Autònoma. La cultura pròpia vull dir, no aquella imposada per anys d'esforços, despeses i vexacions fins al punt d'haver aconseguit alienació nacional de molts dels qui viuen i treballen aquí per la via de la ignorància respecte de la nostra identitat històrica i lingüística.

Per favor, aquest Govern no pot consentir, no ha de consentir veure com es perd la nostra llengua entre les generacions joves, no es pot contemplar passivament com desapareix de la nació dels mallorquins, dels menorquins, dels eivissencs i dels formenterencs sense un fort revulsiu social. Vostès saben com jo quin és l'estat de la Comunitat Autònoma en aquest tema tan important, el padró municipal d'habitants amb tota fiabilitat així ho detecta, la regressió social de la llengua catalana als grans nuclis urbans, a Palma sobretot i als territoris afectats fortament per la immigració no catalano-parlant, a Eivissa, a zones turístiques, esdevé dramàtica. La llengua és el nervi de la nació, les actituds personals fins ara havien salvat la nostra llengua, però davant tot el procés de resistència per salvar la llengua catalana a les Illes el Govern sorgit per mor d'un fet lingüístic i diferencial, és a dir, un govern autònom, massa vegades en lloc de donar llum dona fum i és una vergonya.

M'hauria volgut referir en aquesta exposició al tema importantíssim del panorama europeu. Vostè gairebé no en va fer esment més que per dir que l'agricultura en patiria les conseqüències, també la indústria, marginació del FEDER, el Sr. Forcades ho sap molt bé, però l'any 92, amb l'Acta Unica Europea, modificació del Tractat de Roma de l'any 57, entre altres coses, les diferències regionals hi ha el perill que s'accentuin i es desequilibrin els resultats esperats. Es fa necessària una política regional des de la Comunitat Autònoma que eviti per una banda l'excessiva potenciació de les regions que tenen un alt nivell industrial i per una altra la infrautilització dels recursos de les regions més desfavorides.

Hi ha grans canvis socials en perspectiva, un gran mercat de 320 milions de consumidors és en portes, s'hauran de reconèixer titulacions i formació professional, s'hauran d'equilibrar els plans d'estudis, s'hauran de tractar les malalties i hospitalitzacions pagades per un país que tal vegada no serà el mateix del naixement ni del treball de l'usuari, açò és importantíssim i té una gran incidència com vostès saben damunt l'economia turística, en un país turístic. Perquè Europa, l'Europa sense fronteres no sigui un fracàs només queda un camí, treballar des de les Administracions Públiques, des del Govern Central, però també des de les entitats autònomes per preveure, per conèixer, per avançar programes i anticipar-se a les dificultats. Ja acabo, Sr. President.

Sr. President d'aquest Govern, l'any 93, quan els homes i dones de les Illes Balears haurem descansat de l'allau nacionalitzadora o desnacionalitzadora, segon com es miri, de les Olimpíades, de l'Acta Unica Europea, del «V Centenari», l'any 93 s'hauran complert cinc anys dels primers cinc

anys que complim ara de l'entrada en vigor del nostre Estatut, cinc anys de la data en què no vam poder reformar l'Estatut, encara que la Constitució i el mateix Estatut així ho permetien. Llavors tendrem la perspectiva suficient per veure què va fer vostè, Sr. President i el seu Govern col·legiadament per curar el mal negre de les desigualtats socials, el mal verd del medi ambient i l'agricultura, el mal gris de les carreteres i urbanitzacions, el mal blau de la imprevisió davant Europa i el mal groc de la manca de participació social dels col·lectius de treballadors d'aquestes illes, i el mal arc-de-sant-Martí de tots els colors que pateix la nostra Comunitat Autònoma, els pobles de la qual haurien de ser estimats molt més que no els interessos personals legítims, molt més en fets i no en paraules.

I acabo. La projecció cap al futur dels pobles de les Illes Balears és responsabilitat de tots els qui en som aquí representants, i la seva responsabilitat, Sr. President, és majúscula. No vulgui ser, li ho dic sincerament, li ho dic cordialment perquè també és el meu President, encara que jo sigui a l'Oposició, no vulgui ser el petit emperador d'aquella pel·lícula de Bertolucci que oficiava parafernàlies, inaugurava façanes i presidia actes d'un imperi que en realitat no era res més que fum de formatjades.

L'estat de la nostra Comunitat Autònoma és dolent, reclama de tot i especialment de vostès que governen saber sintonitzar amb les necessitats actuals, que seran necessitats històriques.

Gràcies,

EL SR. PRESIDENT:

Per part del Grup Parlamentari UM té la paraula el Portaveu Sr. Miquel Pascual.

EL SR. PASCUAL I AMOROS:

Sr. President. Sres. i Srs. Diputats.

Sota el lema «El Govern Balear ha de donar les solucions i respostes als gran reptes de la societat balear amb independència dels avatars de la política autonòmica del Govern Central», l'Honorable President del Govern Balear va exposar ahir un diagnòstic sobre els principals problemes que afecten el desenvolupament institucional i econòmic de les nostres illes i va aportar unes solucions determinades.

Va parlar d'una interpretació restrictiva que el Govern de Madrid fa respecte del dret indubtable que tenim els illencs a l'autogovern, va parlar del desequilibri de la nostra economia i va parlar de la necessitat de potenciar l'agricultura i la indústria per tal de superar la crisi que a més o menys llarg termini el monocultiu del turisme indefectiblement ens ha de conduir. També va parlar de modernitzar la nostra nació balear, no en aquests termes, però sí ho va dir, mitjançant la construcció d'infraestructures modernes.

Per a tot això va proposar bàsicament tres coses, primer la defensa del nostre dret a l'Autonomia davant el Tribunal Constitucional en els casos d'invasió de les nostres competències per part de l'Administració Central; segon, la reforma de l'Estatut, i tercer, la posada en marxa de l'ambició Pla Extraordinari d'Inversions que afectaria l'agricultura, la indústria, les carreteres i les obres hidràuliques fonamentalment.

Sr. President del Govern jo el voldria felicitar abans d'entrar en matèria i sense perjudici del contingut, que bàsicament ens agrada. Sr. President, jo el felicitaré pel dèmbre

transmès en el seu discurs, el discurs d'ahir és un discurs sensiblement més autonomista del que es pot esperar d'un militant d'AP. Es veu que l'exercici del poder autonòmic, i això va també pels membres del Govern, genera autonomisme. Aquest major autonomisme reforça evidentment la coalició de govern AP-PL amb UM.

Entrant ja al fons de la qüestió, els objectius de la política autonòmica que UM té fixats es poden resumir en els següents: En primer lloc el que podríem dir nacionalització progressiva dels pobles de les Illes Balears. UM defensa l'autogovern més ampli possible i evidentment no vol renunciar a cap mil·lígram de l'autonomia que ens reconeix la Constitució Espanyola del 1978, perquè és el mitjà més important i jo diria que quasi exclusiu de l'afirmació de la nostra identitat nacional balear. No vol dir això que no ens interressi una millor eficàcia administrativa que ha de ser la natura conseqüència d'acostar les decisions al ciutadà o l'aprofundiment de la democràcia que suposa la descentralització. En interessa, però les principals raons del nostre nacionalisme són, com he dit abans, el desenvolupament de la nostra consciència nacional balear.

El nostre segon objectiu és la construcció de l'edifici institucional de l'autogovern. La Constitució Espanyola del 1978 s'ha llegit molt restrictivament per part del Govern Central dels pactes autonòmics que el Govern d'UCD i el PSOE varen firmar l'any 1981, al so de música militar que, com molt bé deia el Sr. López Casasnovas fa pocs dies en aquesta Cambra, va dur com a conseqüència la LOAPA i el subsegüent «café para todos» amb la redacció dels Estatut d'Autonomia i entre ells el nostre, però a més un café llar d'aigua i curt de café, vllagui la redundància.

El nostre Estatut d'Autonomia, tot i reconeixent que h estat una eina suficient per a la posada en marxa de les nostres institucions i que a més té coses que s'han de conservar s'ha de reformar per tal d'assolir nivells d'autogovern que l Constitució Espanyola reconeix a les Illes Balears, però tampoc no hem d'oblidar el desenrotllament institucional inter d'aquesta Comunitat, hem de dur als Consells Insulars qu juguin el paper d'institucions de la Comunitat Autònoma qu l'Estatut els atorga.

És urgent, Sr. President, Sres. i Srs. Diputats, acabar l tramitació de la Llei de Consells Insulars que aquest Parlament té començada i és urgent constituir la Comissió Tècnica Interinsular que ha d'elaborar les proposicions de llei d transferències de la Comunitat Autònoma als Consells.

El tercer nostre gran objectiu és el progrés econòmic d nostre país. Els darrers anys han estat bons anys, el producte interior brut ha crescut arrossegat per la locomotora del turisme, però hi ha hagut la impossibilitat de trobar per a excedents empresarials un destí distint a la inversió turística: és a dir, un destí als sectors primari o secundari per faltar de rendibilitat d'aquests sectors. Aquesta impossibilitat ha estat la principal causa de la intensificació del monocultiu turístic, que ha conduït a l'excés d'oferta que pot produir una forta crisi a la nostra economia en conjunt. Prevenir aquest crisi que ve vol dir controlar tant com sigui possible l'oferta i també crear les condicions perquè sigui rendible invertir en l'agricultura o la indústria, si ho assolim tendrem una estructura econòmica més diversificada i per tant més estable.

El quart objectiu és el benestar social. Si no pot haver hi benestar social sense desenvolupament econòmic no menys cert que no podem deixar per a més endavant, p

quan tinguem la qüestió econòmica resolta o encarrilada, l'acció de govern dirigida a millorar el salari social de la nostra gent. La formació és element essencial per a la realització personal, però a més d'això ja ha esdevengut una eina indispensable per conservar els llocs de feina o per accedir a llocs més qualificats. Quan entri en vigor el Mercat Unic Europeu, el 1993, podran venir aquí professionals de tota mena i de tot arreu d'Europa i la pregunta és: Tendran els nostres professionals una preparació suficient, estaran preparats per fer front a aquesta competència? Per un altre costat, hem de deixar de banda els sectors que tenen especial necessitat de ser atesos perquè ells mateixos no poden accedir a una vida digna? Evidentment, no.

Aquests quatre grans objectius necessiten una acció de govern forta en tot allò que és de la nostra competència, necessiten també majors cotes d'autogovern, les competències que tenim no són suficients per nosaltres incidir decisivament en el futur de la nostra Comunitat, i aquestes cotes d'autogovern les hem d'aconseguir efectivament mitjançant la negociació, no mitjançant la confrontació, malgrat les provocacions d'un Govern Central centralista i a més també necessitem per cobrir aquests objectius la modernització de la nostra societat i de la nostra estructura econòmica.

Repassem, idò, que va dir vostè ahir respecte d'aquests objectius que el Grup Parlamentari UM té plantejats. La progressiva nacionalització dels pobles de les Illes Balears i la construcció de l'edifici institucional del nostre autogovern van íntimament lligades, la primera s'ha de produir com a conseqüència de la segona, i vostè en va fer àmplia referència ahir quan va parlar del perill de conculcació autonòmica i de la necessitat de reforma de l'Estatut. La darrera prova de l'intent de convertir l'Estat de les Autonomies en un Estat d'Autonomies vigilades és la sentència del Tribunal Constitucional de 27 d'octubre del 88 sobre conflicte de competències promogut per la Generalitat de Catalunya i referit a subvencions de la Direcció General de Producció Agrària del Ministeri d'Agricultura, Pesca i Alimentació. Aquesta sentència, fallada a favor de la Generalitat de Catalunya, considera que el control que duia el Ministeri d'Agricultura sobre les subvencions el considera com a «control exorbitant que invade la autonomia financiera de la Generalitat».

Però arribats en aquest punt i sense més referència a aquesta sentència, sí que n'hem de fer una altra a unencontre de 40 juristes que es va celebrar l'any passat a Girona durant el mes de desembre; encontre que fou organitzat pels Ajuntaments de Barcelona i Girona governats per batles socialistes, Pasqual Maragall i Joaquim Ferrer, que per cert presidiren l'acte. les conclusions no admeten comentari, aquestes són entre d'altres:

1r.—La reforma de la Constitució Espanyola és innecessària per potenciar les Autonomies. 2n.—Existeix falta d'homogeneïtat competencial de les diferents Administracions Autonòmiques que impedeix la reforma de les estructures de l'Administració Central que possibilitaria l'assignació a les Administracions Autonòmiques i Locals del paper que les correspon. 3r.—Disseny financer insuficient. 4t.—No reconeixement de l'activitat internacional de les Comunitats Autònomes. 5è.—Acumulació per l'Administració Central de competències de gestió. 6è.—Necessitat de reduir dràsticament l'administració perifèrica de l'Estat. 7è.—Necessitat que el pes específic de la gestió passi a les Comunitats Autònomes, que han de potenciar al mateix temps els recursos i els serveis

de les Administracions Locals. 8è.—Proposta de nou model de distribució financera basat en els criteris de corresponsabilitat fiscal i proporcional a les càrregues assumides per cada una de les Administracions Públiques.

Sr. President, Sres. i Srs. Diputats, aquesta situació de prepotència del Govern Central que no es correspon amb les conclusions d'aquest encontre, si bé és preocupant no ens ha de conduir a la frustració ni al pessimisme, ens ha de conduir a l'afirmació de la nostra voluntat de diàleg i de negociació, això sí, una negociació Comunitat Autònoma de les Illes Balears versus Govern Central, de tu a tu. Això vol dir que podem negociar un calendari de traspassos de competències perquè els nostres ciutadans tinguin un servei que en cap moment no baixi de nivell i no hem de ser rígids en aquest aspecte, però el que no es pot negociar és el dret a l'autogovern que la Constitució Espanyola no tan sols atorga sinó que reconeix, i en aquest cas, a través del mecanisme jurídic previst a l'article 148.2, és a dir, a través de la reforma de l'Estatut.

Si més no de curiosa he de qualificar l'actitud del Grup Parlamentari SOCIALISTA davant el desenvolupament institucional de la nostra Comunitat. Cinc Grups Parlamentaris, o sigui tots els Grups Parlamentaris d'aquesta Cambra, a excepció del SOCIALISTA, estam d'acord a escometre la Proposició de Llei de reforma de l'Estatut i així mateix els mateixos cinc Grups Parlamentaris estam també d'acord amb el tema de l'horitzontalitat pel que fa referència a la Proposició de Llei dels Consells Insulars. De la lectura de l'Estatut es desprén que cap Consell Insular no pot ser discriminat perquè li sigui oferida una competència als altres i a ell no; això vol dir que hi ha d'haver necessàriament horitzontalitat de sortida, necessàriament horitzontalitat de sortida, però també l'article 39 de l'Estatut diu que els Consells Insulars, punts suspensius, tendran la facultat d'assumir, punts suspensius, i aquest article 39, per poc bé que s'interpreti, exclou l'horitzontalitat d'arribada, a horitzontalitat necessària em referesc, perquè en cas que un Consell no volgués una determinada competència, l'horitzontalitat d'arribada significaria que els altres dos tampoc no podrien exercir aquesta competència.

Idò bé, perquè els cinc Grups Parlamentaris hem rebutjat l'horitzontalitat d'arribada, el Grup Parlamentari SOCIALISTA es considera desvinculat de qualsevol consens a la Llei de Consells Insulars. Es, com en el cas de l'Estatut, que es pot consensuar únicament allò que va bé al Grup Parlamentari SOCIALISTA? I respecte de constituir la Comissió Tècnica Interinsular per començar a estudiar els traspassos als Consells, naturalment que estam d'acord, però a què ve això que caigui del tou i no es pugui esperar una mesada, que és el que previsiblement ha de durar la tramitació i aprovació de la Llei de Consells Insulars? Es curiós que al passat Debat sobre la reforma de l'Estatut, el Grup Parlamentari SOCIALISTA presentàs la següent Proposta de Resolució rebutjada per voluntat de tots els altres Grups: «Número 8.—Intressar al Govern de la Comunitat Autònoma que mentre es duen a terme les negociacions entre les forces polítiques amb representació en el Parlament de les Illes Balears i a les Corts Generals en el sentit d'establir un pacte d'autonomies, c.... s'abstengui —el Govern Balear, naturalment— de presentar a la Cambra iniciatives de reforma de l'Estatut o d'ampliacions competencials que tensionarien el procés de negociació de forma innecessària».

¿Estarien disposats vostès, Sres. i Srs. Diputats del Grup Parlamentari SOCIALISTA, a subscriure una proposta de resolució con la següent, i la llegiré en castellà: «Interesar del Gobierno del Estado que mientras se lleven a cabo las negociaciones entre las fuerzas políticas sobre la construcción de la España de las Autonomías se abstenga de reivindicar Gibraltar»? Naturalment que no li donarien suport, no en faltaria d'altra. La resolució dels problemes interns de la Comunitat Autònoma és prioritària, Llei de Consells Insulars, Llei de la Funció Pública, dret civil, etc., és prioritari i ho hem de resoldre i hem d'intensificar els nostres esforços, però això d'impedir la reivindicació dels nostres drets com a poble, o he d'interpretar que no tenim dret a l'autogovern? He d'interpretar que el nostre autogovern ha de venir necessàriament atorgat des de Madrid?

El Parlament de les Illes Balears ha tengut aquesta segona Legislatura una activitat més intensa que mai i té un caramull de tasques encara inacabades. No vol dir això que els quatre mesos a l'any del període de Sessions és massa curt, amb independència que els Diputats redoblem esforços? No fa falta reformar en aquest aspecte l'Estatut?

Els objectius anomenats progrés econòmic i benestar social van íntimament lligats, hem de crear riquesa i l'hem de repartir millor. Les dues grans eines per assolir aquests dos objectius són la modernització del país i la potenciació de la societat civil. Vostè, Sr. President del Govern, va parlar de l'Estat mínim, en el sentit de sostenir el caràcter subsidiari de l'activitat estatal i la preeminència de la persona humana. Quan nosaltres parlem de potenciar la societat civil. Vostè, Sr. President del Govern, va parlar de l'Estat mínim, en el sentit de sostenir el caràcter subsidiari de l'activitat estatal i la preeminència de la persona humana. Quan nosaltres parlem de potenciar la societat civil anam en la mateixa direcció. Després de la instauració de la democràcia a Espanya es parlava molt sovint de planificació, es parlava d'intervenció i es parlava si més no d'iniciativa pública, i nosaltres no volem negar la necessitat d'iniciativa pública en certs sectors ni de la planificació indicativa, però a tot arreu d'Europa i també a Espanya s'ha sortit d'una aguda crisi econòmica de principis del 80 amb la recuperació de l'esperit d'iniciativa de la gent, a part d'altres factors exògens com la baixada del preu del petroli i se n'ha sortit amb economies no planificades.

La missió del Govern Balear, al nostre parer, és crear les condicions perquè es desperti aquest esperit d'iniciativa que ha permès als pobles de les Illes Balears passar, en 25 anys, del vagó de cua del tren de la renda per càpita a la seva locomotora. Crear aquestes condicions vol dir ordenar l'oferta turística i vol dir protegir els espais naturals, vol dir racionalitzar el consum de les aigües, vol dir disposar de bones comunicacions, vol dir posar a l'abast dels industrials interessats el sistema Cat-Cam, vol dir construir túnels de fred per al control estadístic i de qualitat dels productes que ens arriben de la Península, vol dir crear condicions perquè els mateixos pagesos puguin participar i participin en la comercialització dels seus productes i vol dir, en general, repte del Mercat Unic Europeu.

Però he parlat també de modernització. Sense modernització, Sres. i Srs. Diputats, no és possible despertar l'esperit d'iniciativa dels illencs. La primera cosa que s'has de modernitzar són les nostres infraestructures i els equipaments comunitaris, vull recordar una vegada més la ja famosa es-

tadística sobre qualitat de vida que l'«Instituto Nacional de Estadística» ens va donar a conèixer a principis del 1987, una mica abans de les eleccions. Aquesta col·loca la Comunitat Autònoma de les Illes Balears en el número 11 pel que fa a elevació de la qualitat de vida quan som la primera en renda per càpita. Què vol dir, això? Al nostre parer això vol dir que amb els doblers generats a Balears l'Estat Central ha finançat les infraestructures i els equipaments d'altres Comunitats Autònomes, i nosaltres volem ser solidaris, però ser solidaris, vol dir tal vegada que no podem tenir les carreteres, les escoles, els hospitals, etc., etc., tan bons com a la Península? No vull entrar, Sres. i Srs. Diputats, en si ha greuge o no n'hi ha, el que és important és posar-hi remei, és a dir construir carreteres, depuradores, instal·lacions esportives, hospitals, modernitzar els aeroports, etc. I naturalment que l'Estat Central hi ha de posar una quantitat molt important de recursos. Per començar ha de fer front a la modernització dels aeroports i ports declarats d'interès general, als hospitals, als instituts, ha de fer inversions a la costa i en totes aquelles competències que corresponguin a l'Administració Central que encara nosaltres no tenim.

Però nosaltres no podem estar aturats. Vostè, Sr. President del Govern va proposar ahir per primera vegada un Pla Extraordinari d'Inversions que inclou inversions en carreteres, en obres hidràuliques i en altres encaminades a incentivar l'agricultura, la ramaderia i la indústria, i va dir també que si no s'aconsegueixen doblers de l'Estat —que ens pertoquen, dit sia de passada— es recurrirà a l'endeutament. Sr. President, el baròmetre del turisme indica que s'acosta una borrasca en forma de crisi econòmica i no podem oblidar Sres. i Srs. Diputats, que si ara tenim un teixit social bastant cohesionat i que creu en l'Autonomia, una crisi econòmica podria representar una greu amenaça a la cohesió interna de la nació balear. No poder ser pusil·lànim ni consentir un «laissez faire, laissez passer», sinó que pel contrari fa falti una actuació enèrgica. Endavant, Sr. President del Govern amb el Pla Extraordinari d'Inversions.

No podem passar per alt alguns aspectes relacionats amb el Turisme i l'Ordenació del Territori, als quals vostè ahir n'va fer referència. Els tres problemes turístics més importants amb bastant diferència sobre els altres són avui l'excés d'oferta, el funcionament dels nostres aeroports i la conservació dels espais naturals. Per combatre l'excés d'oferta, el Govern Balear ja ha pres una sèrie de mesures que són en vigor i que m'abstendré de comentar i ha iniciat unes altres accions que encara no han cristal·litzat.

Vull esmentar-ne algunes: Primer, pla d'ordenació de l'oferta turística; segon, pla de modernització d'establiment hotelers; tercer, Directriu d'Ordenació Territorial; quart, suspensió de certs planejaments que es puguin fer com a conseqüència d'acord parlamentari a proposta de la Ponència que estudia els espais naturals a protegir, però a part d'això, també ja entrant dins l'Ordenació del Territori, vull parlar del món rural.

El passat dia 28 de juliol del 88 la Comissió de les Comunitats Europees va publicar una comunicació anomenada *El futur del món rural*. Aquest document posa de manifest tres problemes tipus que afecten el desenvolupament del món rural i curiosament aquests tres problemes afecten especialment les Illes Balears. Primer problema, pressió de l'evolució moderna a les zones periurbanes, és a dir, les zones properes a les aglomeracions humanes; és el problema de l'

pressió urbanística, per combatre'l fa falta una bona ordenació territorial. Segon problema, el declivi rural; és l'agraciació de la manca de rendibilitat del camp. L'excés de cereals, per exemple, provoca la subvenció de la mateixa Comunitat Econòmica Europea a l'abandó de terres i al retir anticipat; fa falta la reconversió de la ruralia i la creació de pols de desenvolupament que permetin transformar els pagesos en veritaders empresaris. Tercer problema, zones especialment marginades que moltes vegades són de difícil accés i solen coincidir amb zones de muntanya; en aquest cas, s'ha de subvencionar que la població es mantengui en aquestes àrees per tal de protegir el medi ambient. Aquestes són les propostes que fa l'esmentada comunicació.

Sr. President del Govern, és urgent remetre a aquest Parlament el Projecte de Llei de Sòl Rústic. La Comunitat Econòmica Europea, per altra part, si no ens ajuda amb subvencions del FEDER, si ens dóna participació al Fons Europeu d'Orientació i Garantia Agrícoles, FEOGA. A través del FEOGA, la Serra de Tramuntana, Campos i les Salines, Artà, l'illa de Menorca, l'illa d'Eivissa excepte el municipi d'Eivissa i l'illa de Formentera poden accedir a aquest Fons.

Per altra part no podem esperar, desgraciadament, que el Govern Central declari com a zona d'urgent reindustrialització cap comarca o illa de les nostres. Hi ha una comarca, que és el Pla de Mallorca, que mereix especial atenció ja que és una comarca deprimida. Tots els municipis del Pla de Mallorca són regressius, tots sofreixen una immigració cap a Palma o cap a la costa; a més, per afegit és una comarca productora de cereals que ara la Comunitat Econòmica Europea no vol que es produeixin. No és urgent actuar? No és la zona indicada per a la instal·lació d'un polígon d'indústries agro-alimentàries? No podem esperar i ens hem de posar en marxa, és urgent abordar el Pla Territorial Parcial del Pla de Mallorca.

Sr. President, Sres. i Srs. Diputats, el Grup Parlamentari UM creu que l'acció del Govern va en la direcció correcta, però per assolir els nostres objectius polítics que abans he esmentat fa falta intensificar aquesta acció, i per això som a la seva disposició.

EL SR. PRESIDENT:

Per part del Grup Parlamentari CDS, té la paraula el Portaveu Sr. Francesc Quetglas.

EL SR. QUETGLAS I ROSANES:

Gràcies, Sr. President. Sres. i Srs. Diputats.

La tradició del debat anual sobre l'orientació política del Govern és que es faci un repàs d'aquelles qüestions que afecten de manera més candent les institucions autonòmiques i molt especialment la institució que té la responsabilitat de formular, dirigir i executar la política, és a dir, del Govern.

Es aquest un dels debats més importants per tal de fer una recapitulació de caràcter general sobre l'estat de la qüestió, sobre l'estat de la nostra Comunitat Autònoma, però en aquesta ocasió el President del Govern Autònom ha escollit un discurs introductor totalment distint. En lloc de la coneguda relació de matèries ordenades per àrees de gestió, el President s'ha estimat més exposar de manera monotemàtica els seus greuges davant el Govern Central. D'aquesta manera tenim un avantatge, que és que el debat és centrat en un aspecte concret, jo diria que en un aspecte concret de les seves

preocupacions particulars de govern, i un inconvenient i és que romanen enlaira molts d'altres aspectes que constitueixen el catàleg de preocupacions de la nostra ciutadania.

Perquè res no va dir el President de la Comunitat Autònoma, ahir, de matèries tan transcendents com la política social, la política cultural i educativa, els aspectes que preocupen quant a l'ordenació territorial o quant al disseny d'una política econòmica i així cabria legitimament, el President de la Comunitat Autònoma, el President del Govern Autònom demana, exigeix, formula els seus drets a aconseguir més mitjans, més mitjans financers, i cabria demanar-se per què, per què vol més mitjans.

La primera pregunta que hem de fer és si efectivament, des del punt de vista dels ciutadans, dels homes i les dones de la nostra terra, les qüestions exposades ahir pel Sr. Cañellas són les preocupacions fonamentals de la nostra gent, perquè joestic segur que allò que el ciutadà espera d'aquesta Cambra és que es parli dels seus problemes per tal de solucionar-los i els problemes de la gent van per uns altres camins.

Preocupa als pagesos que no s'arriba a oferir una alternativa decidida per als seus problemes, una alternativa decidida i connectada amb la seva realitat; preocupa, per exemple, als que depenen directament del sector turístic, treballadors, hotelers, comerciants, guies turístics, si el futur del sector els garanteix la seva tranquil·litat, o si, pel contrari, l'autosatisfacció, la manca de previsió i control, no posen inquietants interrogants sobre la seva estabilitat; els funcionaris estan preocupats pel manteniment del seu poder adquisitiu dins un sistema de retribucions més just i més transparent; els treballadors de la construcció no entenen gaire d'indicadors econòmics, però quan l'índex de l'activitat del sector baixa un 37,5% en un any ho coneixen immediatament perquè molts d'ells passen a engrossir les xifres d'aturats i això és el que forma part de la seva preocupació més immediata i el que esperen sentir del Govern és quines mesures pren per tal d'anticipar-se i preveure aquests tipus de problemes. I als pensionistes els preocupa el poder adquisitiu de les seves pensions, la insuficiència de places a les residències i haver de menester recomanacions i angoixoses esperes per tal d'obtenir-les. I preocupa als pares l'amenaça de la drogadoaddicció i als joves les incertituds del seu futur i als consumidors la indefensió real en què moltes vegades es troben.

Aquests, Sr. President, són els problemes de la gent, aquests i d'altres com aquests són el catàleg de problemes que els nostres ciutadans esperen del seu Govern una resposta i una solució. I m'he referit només, Sr. President, a problemes la resolució dels quals entra dins l'àmbit de competències d'aquesta Comunitat Autònoma que ha de resoldre el Govern que vostè presideix.

Vostè, Sr. President, va començar ahir la seva intervenció amb una rotunda afirmació sobre que l'autonomia forma ja part de la nostra vida quotidiana, sense apassionaments, amb tota naturalitat, i això, em permeti, és una afirmació que no podem deixar passar sense demanar-nos si el President no confon els problemes de la gent amb les seves preocupacions personals, els interessos de les Illes Balears amb les conveniències del seu Govern i, en definitiva, la natural desapassionada dels ciutadans amb el desencant indiferent per l'Autonomia, perquè malgrat les seves paraules, Sr. Cañellas, sí que romanen grans assignatures pendents a la nostra Autonomia.

Jo record, per exemple, que quan estudiava el batxillerat els llibres de text parlaven de les illes adjacents quan es referien a les Illes Balears; avui ja no en parlen els llibres de text de les illes adjacents, parlen de les Illes, de les Illes Balears, però hi ha uns ciutadans d'aquesta Comunitat Autònoma que encara tenen la sensació que són illes adjacents, són els ciutadans de Menorca, d'Eivissa i de Formentera que encara no han vist satisfetes les seves esperances de l'Autonomia, que senten i han sentit que l'Autonomia ha vingut a ser una substitució del centralisme i encara esperen que es produeixi l'acostament de l'Administració, l'acostament de l'àmbit de decisió allà on hi ha els ciutadans, on hi ha els administrats. I és que el poder, la temptació del poder és tan centralista tal vegada aquí com allà, per utilitzar la seva terminologia, Sr. President.

Jo estic d'acord amb vostè que el camí d'una no desitjada reconversió autonòmica s'ha iniciat i s'ha iniciat amb preocupació, l'observem amb preocupació per part del Govern de l'Estat. Els exemples són clars, i vostè es referia ahir a un d'ells, la Llei de Costes. La Llei de Costes és una llei que recupera, recupera de manera espúria al nostre entendre, les competències que l'Estat no té en relació amb l'Ordenació, en relació amb la imposició d'una tutela inexistente, i jo crec que anticonstitucional del Govern Central en relació amb les Comunitats Autònomes.

Però el Govern d'aquesta Comunitat Autònoma també va proposar a aquesta Cambra i es va aprovar una llei que invadeix les competències municipals en matèria de planejaments urbanístics, es va aprovar aquí al darrer Plenari, la Llei de Camps de Golf. La temptació del centralisme del poder és una temptació que arriba arreu on el poder s'instal·la, pel que veig.

Els ciutadans es demanen, així, si l'Autonomia no els ha suposat més que una substitució de burocràcies, de vegades una superposició de burocràcies. El model teòric del centralisme té un avantatge i un inconvenient, l'avantatge és la fredor distant —em refereix al model teòric, no al que ha viscut aquest país o va viure aquest país en els anys de dictadura—, la fredor distant del model centralista assegura si més no una certa objectivitat, una certa igualtat en el tractament dels ciutadans, i en contra de la ineficàcia absoluta d'un aparat tan gran com un elefant que imposa els seus criteris de manera lenta, inexorable, com una màquina pitjoradora; tracta els ciutadans igual de malament, potser, però amb una certa igualtat.

Avui hem substituït l'aparat centralista per un aparat burocràtic autonòmic que no ha donat la compensació esperada en termes d'eficàcia, però sí ha caigut en la pèrdua d'objectivitat, en l'increment de discrecionalitat en les seves actuacions, que és una cosa que nosaltres hem denunciat i continuarem denunciant sempre que ho vegem en les actuacions del Govern de la Comunitat Autònoma.

Voldria concloure aquesta part introductòria destacant, Sr. President, que el seu discurs és tan allunyat dels problemes reals com, jo diria, de la política real que el seu Govern practica quotidianament i ja veurem després com la seva idíl·lica visió de l'eficàcia del seu Govern ha de ser severament matisada per algunes dades.

Entrem en el seu discurs, Sr. Cañellas. Malgrat tot jo crec que va ser un bon discurs, ben estructurat, ben escrit, i també reconec i crec que vostè té el dret d'escollir els arguments de la seva comunicació al Parlament, de la mateixa

manera que nosaltres tenim l'indeclinable dret d'assenyalar-ne les mancances.

Entrarem, idò, en la discussió de les coses que si hi eren al discurs d'ahir, ja hem assenyalat algunes de les que no hi eren. Li manifest, li reiter, Sr. President el nostre acord amb el que és la seva reivindicació fonamental davant la recuperació de competències que no li són pròpies per part del Govern Central. Va al·ludir vostè la Llei d'Aigües, estam d'acord, la Llei d'Aigües significa una invasió competencial, una lectura tremendament restrictiva del nostre Estatut d'Autonomia i una manca de lectura directa, una agressió contra la directa lectura de la mateixa Constitució. L'Estat no ha de tenir cap competència en matèria d'aigües dins aquesta Comunitat Autònoma, perquè la Constitució només li reserva la competència quan les aigües recorren pels territoris de més d'una Comunitat Autònoma, estam absolutament d'acord amb això. Un altre exemple, ja l'hem al·ludit, la Llei de Costes, a la qual vostè ahir va fer una matisació que de veritat ens satisfà, vostè va reconèixer aspectes molt positius de la Llei de Costes i això separa la seva actitud personal de determinats grups de pressió, de determinats grups d'opinió que veuen en la Llei de Costes la maldat globalitzada en tots i cada un dels seus articles. La Llei de Costes té aspectes d'una bona llei, i vostè sap, Sr. President, i per això he de coincidir amb vostè, que la nostra oposició a la Llei de Costes és fonamentalment i jo diria que exclusivament: allò que significa una recuperació il·legítima de les competències per part de l'Administració Central i la perillosíssima instauració d'una tutela per part del Govern d'l'Administració Central sobre l'exercici de les competències pròpies de la Comunitat Autònoma, tutela que és instaurada en determinats articles de la Llei sobre la base de concedir al Consell de Ministres determinades facultats de veto decisions del Govern de la Comunitat Autònoma.

Un altre exemple claríssim, també el va treure vostè ahir el cas del comportament, jo diria que impresentable comportament de l'Estat en matèria de les vivendes de protecció oficial, en matèria de finançació de vivendes de protecció oficial, comportament que ja s'ha recriminat severament per part dels Tribunals de Justícia. El Govern Central, recordem-ho, condicionava els ajuts a les vivendes de protecció oficial a la firma d'un determinat conveni i a la renúncia d'un dret indeclinable per part del Govern de la Comunitat Autònoma com el dret de posar un recurs d'inconstitucionalitat.

S'abusa, Sr. President, del contingut de l'article 149. de la Constitució de la reserva a l'Administració Central l'Estat de les Directrius de la Política Econòmica General. Se n'abusa, i això suposa una reforma de fet de la Constitució, és cert. Jo, en aquest sentit, vull recordar-li determinades resolucions parlamentàries aprovades per unanimitat aquesta Cambra i proposades pel nostre Grup, que donen suport a moltes de les seves reivindicacions, el reconeixem de les insuficiències financeres que hi ha dins la LOFCA, i la Llei Orgànica de Finançació de la Comunitat Autònoma resolució aprovada per unanimitat en aquesta Cambra, la necessitat de corregir dins el sistema de finançament de les Comunitats Autònomes els criteris de població pel criteri població demandadora de servei i no de població de dret criteri del reconeixement que l'existència de tres Consells sulars significa l'existència de tres unitats administratives baixa ponderació del fet insular, la necessitat que les subvencions que van destinades a aspectes competencials en r

ries exclusives de la Comunitat Autònoma siguin incondicionades i que el Fons de Compensació Interterritorial es converteixi de ver en un instrument per corregir desequilibris i no per controlar la política de les Comunitats.

Això són resolucions parlamentàries, Sr. President, que el nostre Grup va proposar i que aquesta Cambra va aprovar totes per unanimitat, però també, Sr. President, li demanem, li exigim i li condicionem el nostre suport que hi hagi una seriositat en els plantejaments i que, a més, hi hagi una seriositat en el comportament del seu Govern. Seriositat en el plantejament perquè no podem admetre determinats arguments que des del Govern de la Comunitat Autònoma —afortunadament darrerament han experimentat una remissió— s'han plantejat com a ocurrences més o manco genials, que nosaltres no podem compartir en nom de la seriositat que ens mereix la Comunitat Autònoma de les Illes Balears, però també li exigim, Sr. President, com a condició del nostre suport, el compliment efectiu de les previsions pressupostàries per a l'any 1988 i això és també una resolució parlamentària aprovada en aquesta Cambra. Compliment de les previsions d'ingressos i compliment de les previsions de despeses, perquè és molt mal de fer anar a demanar finançaments suplementaris quan els doblers dels quals vostès disposen aquí, en aquesta Comunitat Autònoma, no es gasten o no es gasten de manera suficient o no es gasten, sota el control parlamentari, en allò que el Parlament aprova dins la Llei de Pressuposts, i aquestes coses ens adonem que en aquesta Comunitat Autònoma passen amb excessiva freqüència i ens preocupa.

Però també ens preocupa que el Govern Central intenti fer, produir la transferència dels déficits centrals a les Comunitats Autònomes, crec que això és un plantejament de la política econòmica que s'ha de descobrir, que s'ha d'anàlitzar en profunditat i que respon a un criteri injust cap a les Comunitats. Efectivament el déficit arrossegat per l'Estat és traslladat a aquestes a través d'una finançació inadequada per tal que les Comunitats Autònomes, per vies impositives, hagi de recuperar el nivell financer suficient per mantenir els serveis al nivell anterior. D'aquesta manera l'Estat Central saneja les seves finances a costa de la Comunitat Autònoma, a costa de les Comunitats Autònomes, no només d'aquesta.

Però d'això a determinades expressions de les quals a nosaltres ens preocupa l'ús i l'abús hi ha un abisme, Sr. President. A nosaltres ens preocupa que es faci un ús abusiu incontrolat d'expressions com «alguns desitgen l'esclerosi i l'ofec de la nostra Comunitat Autònoma», acusar de « voler fer travetes al nostre poble », afirmar que « la nostra Comunitat és expoliada pel Govern de Madrid » o que « l'únic que s'ha de consolidar —supòs que per normalitzar— són les conductes del Govern Central ». Nosaltres partim de la base que ningú no desitja ofegar, ni expoliar ni fer travetes, volem creure i creim que tots els Diputats d'aquesta Cambra, en la defensa de les nostres diferents postures, volem i desitgem i intentem fer el millor per la nostra Comunitat Autònoma, això em pareix que és el reconeixement bàsic que tots juguem net, una condició imprescindible perquè la convivència democràtica es pugui produir d'una manera ordenada i civilitzada.

Jo comprenc que a vegades és difícil reprimir algunes incontinències verbals però jo crec que aquesta manca de repressió d'aquestes incontinències, com ja he dit abans, res-

pon més a aquesta tendència de confondre les conveniències del Govern amb els interessos del país. Que el Govern de la Comunitat Autònoma i el Govern Central tenen problemes de diàleg, ho sabem i ho lamentem, però qui ho sofreix en definitiva és el ciutadà que veu impotent com els administradors fan de les seves necessitats de serveis, de les seves demandes de serveis, una moneda de negociació i discussió de competències, i no ho entén massa bé. En definitiva, la manca de diàleg, els problemes d'enteniment entre Palma i Madrid, entre el Govern de la Comunitat Autònoma i el Govern Central, encobreixen una dialèctica entre Aliança Popular i el Partit Socialista, entre dues forces polítiques que han trobat un adequat camp de joc i d'enfrontament que els convé a tots dos per a la pervivència d'un sistema que els perpetua aquí i allà, i amb això, Sr. President, nosaltres no hi estem d'acord, perquè una cosa és la manca d'enteniment entre dues Administracions i una altra treure els peus del plat alimentant un estat de conflicte permanent per treure'n suposades rendes electorals.

Jo vull fer des d'aquí una cridada a la racionalitat, que el debat de reivindicacions i d'insuficiències financeres tenguí una constant remissió a argumentacions sòlides, una constant remissió al dret, una constant remissió a uns plantejaments civilitzats dins la democràcia i no a desqualificacions globals i no a considerar enemic de la pàtria a aquell que no és més que un rival polític, perquè les seves postures, Sr. President, també mereixen, algunes, moltes crítiques. Per exemple vostè diu «volem més competències perquè administram millor»; independentment de la feblesa de l'argument, jo crec que les competències s'han de reclamar perquè tenim dret a aquestes competències i no perquè la nostra administració sigui millor. La pregunta immediata és: Administren vostès millor? Ja hem parlat del compliment pressupostari, índex de compliment d'inversió al voltant del 30% en determinades partides, en aquelles partides que signifiquen acudir a les demandes de serveis socials, acudir a les demandes d'infraestructura, no són exactament una bona administració. El projecte de pressuposts del 89, i no voldria anticipar el debat pressupostari aquí, assenyalava una perillosa tendència a l'increment dels fons de transferències, per entendre'ns, a l'increment de la repartidora a costa del creixement de la inversió, les dades són molt clares, el pressupost creix un 23%, quant creix la inversió?, un 10%, i en canvi les transferències de capital creixen un 100%, és a dir, aquelles inversions que efectuaran uns altres i no la Comunitat creixen un 100% i creixen les despeses de personal i creixen les despeses corrents.

L'exemplaritat, Sr. President, és una eina bàsica perquè les seves reivindicacions davant Madrid siguin emparades per una argumentació sòlida. Mentre aquesta exemplaritat no es produeixi, hi ha una feblesa en el seu argument, que en el que té de legítim nosaltres li donem suport, però en el que té d'oportunitat dubtem seriosament de la seva conveniència.

Per tant, no és per això que nosaltres li donem suport en la seva reivindicació competencial, li donem suport perquè això és una qüestió de principis, perquè la salvaguarda del dret de l'autogovern reconegut a la nostra Constitució és un dret tan ineludible, és un dret tan emparable, és un dret tan profund i tan important com ho puguin ser qualsevol dels drets i llibertats individuals que la Constitució també empara. El dret de l'autogovern de les Autonomies d'Espanya és reconegut a l'article 2 de la Constitució, és reconegut a la part més dogmàtica i a la part més solemne del text

constitucional, no és per casualitat que això és així, el desenvolupament del Títol VIII és un procés que no admet ni aturades ni tan sols frenades en el seu camí.

Sr. President, vostè ahir va plantejar en el seu discurs altres dos grans temes, en primer lloc la qüestió de la reforma de l'Estatut, que una vegada més vostè va plantejar com una qüestió de conveniència. Jo record, i ja vaig al·ludir a això quan vàrem discutir aquí la reforma estatutària, que li vaig discutir una afirmació que havia sortit a la premsa en boca seva; va dir «si el Govern Central ens hagués donat més competències no faria falta la reforma estatutària». Vostè plantejava la reforma estatutària també com una qüestió de conveniència, vostè planteja i continua plantejant la reforma estatutària com una pura qüestió relativa al sòtil competencial i no com un dret derivat de la Constitució, derivat del mateix Estatut, derivat de l'aplicació de la llei, que té aquesta Comunitat Autònoma en relació amb el desenvolupament d'un aspecte essencial de la Constitució com és el Títol VIII.

Nosaltres estam d'acord amb la reforma estatutària, és a tots els nostres programes de govern, el programa que vàrem fer a les eleccions autonòmiques del CDS a Balears i el programa de les eleccions autonòmiques i els pronunciaments del Partit a nivell global de l'any 1986, però li vull advertir una altra vegada, Sr. President, que som partidaris d'una reforma única, no de dues reformes, no d'una reforma competencial i una altra institucional, no d'una reforma competencial instada pel Govern i una reforma institucional instada per aquest Parlament. Per a nosaltres és tan important i tan institucional l'aspecte competencial com l'aspecte institucional. I encara més, li vull anunciar que condicionam el nostre suport a aquesta qüestió. Sembla que per part del Govern existeix la temptació que la iniciativa de reforma constitucional vengui en forma de Projecte de Llei, simplement limitat als aspectes competencials a l'espera que un segon projecte o una segona proposició d'aquest Parlament resolgués aquells problemes de la manca de funcionament o problemes de disfuncions del funcionament estatutari en relació amb les institucions.

Cabria fins i tot la sospita de pensar si el Govern vol una reforma, però l'altra no. En aquest tema creim que hem de ser rigorosos, que hem de ser seriosos i li exposaré immediatament la postura del nostre Partit. Nosaltres som partidaris de la reforma de l'Estatut en els seus aspectes competencials, d'arribar als sòtils competencials de les Autonomies de primera categoria, de les Autonomies del 151 de la Constitució; som partidaris, en segon lloc, de produir les reformes de les disfuncions que s'hagin produït en el funcionament de les institucions després de quasi sis anys d'experiència institucional —ens referirem al Parlament, als Consells Insulars, als papers dels Parlamentaris, etc., etc., aspectes financers i molts d'altres— i no som partidaris i això és una postura de Partit, naturalment la sotmetrem a la decisió de les distintes forces polítiques que actuaran en la redacció de l'Estatut, no som partidaris de tocar, de reformar aquells aspectes dogmàtics que varen ser producte del consens de l'Estatut, aquesta és la nostra posició, i no entenem i hem de denunciar des d'aquí que un Partit amb responsabilitat de govern a nivell d'Estat com el Partit Socialista hagi tengut el comportament que ha tengut en relació amb la qüestió dels Consells Insulars, per a nosaltres és absolutament inexplicable.

La pregunta és, i em referesc a la proposició que ha fet

el Partit Socialista de delegació de competències o de transferència de competències als Consells Insulars en matèria de carreteres i en matèria d'urbanisme, la pregunta és per què ho fa. Ho fa perquè ha canviat d'opinió? Ho fa perquè el jacobinisme que ha presidit la seva actuació en relació amb el tema de Consells s'ha rebutjat després d'un debat intern en el si del Partit i ara, com Saulé del cavall, han caigut en la profunda fe de l'insularisme? Ha estat per això o més aviat han canviat per demostrar que la seva pròpia predicció era correcta? Vostès havien d'haver advertit, quan varen amenaçar que l'obertura de la reforma estatutària obria la caixa de Pandora, vostès havien d'haver advertit que vostès serien els qui obririen aquesta caixa, no ho varen dir, però és el que han fet.

El tercer aspecte del discurs del President feia referència per fi, per primera vegada en aquesta Cambra, al famós programa extraordinari d'inversions, em resistesc a dir-li Pla, i ara explicaré per què, per justificar-lo, Sr. President, si em permet que li ho digui, va fer una paupèrrima anàlisi dels problemes, però va fer un passeig pel liberalisme i per la filosofia, passeig on jo diria que vostè, Sr. President, es va perdre, perquè el liberalisme modern cerca més l'exercici real de les llibertats que no el pronunciament a favor de les forces de mercat en qüestions econòmiques, la intervenció del poder de l'Estat i també de la Comunitat Autònoma, és necessari perquè l'exercici de les llibertats teòriques esdevengui un exercici real de les llibertats reals, i la dimensió de l'Estat, Sr. President, no es resol amb filosofia, sinó adequant-lo als problemes i a cercar les millors solucions.

No som partidaris ni de l'Estat mínim ni de l'Estat omnipresent, sinó de cercar la dimensió òptima de l'Estat als problemes que es presenten. Resumiré, Sr. President. Vostè va dir que la qüestió del deute s'havia de considerar en relació amb què financiava el deute, estic absolutament d'acord, el deute per a inversions no té el mateix sentit ni la mateixa consideració econòmica que el deute per finançar despeses corrents i d'explotació, absolutament d'acord amb la teoria, però aquí ve una vegada més la desconexió entre el seu discurs i la realitat pràctica del seu Govern. Què passa en el Projecte de Pressuposts de l'any 89? El deute que hi ha, justifica les despeses d'inversió?

Bastarà un detall, Sr. President. Mentre el deute que vostè preveu en aquest pressupost és de 2.000 milions de pessetes, l'increment als capítols VI i VII d'inversió és només de 1.600 milions de pessetes, ni tan sols no justifica l'increment d'inversió respecte del pressupost de l'any 1988. Dificilment es pot defensar, Sr. President, que vostè té una concepció del deute com la que ahir va formular.

El programa d'inversions, Sr. President, no és Pla. Neix, segons tenc entès i li dono l'ocasió perquè em desmenteixi si no és ver, només com a conseqüència d'una sistemàtica pressupostària, deix com a conseqüència que des de la Conselleria d'Economia i Hisenda es dirigeix a la resta de les Conselleries i els digui passin vostès la seva carta als Reis Màgics de tot allò que podrien fer, invertir a curt termini, no hi ha una consideració profunda i seriosa al seu finançament, no hi ha cap coherència interna ni prioritització ni un assenyalament d'objectius ni s'expliciten ni quantifiquen els mitjans, ni hi ha una justificació de l'adequació dels mitjans als objectius; és, en definitiva, més presidit pel criteri de possibilitats i desitjos d'inversió de les unitats administratives que no d'una prioritització, que no de l'assenyalament d'uns ob-

jectius polítics, d'uns objectius de política econòmica.

Per què? Quina és la justificació perquè s'escullin tres sectors? No entrarem a discutir el Pla, però ens agradaria sentir una justificació de per què aquests tres sectors i per què s'han desestimant d'altres com el de vivenda, i alerta, Sr. President, quan el sector de construcció baixa per sobre del 35% i l'amenaça de l'atur en el sector és...

EL SR. PRESIDENT:

Vagi acabant, Sr. Quetglas.

EL SR. QUETGLAS I ROSANES:

Sí, Sr. President; acabaré tot d'una.

No es comprensible que no hi hagi la contemplació d'un pla de vivenda pública. Perquè no hi ha cap consideració a la possibilitat de millora de les infraestructures de serveis socials o de les infraestructures educatives i culturals, sanitat, de les infraestructures de transports, el tren, els vols de tercer nivell, les inversions a infraestructura urbana i urbanística, molts d'altres detalls que són necessitats a la nostra Comunitat Autònoma, que un pla ambiciós hauria, pel cap baix, de considerar, i jo esper que vostè expliqui per què no hi són.

En definitiva, Sr. President, a aquests projectes d'inversió els manca el més mínim sentit de progressivitat social. Nosaltres no som contraris que des del seu Govern es facin cartes als Reis, estam disposats a donar suport a un Pla Extraordinari d'Inversions sempre que es plantegi com una aspiració seriosa, abastable, quantificada, mesurada, prioritzada, projectada en el temps i amb un pla financer realista, possible i on s'esgotin els esforços de tots, però sobretot i en primer lloc on s'esgotin els esforços del Govern, que quedi palesa la voluntat del Govern per dur-lo seriosament a terme i no com un gest de cara a la galeria.

Moltes gràcies, Sr. President.

EL SR. PRESIDENT:

Sres. i Srs. Diputats, se suspèn la Sessió per deu minuts.

EL SR. PRESIDENT:

Sres. i Srs. Diputats, recomença la Sessió. Per part del Grup Parlamentari SOCIALISTA té la paraula el Portaveu Sr. Francesc Triay.

EL SR. TRIAY I LLOPIS:

Gràcies, Sr. President. Sres. i Srs. Diputats.

L'autèntic discurs de l'estat de la Comunitat Autònoma, el President el va fer una setmana a Tecnoturística, i les resolucions d'aquell debat ja omplen les informacions polítiques dels mitjans de comunicació: la catàstrofe col·lectiva que ens pot caure damunt, els riscos dels creixements indiscriminats, el gran repte de la reestructuració del sector turístic, etc.

Aquí tenim avui un debat protocol·lari, un debat d'aquells que els cineastes genials hi proposarien un doble, una persona pareguda, com fa Lubitsch a *To be or Not To Be* o com fa Chaplin a *El Gran Dictador*, perquè realment davant una audiència seriosa com la de Tecnoturística no es podria haver practicat el cofoisme satisfet i envanit de resumir l'estat de la Comunitat a administrar amb millors recursos, amb més pocs doblers fèim més coses en carreteres, en sanejament, en fiscalitat, en sanitat, en turisme i en cultura, perquè aquest és realment el resum de l'estat de la Comunitat que ens va fer ahir el Sr. President.

A pesar de l'esforç dels Diputats per mostrar voluntat i entusiasme per estar a l'altura dels grans focus, dels grans titulars, de la gran litúrgia, la veritat és que la decepció és mala d'ocultar. Basta repassar els tres debats generals del darrer any iniciats amb discursos del President, pel novembre el de Política General, també pel novembre el de Política Turística i el mes d'abril d'enguany el de Política d'Ordenació del Territori, per trobar una llarga llista d'incompliments de resolucions, el seu comentari exhaustiu m'absorbiria una part important del temps que tenc taxat, però faré una ràpida passada: els criteris del pla de pedreres, els criteris del pla de residus sòlids, les propostes legislatives i de gestió per solucionar les urbanitzacions il·legals, l'estudi de les conseqüències de l'Acta Unica del Mercat Comú en el sector turístic, l'adequació o derogació de decrets turístics de l'any 70, 74 i 77, la regulació dels allotjaments turístics en règim de multipropietat, l'adquisició durant el 1988 a Menorca i a Eivissa de sòl per a conservació de la naturalesa, l'estudi financer de les fonts d'obtenció de nous ingressos per la Comunitat Autònoma, el Pla de Desenvolupament Regional, la creació del Consell de Turisme, la creació del Consell Econòmic i Social, etc., etc., etc.

Però no sols les resolucions són ignorades o menyspreades, és la mateixa paraula del President que cotitza molt avall, que és molt per davall dels nominalis com es diu en aquests temps de moda borsària, «les Directrius d'Ordenació Territorial es finalitzaran durant el primer trimestre de l'any pròxim», paraula de President, impossible compliment; després de l'avanç, que no s'ha fet, faltaran més de sis mesos de tràmits mínims obligats. Abans del mes d'octubre passat, havien de ser aquí els criteris del Pla Director de la Serra de Tramuntana, els criteris del Pla Director de Ports Esportius, paraula de president, paraula lleugera de President que se'n du el vent, sobre l'impost turístic, sobre la constitució de l'Institut Balear de Promoció del Turisme.

Anem per tant a parlar dels problemes dels nostres ciutadans, de les paraules d'ahir del President, de les solucions més adequades amb l'íntima convicció que és necessari parlar-ne, però que per ara el Govern no se sent obligat envers el Parlament i les seves resolucions ni el President se sent fermat per la seva mateixa paraula, paraula lleugera que no deixa traça, que s'autodestruïu un cop pronunciada.

Del Pla Extraordinari d'Inversions, única novetat del seu discurs d'ahir, novetat formal, perquè en sabem molt més pels diaris que pel que ahir se'ns va explicar en aquesta Cambra. 26.700 milions repartits en 12.000 de carreteres, 6.300 d'obres hidràuliques, 6.500 d'agricultura, 1.800 de tractament de residus sòlids. Sembla que s'han cercat projectes fàcils d'executar, que donin bona imatge pública, que siguin inqüestionables davant l'opinió, però, quin és el diagnòstic que ha conduït a la selecció d'aquests projectes? Quina és la visió global de la realitat econòmica? Quin és el plantejament estratègic que dona força, sentit, cohesió interna al Pla?

No hi és, no existeix, no hi ha alternatives ni objectius ni estratègies. El Pla Extraordinari d'Inversions és un recull bigarrat de projectes que pretén sense cap dubte fer coses bones amb purs criteris d'oportunitat, totes les coses bones que se'ls han acudit als seus redactors, però no hi ha una selecció, una vertebració en funció d'un objectiu estratègic d'interès general, i això és especialment important quan l'economia de les Illes Balears es troba en un punt crític, en un

moment delicat, en una situació plena d'incerteses respecte del futur immediat.

Les necessitats col·lectives no són de 26.000 milions, són molt superiors, el mateix Director General d'Obres Públiques deia fa poc «necesitamos 50.000 millones para arreglar las carreteras de Baleares», els recursos són limitats, sempre són limitats, per tant és necessari triar objectius, seleccionar actuacions, el Govern té aquesta responsabilitat, la d'escollir l'opció millor de totes les possibles avaluant i comparant els resultats que s'obtidrien de les inversions projectades, fent balanços costs-beneficis, ingressos-despeses, en poques paraules fent una previsió dels impactes econòmics dels projectes seleccionats.

Necessitam millors carreteres? Qui ho dubta? Amb un pla de carreteres, naturalment. Es ho continuar construint estacions depuradores d'aigües residuals? Qui no ho alabaria? Incrementar el patrimoni natural públic? Tots ho desitjam, però no hi ha doblers per fer-ho tot, per fer-ho tot tot d'una i per fer-ho tot tot d'una i totsols, i per convèncer, per aconseguir, per seduir la companyia necessària, no podem anar amb voluntarismes.

El Govern ha pensat aquest Pla d'Inversions massa des de la debilitat del victimisme i no-gens des de la força de la racionalitat. Sr. President, 26.000 milions en quatre anys són pocs doblers i és poc temps; més doblers i més anys, però amb objectius estratègics. I quin és l'objectiu a mig i a llarg termini més important i més urgent de la nostra Comunitat? L'elevació general de la nostra actitud turística, la renovació de la planta hotelera, aquest és el gran projecte que necessitam articular, un projecte que basat en un ampli coneixement de la realitat econòmica, que sustentat per estudis de rendibilitat regional i estatal pugui ser presentat com el millor de tots els possibles per a Balears i per a l'Estat, aquest és el nostre gran projecte regional, aquest és el camí encertat.

Parlar de turisme residencial, que no és turisme ni crea teixit econòmic, simplement per satisfer un problema conjuntural dels constructors; parlar d'agroturismes de luxe, allò que deien fa quinze anys «turismo en casas de labranza», no són més que distraccions, garrotades de cec en relació amb el problema principal, i el problema principal és com hem de millorar 95 milions d'estades anuals per passar d'una facturació de 400.000 milions a 500.000 milions sense incrementar les places turístiques, sense consumir més espais naturals, aquest és el gran problema.

La caiguda dels preus l'ha creada la no rehabilitació, la no reconstrucció de les zones turístiques. El sector privat es troba en condicions de fer fortes inversions si veu clar el futur, si veu clar el futur aquí i no a Santo Domingo, i veure el futur clar és veure programes públics fiables de renovació i de millora d'infraestructura, és veure decisió política, és veure lideratge públic i això és el que fa falta.

No parlem perquè sí, per rebentar una proposta que han estudiat segurament amb les més bones intencions. Hem fet aproximacions, tenim ordres de magnitud del que això pot significar, aquest pla estratègic suposaria rehabilitar en 15 anys 400.000 places turístiques, totes les anteriors al 1984, la rehabilitació, la renovació dels establiments d'allotjament turístic i d'oferta complementària a càrrec del sector privat; ho poden fer, han guanyat molt, guanyen molt i encara guanyaran més si es fa aquest pla i si es du endavant, i a més no ho amaguen, és públic i notori. Això suposaria la inversió

privada de 40.000 anuals durant 15 anys; no és la inversió d'enguany i de l'any passat, que ha estat molt superior, és la mitjana dels anys 84 i 85, en 15 anys fan falta 600.000 milions de pessetes. La creació, renovació d'infraestructures de tot tipus, de parcs i jardins, de millores de platges, de passeigs peatonals a càrrec del sector públic. Amb quina quantia? Amb un 15% aproximadament del que és la inversió privada, 6.000 milions cada any durant 15 anys, 90.000 milions a càrrec del conjunt de les Administracions Públiques, per tant a càrrec de l'Estat, de la Comunitat Autònoma i dels Ajuntaments turístics.

Aquest és un pla necessari i per necessari és possible ha de permetre millorar substancialment la despesa mitjana del turista, passar de 4.500 pessetes/dia a 6.000 pessetes/dia aquest és el gran objectiu, recuperar com més aviat millo els nivells reals de despesa de l'any 70 i que poc a poc han anat perdent un any darrera l'altre. En poques paraules, guanyar 100.000 milions, el conjunt de la nostra economia regional, més cada any.

Això suposa impulsar, arrossegar, liderar des dels poders públics la iniciativa privada, des de la inversió i la gestió pública, sense necessitat de petites bonificacions creditícies que no són més que la xocolata del lloro i que com mesura única no conduiran a res important. Això que plantejo és un bon negoci per a tots, per als empresaris, per l'economia de les Illes Balears i per tant per als ciutadans de les Illes Balears i també per a l'economia de les Illes Balears i tant per a l'economia espanyola en el seu conjunt. S'ha calculat que cada pesseta d'inversió pública en un pla d'aquestes característiques produeix al sector privat una pesseta anual d'ingressos durant quinze anys. S'ha demostrat, i el Govern ho comença a creure, ho ha dit, però no actua en conseqüència, que el model actual de creixement turístic, de creació de noves zones, de nous allotjaments, és una espiral que provoca la baixa de la qualitat del conjunt turístic, el decreixement anual de la despesa mitjana individual.

Hem perdut el 18% en termes reals en 17 anys, del 87. Diu l'economista Navinés que les estadístiques canten la millora del poder adquisitiu produït a les zones noves compensa la pèrdua de poder adquisitiu sofert per les veïnes, i, per tant, el conjunt de la nostra clientela turística és cada cop més dolent.

Aquesta política de rehabilitació integrada exigeix viament decisions i polítiques coherents, no pot anar a s'ha de limitar el creixement de places a les zones turístiques o limitar-les com a mínim a les més altes categories, s'ha de preservar amb rigor el medi natural, s'ha d'adequar el creixement econòmic conjunt a les reals possibilitats de disponibilitat de mà d'obra de la nostra comunitat, s'ha d'impulsar l'augment de la qualitat i sancionar amb energia les infraccions. Amb aquestes condicions, s'ha dit, invertir a Balears a les zones turístiques consolidades tornarà a ser més rentable que fer-ho a Santo Domingo.

Aquest és, Sres. i Srs. Diputats, el gran projecte d'infraestructures que les Illes Balears necessiten, que pot ser beneficiós i rentable per a l'Estat, amb majúscules, i per a tots els espanyols, per tant, i al qual ens poden comprometre i vincular els ajuntaments turístics. Per tant, projecte d'estat per a nosaltres, per a la nostra Comunitat i projecte d'estat per a tots els espanyols. Per dur endavant un pla estratègic d'infraestructures oferim la nostra col·laboració tant

en el Parlament, com davant d'altres Administracions, l'estatal i les municipals, per ajudar a convèncer-les dels seus avantatges de tot tius per a tothom.

Tants pocs temes ha volgut debatre el President de la Comunitat que ha introduït el de la reforma de l'Estatut, tractat ja fa dues setmanes. passarem la moviola, no hi ha cap problema.

Mantenim que l'ampliació de competències i el ritme d'assumpció s'ha d'intentar fer mitjançant un pacte d'Estat entre forces polítiques. Com que els dirigents del seu Partit d'AP consideren i així ho han manifestat que ja en tenen prou amb la moguda congressual, esperarem el mes de gener per veure si és una línia encertada, després recapitularem.

La reforma de l'Estatut del 1983 en qüestions no competencials? Certament una aventura, perquè hi ha institucions importants bàsiques, com són els Consells Insulars, a les quals encara no els ha tocat res de l'Estatut del 1983 i hi duen una part important. L'autonomia balear encara no ha arribat als Consells Insulars i prèviament a replantejar aquesta i d'altres qüestions s'ha d'haver iniciat, desenrotllat, experimentat la descentralització de les decisions polítiques i de les Administracions Públiques que el nostre Estatut d'Autonomia preveu en el seu article 39 i d'altres, i això és el que s'ha de sedimentar, això és el que s'ha de consolidar. I les competències que el Govern administra com a pròpies, però que en realitat té en precari o si voleu en usdefruit, s'han de traspassar als seus titulars de manera important, no pensaran de passar de l'usdefruit a l'apropiació.

I com que això no pot esperar més, perquè ja fa cinc anys i mig, quasi sis, com deia ahir el President i com que n'ha passat més d'un des de la presa en consideració en aquest Parlament de la Llei de Consells Insulars, hem demanat amb tota legitimitat, amb dret, com correspon a una autonomia solvent, la reunió de la Comissió Tècnica Interinsular i la deliberació sobre la transferència de dues matèries bones de gestionar, l'urbanisme i les carreteres. Si això per al President de la Comunitat és una cortina de fum, vol dir que tal vegada pensa interiorment allò de «Santa Rita, santa Rita, etc.». Qui ho consideri una caixa de Pandora insinua un retrocés estatutari en matèria de Consells Insulars realment preocupant.

Però amb aquesta iniciativa no tan sols volem desbloquejar un aspecte inèdit de l'Estatut d'Autonomia, sinó que també, certament, volem veure l'aplicació pràctica de punts de vista del Govern sobre autonomia financera, sobre principi de suficiència, sobre intents de recuperació de competències, sobre reforma de fet de l'Estatut i d'altres. Els socialistes, vull recordar, sempre hem estat a favor de l'Estatut d'Autonomia del 1983, article 39 inclòs; vostès, els conservadors, que no el van votar favorablement perquè donava poques competències a les Illes, tenen la paraula.

Encara que sigui ràpidament com a resum d'un any, hi ha altres qüestions de les quals voldria fer constància: l'escassa voluntat del Govern de desplegar totes les virtualitats de la Llei d'Acció Social, on són els programes d'equipament anunciats pel President el mes d'abril en el Debat d'Ordenació Territorial, on la cooperació establerta per llei amb els Consells Insulars; l'abandó de tota activitat inversora en matèria cultural, abdicant de fet de l'esperit institucional que animava el Pacte Cultural; el fracàs de la gran trobada de l'any passat, el pacte intersectorial. El primer capítol de la

rondaia de l'hoteler gegantí que ajudava desinteressadament a aquell pageset tan feiner i tan bon al·lot no ha acabat bé, potser que el que produeix el pageset és encara massa poc i massa bo pel que el gegant necessita engolir.

Una política d'urbanisme que escarneix dia a dia la proposta del *Llibre Verd* de la Reforma Agrària Balear de preservar el sòl rústic de la seva tercerització, la manca de gestió o de voluntat o de capacitat del Govern per posar en reguiu les 800 hectàrees de la primera fase de la Marineta amb 600 milions d'inversió improductius.

I de l'Administració Autònoma? Mil milions destinats a informatització, entre gastats i pressupostats per al 89, sense una planificació del procés de canvi administratiu ni programació de la formació de personal. Les deficiències del sistema comptable, reconegudes sembla ser pel mateix Conseller i qualificades de paoroses, les conseqüències d'un procés de contractació de personal purament clientelista i nepotista amb proves d'accés que han estat autèntiques mascarades i que han conduït al desaprofitement i marginació dels funcionaris més capacitats al sobredimensionat de les plantilles i a un baix rendiment reconegut per tothom.

Sres. i Srs. Diputats, sense cap pessimisme respecte de les immenses possibilitats de la nostra societat i de la nostra Comunitat, som profundament crítics respecte de l'orientació política del seu Govern. Els seus discursos, els importants no els que fa aquí, evolucionen lentament cap a altres formes d'expressió, cap a altres idees, evolucionen les paraules, però no trobam noves polítiques que siguin conseqüents, que siguin coherents amb aquestes paraules.

Moltes gràcies.

EL SR. PRESIDENT:

Per part del Grup Parlamentari AP-PL, té la paraula el Portaveu Sr. González i Ortea.

EL SR. GONZÁLEZ I ORTEA:

Gracias, Sr. Presidente. Sras. y Sres. Diputados.

En el escaso tiempo transcurrido desde el Debate de In- vestidura, apenas algo más de un año, hemos tenido oportunidad de tratar en esta Cámara todo un conjunto de temas que cubren los más variados ámbitos de la acción del Gobierno. Por citar solamente los debates más trascendentes, recordaremos el de Política General del pasado año, el de Política Turística, el de Financiación de la Comunidad Autónoma y el de Ordenación del Territorio, de la mayoría de los cuales han salido como consecuencia inmediata ponencias y comisiones en estudio para profundizar en aspectos como la conveniencia de la reforma estatutaria, el posible agravio comparativo en la distribución de recursos o el análisis del Catálogo de Espacios Naturales remitido por el Gobierno en su momento.

A ello hay que sumar la permanente actividad legislativa que a iniciativa unas veces del Gobierno, otras veces de los Grupos Parlamentarios, ha venido discutiéndose durante este período de tiempo. Finalmente debo señalar que se está discutiendo estos días el proyecto clave para tener una visión clara de la acción política del Gobierno, su presupuesto para el próximo año.

Nos preguntamos entonces si al margen del mandato reglamentario es oportuno ahora pasar un examen de la situación política general, tanto por el hecho que se amontonan una gran cantidad de temas de debate de los citados más

arriba que esperan solución definitiva y urgente como, sobre todo, por la dificultad que en este momento entraña abordar la crítica de la acción del Gobierno con argumentaciones que sean originales y naturalmente a la vez rigurosas.

Tal vez estas razones esconden la clave del discurso del Presidente, de ayer. Un debate de acción política general invita a cualquier Gobierno a hacer una exposición amable de sus logros y realizaciones en todos y cada uno de sus campos de actuación y ninguna dificultad, creo yo, tendría el nuestro en realizar, en el debate de ayer, un planteamiento semejante. No hay área competencial en la que si se ha legislado, no haya sido buscando un acomodo de las leyes a las necesidades de nuestra Comunidad; no hay área competencial en la que no se haya mejorado la gestión de forma que el ciudadano la note verdaderamente más próxima; no hay área competencial, en fin, en la que no se haya construido una estructura nueva más acorde con los tiempos y los métodos que la proximidad del siglo XXI impone.

Pero el discurso de ayer no ha ido por el camino trillado, el discurso de ayer ha pretendido, a nuestro juicio, apuntar más arriba y aprovechar un debate parlamentario de dudosa oportunidad para convocar a las fuerzas políticas a una tarea importante, la de discutir nuestro inmediato futuro y la de participar en su diseño.

El análisis de la situación parte de la aseveración que el autonomismo está enraizado con la solidez de lo que ha perdido en apasionamiento y ha ganado en madurez reflexiva, «la autonomía se ha convertido en un hecho normal», nos decía ayer el Presidente. Efectivamente nosotros también lo creemos así, porque en los medios políticos, en los de comunicación, en la calle se habla de la autonomía como si ya llevara ahí mucho tiempo, como si fuera algo que la historia no nos hubiera proporcionado recientemente.

La autonomía se conoce, y yo me atrevería a ir un poco más lejos, se entiende, se estima y se siente, el ciudadano percibe la autonomía y le da un lugar en su escala de valores, lógicamente el paso siguiente de nuestros esfuerzos es ahora conseguir una efectiva mejoría en las prestaciones que la autonomía puede ofrecer al ciudadano y en ese sentido el Parlamento debe ser la caja de resonancia de las necesidades que la Comunidad demanda a la acción de gobierno y cabe, por consiguiente, a la hora de juzgar la situación de nuestra Autonomía, repasar la actividad parlamentaria, bucear en ella y buscar las inquietudes planteadas y el grado de solución que se les ha dado.

Entrando en algunas de las materias más significativas ya que no en todas por razones obvias de tiempo, empezáramos por los temas institucionales. Hay en este momento planteados ante la Cámara cuatro grandes temas institucionales, la Ley de Consells Insulars, la del Síndic de Greuges, la de Iniciativa Legislativa Popular y la de Reforma del Estatuto. La situación de la Ley de Consells Insulars invita a pensar que hay grupos políticos tal vez no demasiado interesados en que salga adelante; nosotros queremos aprovechar hoy para poner de manifiesto nuestra decidida voluntad que la ley no se retrase más y anunciamos que vamos a hacer cuanto esté en nuestra mano para que antes del próximo período de sesiones quede definitivamente votada ante el Pleno de esta Cámara.

Nos hubiera gustado que la ley fuera el resultado de un consenso unánime de todas las fuerzas políticas presentes aquí que hiciera el texto sólido y estable por mucho tiempo, pero

ello parece que a estas alturas es prácticamente imposible. El tema de la horizontalidad absoluta, es decir, que en cualquier caso los tres Consells deban tener o dejar de tener las mismas competencias en las mismas condiciones y al mismo tiempo ha constituido un escollo insalvable en el camino de acuerdo. Al menos un Grupo de los seis de la Cámara considera que la horizontalidad es algo más que un criterio, es un dogma, y no necesito explicar qué pasa cuando las actitudes políticas se convierten en dogmas, la negociación es imposible. Nosotros no estamos por dogmas ni actos de fe en política, nosotros estamos por las posturas dialogantes y flexibles que sepan renunciar a lo accesorio para possibilitar el acuerdo de todos.

Otros dos temas institucionales están estrechamente vinculados por cuanto se trata de dos proyectos de ley, el de Síndic de Greuges y el de Iniciativa Legislativa Popular, dirigidos ambos a aumentar la accesibilidad del ciudadano común a los centros de la vida política y su participación en ella. En la primera se configura un abogado poderoso y gratuito al servicio del administrado y en la segunda un mecanismo, que procuraremos simplificar al máximo, que da acceso al parlamento a personas y asociaciones no necesariamente dedicadas a la política. Son instituciones que prestigian la democracia y que en concreto harán arraigar probablemente con más fortaleza el sistema autonómico. En nuestro juicio la aprobación de estas leyes es importante, pero bien no tan urgente como la de los Consells Insulars.

Finalmente, dentro de este apartado, queda el tema de la reforma del Estatuto de Autonomía que hace pocos días debatimos aquí. Los resultados de aquel debate en el que todos los Grupos Parlamentarios con la única excepción del Grupo SOCIALISTA estuvimos de acuerdo en la necesidad y la conveniencia en el tiempo de esa reforma, creo que me excusan de detenerme mucho más en el asunto.

Otro conjunto de temas que han venido a esta Cámara y que han sido tratados son los temas de organización. Hemos discutido muchas veces sobre la necesaria agilización de la Administración, pero en el panorama de esta nueva Administración Autonómica falta aún por dejar claramente delineados los contornos de lo que deben ser sus elementos básicos estructurales, los trabajadores públicos. Hace ya tiempo el Gobierno remitió a la Cámara el Proyecto de Ley de Función Pública, tras diversas conversaciones y discusiones previas a su elaboración con los sectores afectados. Fruto de este trabajo encaminado a aunar criterios y a ofrecer participación a todos, parece que finalmente antes de concluir el año podremos tener nuestra Ley de Función Pública, lo que también representa un paso decisivo en el asentamiento de la realidad autonómica. Nuestro Grupo desde luego ofrece también su total apoyo para conseguirlo.

De los temas organizativos podríamos pasar a los financieros y a este respecto debo empezar por suscribir las palabras del Presidente en su discurso de ayer, palabras que y en su día fueron claramente refrendadas por la mayoría de este Parlamento, como algún otro Portavoz ha puesto de manifiesto, y así en las resoluciones aprobadas tras el Debate de Financiación el Parlamento fue taxativo al valorar positivamente la labor reivindicativa —reivindicación, que no victimización ni victimismo— del Gobierno de la Comunidad ante el Gobierno de Madrid, contrastando la insuficiencia financiera de la Comunidad y la necesidad de que se reconociera en un nuevo sistema criterios como el de población, insul-

ridad, unidades administrativas, etc., con una mayor aproximación a la realidad y la dificultad del ejercicio de las competencias autonómicas con una financiación insuficiente y altamente condicionada. En otras palabras, el Parlamento —y supongo que habrá también quien le acuse de victimismo— vino a reconocer las dificultades de un Gobierno al que cícatamente se le niega el dinero suficiente para desarrollar con eficacia sus competencias y eso no se hace contra tal o cual Gobierno, eso en definitiva se hace contra toda nuestra Comunidad.

Si a esto unimos la actitud socialista contraria al traspaso de competencias, en algunos casos de forma verdaderamente escandalosa, como cuando se oponen a que esta Comunidad disponga de alguna de las que tienen todas las demás de España, las otras dieciséis, el caso de la protección y tutela de menores, o a que podamos tener la completa responsabilidad en temas que sólo y exclusivamente nos afectan a nosotros, el caso de las competencias en materias de aguas o las de ferrocarriles, habremos de concluir pidiendo a todos un esfuerzo para que con serenidad, sin histerismos, pero con firmeza hagamos llegar a la opinión pública, a nuestros respectivos partidos políticos nacionales y a nuestros representantes en las instituciones de Madrid las justas reclamaciones que se derivan de peticiones que están recogidas, contenidas y amparadas por la Constitución Española y por nuestro Estatuto.

Dentro del área económica hemos venido tratando aquí durante este último año, el primero de esta Legislatura, con carácter relevante dos temas importantes, el turismo y la ordenación del territorio. En la serie de importantes debates habidos sobre Política Turística se ha puesto de manifiesto la preocupación por la mejora en la calidad de la oferta que pasa por la mejora de la infraestructura de los establecimientos y de los servicios y fruto de esa preocupación es la decidida actitud del Gobierno que se concreta en el esfuerzo inversor en mejora de abastecimientos y saneamientos, carreteras, puertos, etc., en la mayor exigencia al inversor privado en cuanto a estándares de calidad, en la búsqueda de unas nuevas y buenas posibilidades turísticas, diversificando la oferta actual, y en la preocupación por la preservación del paisaje. Ahí están, para demostrarlo, inversiones, decretos reguladores de la construcción turística o, por citar la más reciente, la aprobada Ley de Campos de Golf.

Mención aparte merece la preocupación por conseguir que esta pieza clave en la economía balear sea capaz de arrastrar a los sectores más deprimidos, política de la que esperamos buenos resultados a un plazo medio y cuya plasmación práctica puede verse reflejada hoy en los presupuestos de Consellerías como Agricultura o Industria.

En la extensa materia de la ordenación del territorio se ha puesto el acento especialmente en la necesidad de crear un cuerpo legislativo propio en materia de suelo, la preservación de espacios naturales y el impulso de las obras públicas. La ordenación del territorio insular basada en un instrumento de planeamiento, el Plan Provincial al que el tiempo y la posterior legislación fueron envejeciendo, requiere un tratamiento particularizado y actual. El Gobierno está comprometido a remitir a esta Cámara el avance de Directrices de Ordenación del Territorio en este año y ello significará la puesta en marcha definitiva de su andadura.

Por otra parte y simultáneamente han venido remitiendo a la Cámara diversas leyes como la de edificios fuera de

ordenación o la ya anunciada de disciplina urbanística que se acomodan a nuestras necesidades, se ha anunciado también la elaboración por un extenso y variado equipo de la necesaria, imprescindible Ley del Suelo de nuestra Comunidad. En lo que se refiere a la delimitación y preservación de espacios naturales, que enlaza con las exigencias de política turística que antes comentábamos, la labor del Gobierno se ha plasmado en la elaboración de un Catálogo de Espacios Naturales con carácter prioritario, la gran cantidad de asuntos pendientes en el Parlamento ha impedido que avanzáramos substancialmente en su discusión. Por ello creo que sería útil que encontráramos las fórmulas adecuadas para que, sin perjuicio de la libertad de presentación de cuantas iniciativas legislativas estime cada cual necesarias, se establezcan prioridades que nos permitan abordar rápidamente los que, como es el caso del Catálogo de Espacios Naturales, están pendientes hace ya bastante tiempo y es verdaderamente urgente su resolución.

Ya me he referido al tercer gran tema tratado en esta Legislatura, el de las obras públicas, cuando hablaba del generalizado interés por una mejora cualitativa de la oferta turística. Debo añadir aquí que si eso no fuera razón suficiente, el esfuerzo inversor en carreteras, abastecimientos, saneamientos e instalaciones portuarias es una exigencia de calidad de vida de nuestros ciudadanos a la que estamos obligados a responder. Agua y alcantarillado en cada núcleo urbano, carreteras amplias, cómodas y seguras, puertos comerciales y de recreo forman parte de lo que podemos llamar forma de vida europea y por consiguiente nuestra.

Quedan otros muchos temas y áreas de actuación autonómica sobre los que quizá no han habido debates generales aunque sí se han tratado puntualmente y a veces con frecuencia. Así sucede, por ejemplo, en el ámbito cultural, en el que se han discutido problemas como la normalización lingüística, la política de archivos, museos, bibliotecas, patrimonio arqueológico, histórico. El amplio campo abordado tiene respuesta completa, a mi juicio, en el presupuesto de la Consellería y a él me remito porque estamos discutiéndolo, lógicamente presupuesto que está por debajo de los deseos de su responsable, pero significativamente amplio en el magro conjunto de la totalidad del presupuesto de la Comunidad.

Tampoco la sanidad ha sido objeto de debate general, aunque sí de una preferente y constante atención parlamentaria y gubernamental. Por citar algún tema concreto, como el de la toxicomanía, que otros portavoces han traído aquí, la problemática se estudia por una comisión especial creada al efecto y que nuestro Grupo apoyó desde el principio.

Como conclusión diría que un repaso rápido como el que acabo de hacer por lo que han sido las principales inquietudes del Parlamento y del Gobierno este año pasado viene a poner de manifiesto que la Comunidad Autónoma necesita con urgencia la aprobación y el desarrollo de algunas leyes como la de Consells Insulares, que la reforma del Estatuto debe ponerse en marcha ya, que nuestro Gobierno Autónomo necesita más competencias y mejor financiadas y que en definitiva los ciudadanos requieren una política turística que asegure, mediante la diversificación y la calidad, un futuro esperanzador, una política urbanística y ambiental a la altura de la Europa en la que estamos integrados; una política general, en fin, que dé respuestas propias a problemas propios.

El Presidente nos proponía ayer un plan de futuro en sintonía con estas demandas, un plan que alguien ha calificado de incuestionable y que por ello nosotros esperamos que una amplia mayoría de esta Cámara, con las lógicas matizaciones, le preste su apoyo.

Muchas gracias.

EL SR. PRESIDENT:

Té la paraula el President de la Comunitat Autònoma, Molt Honorable Sr. Gabriel Cañellas.

EL SR. PRESIDENT DE LA COMUNITAT AUTONOMA (Gabriel Cañellas i Fons):

Sr. President. Sres. i Srs. Diputats.

No és la primera vegada que es fa un debat sobre l'estat de la Comunitat, cadascun ha tengut un plantejament diferent i cadascun dels que hem fet, s'hagi plantejat com s'hagi plantejat, ha rebut crítiques per la seva formulació, perquè quan l'hem fet sobre balanços han dit que li faltava filosofia, quan l'hem fet més sobre principis ens han dit que li faltaven balanços, quan l'hem fet sectorial ens han dit que perdiem de vista la política general, quan l'hem fet sobre el passat ens han dit que li faltava visió de futur.

Nosaltres podem comprendre que això sigui així, cadascú és cada qual i cadascú fa el que creu millor en cada moment i per a aquest debat creguérem oportú plantejar des d'on som, cap on anam sense entrar en cap formulació concreta, sense fer cap plantejament de xifres i sí d'alguns principis que volíem explicitar. També creguérem oportú, m'estranya que ningú no ho hagi significat, que davant un debat tan important com aquest i per una vegada féssim la prova, i més avui que hi havia una oportunitat que tot el poble balear que hi tengués interès i les seves feines li ho permetessin, pogués seguir aquest debat en profunditat a través de les càmeres de la televisió i des de casa seva, no interrompre la visió generalitzada que podien fer tots i cada un dels Grups aquí presents —i no dic els Grups de l'Oposició, sinó tots— amb un diàleg permanent de Grup i Govern i Grup i Govern, perquè pensàvem que precisament per la forma amb què l'havíem plantejat podia ser bo que en un tracte successiu s'anassin veient, escoltant totes les opinions sobre un mateix tema sense interrompre-les, perquè amb massa freqüència, quan s'interromp en forma d'un diàleg de preguntes i respostes, es perd el fil general de la filosofia per anar a la petita resposta del tu has dit i jo et contest per tal de desvirtuar l'argument del contrari, del contrari en el bon sentit de la paraula, però en absolut, vist que això ha transcorregut per aquests camins, volem deixar de donar resposta a tots i cada un dels Grups i els volem donar resposta perquè pensam seriosament que aquest debat és qualque cosa molt més important que un mer acte protocol·lari. Un debat sobre l'estat de la Comunitat ni qualsevol altre debat que es duguí en aquesta sala no és mai en absolut una mera qüestió protocol·l·lària, jo pens que el Govern en distintes situacions i davant distints auditoris parla i explicita el que són les seves línies d'actuació política en funció d'aquell qui l'escolta i del major profit que en puguin treure aquells qui escolten quines són les línies d'actuació, però a totes i cada una de les intervencions del Govern no hi ha la possibilitat que hi ha aquí avui que l'Oposició, aquells altres Grups que no formen part del Govern i el qui donen suport al Govern tinguin oportunitat d'explicar els seus punts de vista, de con-

trastar les opinions, fer oportunes rectificacions a les exposicions del Govern. De manera que res més enfora d'intentar que aquest debat d'avui sigui un mer acte de protocol tenim, encara que alguns no ho creguin, massa respecte pe que representa aquesta institució per pretendre convertir-la en un mer lloc de fer comèdia.

Dit això, jo crec que ens hem de sentir satisfets després d'haver sentit el to generalitzat d'aquest debat. Jo pensava que, amb sort, podria trobar tres o quatre Grups, cinc a to estirar que donassin complida satisfacció a allò que el Govern exposava, però quasi m'atreiria a dir que amb matisacions, amb confrontacions, amb diferències de matís i d'opinions, quasi em don per sustentat per sis grups d'aquest Parlament, la qual cosa vol dir quasi tots, i sis Grups pe una raó molt senzilla, no perquè coincidim en tots, sinó perquè n'hi ha que maldament els retorcin no canviaran de discurs ni de principis ni de filosofia, ni els treurem del sol per molt que canviem la forma del debat.

Jo voldria indubtablement agrair l'aportació a aquell que ens ha donat suport d'una manera més clara, que prenim en compte, i als qui han fet matisacions entre allò que els agradava i els desagradava agrair-los-ho igualment perquè això ens dóna motiu per pensar, per pensar si anam bé per pensar si hem de fer rectificacions, i a aquells que no els agrada res mai, doncs continuar felicitant-los perquè al manco demostrin coherència.

Per això ens alegra que des del Grup MIXT ens doni l'impuls necessari per prendre un camí, jo no dic d'anar pe feina perquè fa sis anys que no hem deixat de fer-ne ni un sol dia, jo no dic d'anar per feina perquè crec que cap del qui són al Govern ni els Grups que els donen suport n'aquests Diputats són aquí alegrement, però sí que ens obligeu, que ens encaminin, que ens encoratgin a prendre un camí, a fer aquest salt cap al futur que nosaltres volíem plantejar ahir, aquest salt que exigeix aquestes mostres necessàries, aquests esforços necessaris per aconseguir que la qualitat, la tecnologia i el disseny en tots els sentits, perquè parei que hi ha qualseuna d'aquestes paraules que l'aplicam únicament i exclusivament a un sector concret, i deim disseny quan parlem d'indústria o deim qualitat quan parlem de turisme quan en realitat són uns adjectius que ens hauríem d'avesa a aplicar a totes i cada una de les nostres actuacions. En alegra, per tant, que ens animin a fer aquest salt cap al futur i els garantesc que, almanco des que jo som President i ja fa quasi sis anys, no hem deixat de fer-ho ni un sol moment ni, en la nostra mesura i amb el nostre coneixement de prendre totes les disposicions necessàries per fer-ho. Li asseguro que no és la nostra intenció boicotejar les aportacions que faci l'Oposició, ben al contrari les analitzarem amb tot profunditat i tractarem d'acollir allò que essent coherent amb el nostre punt de vista, amb la nostra forma d'actuació, pugui millorar el que sigui i el que no, sense cap tipus de menyspreu, intentarem puntualment corregir-ho, debatre-ho dialogar-ho fins on puguem arribar. Li garentesc igualment que no són meres teories allò que nosaltres exposam, creim serenament que quan hem anat a fer peticions allà on sigui a Madrid amb molta més freqüència, però també a altres indrets, fins i tot a la nostra mateixa societat, hi hem anat seriosament i cercant no fer una mera elucubració filosòfica sinó tractant de trobar solucions per al futur.

Per això aquest pla, que és un salt cap al futur, serà un pla que cerca modernització, que cerca de qualque ma-

nera elaborar un futur turístic distint, que cerca impulsar la creativitat de la nostra societat, donar-li una finançació en tot el que és el nostre entorn econòmic, sense oblidar en absolut les millores socials, perquè pareix que quan hom parla d'un tema concret s'oblida dels altres o pareix que quan hom té possibilitats de fer una cosa és que ignora totes les altres coses que pot fer. Jo crec que quan hom dedica un esforç especial a uns temes, sense oblidar els altres, en el cas concret de la finançació cerca finançació per a uns perquè de qualque manera si troba una finançació adequada per a uns temes i extraordinària alleugera sistemes, doblers, mitjans que poden anar a tot el que no és aquell tema concret. Un salt cap al futur. Sí el que farem i procurarem que no sigui mortal ni sense xarxa.

Al PSM-EEM i al seu Portaveu, un pagès com qualque vegada diuen que som jo li contestaria que massa vegades el negre l'embulla. Es bo ser llest, cult, capaç, dialèctic i tenir un bagatge, però em fa l'efecte que una de dues, o tenen un únic discurs i el repeteixen sempre o això que ens ha dit vostè que el Govern i la societat discorren per diferents camins s'ho hauria d'aplicar una mica el Grup, perquè una de dues, la nostra societat té unes possibilitats o no les té, i una de dues, o jo només veig un sector de la societat o vostès només veuen únicament l'altre, em sembla igual que aquells qui entraven dins una habitació i una veia totes les parets pintades i l'altre només veia el despintat que hi havia just darrera la porta, allà on fregava el biuló, i és possible que la meua visió un poc àmplia no sigui la de l'absoluta totalitat de la societat balear, però em fa l'efecte que el tros despintat que vostè veu darrera la porta representa encara molt manco la realitat balear.

Què hi ha opulents i ofegats? Sí, però em nec a admetre que la societat balear sigui una societat només de persones ofegades i que sigui majoritàriament de persones ofegades i que les rendes dels treballadors siguin absolutament conculcades, em pareix que és una simplificació que amb freqüència vostès fan aquí, vostè d'una manera molt més asosssegada, quan el Portaveu és un altre, d'una manera molt més vehement i molt més ràpida, però exactament el mateix discurs, i jo crec que pot dir això perquè les xifres, que no són només el «jo menjo un pollastre, tu i jo em menjat mig pollastre perhom» amb que vostè en certa manera ha acabat el seu discurs, sinó les xifres referents a nombre d'ocupació, a la inflació, al creixement de la població activa, que jo no li donaré però que són a la seva disposició i que vostè coneix igual que jo, no demostren que la nostra societat vagi per aquest camí, i la prova és que hi ha més persones que fan feina, que hi ha hagut una creació molt major d'ocupació, no crec que això sigui dolent, que tenim unes xifres d'atur que han disminuït del 17% a l'11%, això no és dolent, que la renda per càpita és molt major, i això vol dir que ho és per a tots, no només per a uns quants. Jo crec que cadascú fa una lectura de les dades en funció del que li convé i del que ha de plantejar aquí, no dic que això no sigui legítim, dic que per aquest camí em pareix que vostès i jo continuarem anant per camins diferents.

Què les Illes tenen una dinàmica pròpia i que nosaltres la incentivem? Benhaja aquesta dinàmica, no ho hem amagat mai, sempre hem dit que erem incentivadors de la dinàmica de la societat de les nostres illes, que creim que té qualque cosa dolenta, però també creim que té moltes coses bones, precisament nosaltres sempre donam suport a aquesta socie-

tat vital d'aquestes illes que ha sabut solventar cada un dels problemes en el moment que se li han presentat, per molt negres que hagin estat els panorames en qualque moment. Sabem que tenir unes obligacions, sabem que tenim unes funcions, no renunciar a exercir-les, però per descomptat sempre anirem pel camí de la incentivació.

Després ens han fet una llista, com sempre, els pensionistes, dels toxicòmans, les disminucions, els barris degradats, com si el fet de no haver-los esmentats aquí representàs que no es fa absolutament res. Per descomptat, per als pensionistes, si es refereix a l'increment de les pensions, jo ho accepto com un repte i els el traspasaré a través d'una resolució d'aquest Parlament perquè instem el Govern Central que canviï la seva acció; si com a pensionistes es refereix a que aquest Govern no ha fet res per a aquestes persones que alguns altres deim de la tercera edat, que requereixen uns serveis i unes actuacions, jo el comin a veure el que s'ha fet a tots i cada un dels pobles d'aquestes illes, les meves paraules no són les més adequades per fer l'alabança d'aquest tema, però que siguin altres que donin la resposta per nosaltres.

Toxicomanies? Jo diria que nosaltres ens hem de beure les glopades del que no fan els altres, i ho feim, i crec que hi ha una funció realitzada des de la Conselleria de Sanitat, no perquè sigui una funció administrativa, sinó perquè és la funció exactament adient a tot el que nosaltres volem fer en acció social, que és donar suport a les iniciatives tant de persones com d'institucions, de persones capacitades que donen una passa endavant i ajuden a fer-ho que crec que són dignes de lloança i crec, a més, que són modèliques i donen un resultat encara molt petit que fan altres anant contra les causes i no contra les conseqüències. N'hi ha que ens haurien d'ajudar a atacar les causes, nosaltres de moment, desgraciadament, només podem disminuir les conseqüències, però ho feim amb cos i ànima, i crec que es veu.

Amb les disminucions no digui que feim jocs d'artifici únicament i exclusivament davant batles, perquè crec que el camp de les disminucions, amb la política que hem fet de donar suport a totes les institucions que han tengut un esperit de lluita contra aquest tema durant els darrers anys, aquest és un tema que mai no s'esgotaria, que cada fase de l'Autonomia, com dèiem ahir, dur la següent fase de poder ampliar i millorar, però jo crec sincerament que en la mesura de les nostres possibilitats hi ha hagut una atenció i una preocupació que va des de les inversions en la creació d'un centre de profunds, que no n'existia cap, fins a la dedicació de tots els doblers que han fet falta, perquè no hi ha cap institució que no tenguí el seu dèficit cobert, si bé és cert que, com el cas d'Inca que vostè ha esmentat, encara n'hi hagi molts que sigui digna de tenir en compte la seva precaríssima situació, i per tant acudim a tots aquells centres que puguin ajudar, perquè no oblidí que no és una competència exclusivament nostra i amb això no vull repartir culpes, però sí el cominaria que comparàs l'acció que fa la Comunitat Autònoma i les que fan els altres responsables des dels municipis, des dels més grans fins als més petits, a veure si tot-hom pot dir que ha fet tant com nosaltres.

La veritat és que m'ha satisfet sentir-lo, perquè no ha pogut afegir absolutament cap acció nova, cap discussió nova a tot el que han fet fins ara, per tant no devem anar tan malament, no devem anar per un camí tan errat. Dic això perquè també va entrar la seva exposició en temes agrícoles, que no s'ha vist res per ajudar als joves agricultors; bé, idó

n'hi ha que encara ni han vist els agricultors de prop, no ho dic pel seu Grup, ho dic per altres que fan senyes des de la tribuna, encara no saben què és un pagès, en canvi n'hi ha que hem nascut dins el camp i si sabem com s'ha de tractar aquesta gent, sabem quins són els seus problemes estructurals, sabem les dificultats per treballar amb qualcun d'aquests sectors i estam disposats a ajudar-los, però hi ha una cosa que volem deixar ben clara i és que s'ha d'haver acabat això d'ajudar a qui no es vulgui ajudar a si mateix i hem de tractar de potenciar allò que siguin realment iniciatives pròpies, i el mateix que deim dels agricultors ho podem dir del creixement i de tants d'altres sectors, hem de fer, hem d'ajudar, hem de potenciar, hem de marcar camins, però també hi ha d'haver una societat que respongui a les nostres peticions.

Vostè ha fet referència que el Sr. Almunia no ens contestaria com contesta a Catalunya, que tal vegada per dificultats amb el nostre plantejament, dificultats motivades per la proposta voluntària d'aquest Govern que s'enfronta amb més coses, el diàleg amb l'Administració Central seria difícil i mai no rebriem la contestació de Catalunya. Si la contestació que m'han de donar a mi és la mateixa que han donat a Catalunya dient que no li deuen cap pesseta, a mi no em convé gens aquesta contestació, em convé més que diguin que me'n deuen alguna o almanco que me la prestaran.

Jo no voldria entrar en temes com el que vostè ha plantejat que ser d'esquerres és ser autonomista, perquè no sé si això anava per nosaltres o anava pels altres, és a dir, no sé si amb això ha volgut dir que nosaltres no podríem ser mai autonomistes o que uns altres no podrien ser mai d'esquerres. La veritat és que jo crec que l'autonomisme no té colors polítics, que la voluntat d'autogovern no té colors polítics, sinó que és un sentiment que no és propietat de cap grup minoritari, sinó una demostració palpable que es fa dia a dia.

Que per al futur ens planteja el fet que no ens jutjaran avui, sinó el 92? Doncs que vostè ho vegi, de moment els judicis no són tan desfavorables, n'hi ha de bons i n'hi ha de dolents, no pretenim fer-ho tot bé ni tot malament, però creim que hem actuat responsablement en totes les nostres accions i que qualche cosa hem fet per al nostre poble.

A UM li he d'agrair la felicitació pública, però no la felicitació de si el Govern ho fa bé o ho fa malament, perquè això suposaria que torn unes felicitacions ja que les dues forces polítiques som en el Govern, o les tres, perquè nosaltres som una coalició al mateix temps, immersa, sinó per la referència que ha fet a un demble, la qual cosa m'alegra perquè no fa ni tan sols dos dies, quan es debatia la conveniència o no d'un discurs com el que he fet, qualcú em va redactar en un paper un carnet de Partit Liberal, la qual cosa em va honrar. Si la seva felicitació m'acosta un poc més a sentir-me d'alguna manera i sense necessitat d'escriure-ho militant honorari d'UM, amb els seus plantejaments que coincideixen amb els nostres, li asseguro que per a mi és possiblement el fet que més m'alegra d'un debat com aquest. No el preocupi mantenir la defensa dels Consells Insulars perquè aquests juguin el seu paper, no el preocupi insistir tantes vegades com faci falta, perquè en el nostre Grup no hi trobarà cap problema; en trobarà a una altra banda en aquest camí, amb aquells que continuament canvien. Com que s'aficionaren en un moment determinat que una paraula meravellosa com el canvi, «el cambio», els va servir de fórmula per modificar

les coses, ara canvien ells, però nosaltres no, nosaltres continuarem pel mateix camí que emprenguérem fa anys.

Que hem de controlar ofertes, rendibilitzar inversions en agricultura, que hem d'encalçar el benestar social. Clar que sí i junts intentarem dur-ho a terme de la millor manera i de la més ràpida, i junts continuarem lluitant per aconseguir que l'autogovern sigui una realitat i que ho sigui fins i tot superant aquest concepte, que jo crec que la veritat és que no s'ha expressat prou, que l'autonomia és realment autogovern, perquè moltes vegades diuen què és això de l'Autonomia?, doncs és exactament això, voluntat de governar-nos nosaltres mateixos i junts l'aconseguirem, i per aconseguir-la negociarem tant com faci falta, perquè no és voluntat nostra enfrontar-nos amb ningú, no ho és, és molt més fàcil i molt més agradable encalçar aquestes mateixes metes per la via del diàleg, el que passa és que perquè dos es parlin han de voler tots dos, si no, no em cansaré de dir-ho, ens trobam tantes vegades que som com aquells dos nuvis que es troben a mitja correspondència, que un escriu i l'altre no contesta, i a nosaltres això ens passa amb massa freqüència quan ens dirigim al Govern Central.

No és fàcil el camí de l'enteniment, tenim postures massa diferenciades tal vegada uns Grups i els altres, però li garantisc que no quedarem darrera per voluntat de diàleg i encara que en un moment determinat, aquí, que és on s'ha de fer, exposem postures que tal vegada no agradin, això no vol dir que tenguem voluntat d'enfrontament ni vulguem fer victisme, això vol dir simplement i clarament que partim d'unes bases i estam disposats a arribar, a cop de diàleg, on faci falta, sempre que se'ns convenci o ens donin raons favorables, fins i tot qualche vegada, com ha passat en aquest Parlament, quan s'han donat raons d'Estat, i un Govern unes forces polítiques s'han aixecat a defensar possibles raons d'Estat, encara que després les respostes tardin a arribar.

Estam, com vostès, per la planificació indicativa i precisament creim que feim aquest camí, que el nostre pla d'inversions és una indicació de per on han d'anar les nostres actuacions i les de la societat també, que és voler saber d'qualque manera què vol el nostre poble i tractar de derivar les seves iniciatives cap a allò que creim que pugui ser, no un bé concret, determinat, d'uns senyors exclusius, sinó un bé comú, i la nostra societat és tan imaginativa, és tan fin d'enteniment, que normalment li basten aquestes indicacions no ha de menester gaire més, perquè el nostre poble és capaç i intel·ligent, i no permetrem que una situació de crisi econòmica ni qualsevol altra circumstància que es produeix en un futur immediat pugui posar en perill la seva cohesió.

Per això és que junts intentarem preveure quines són les situacions que ens ofereix el futur i preveure amb anterioritat quines són les alternatives que hem de donar perquè aquest futur es dirigeixi cap a fets positius i no cap a fets negatius.

Per això ens alegra veure iniciatives per una part del nostre poble que possiblement és la més perjudicada, aquest sector de la nostra població que es troba amb possibilitat de ser la zona més regressiva de la nostra Comunitat, però precisament per això el pla que hem fet en conjunt cerca que aquestes comunitats que es troben en situació regressiva no quedin aïllades, sinó que a través d'unes bones comunicacions no hi hagi diferència entre vorera de mar i interior, entre una capital i els llocs més aïllats. I precisament perquè no volem que aquesta regressió els arribi també en el terror

econòmic, és perquè un pla de reindustrialització encamina, intenta dur cap a aquestes zones aquella alternativa econòmica que el fet de no tenir sol i platges els lleva. Aquesta idea és la que també ens anima en aquesta lluita a favor d'una agricultura que ha d'afavorir indubtablement aquestes zones que tenen una regressió econòmica major.

Esperam que amb una actuació com la que es planteja en un pressupost general, com la que es planteja en aquests pressuposts combinats amb aquest Pla Especial d'Inversió es puguin solventar les dificultats d'aquestes zones, les que vostè ha dit i d'altres que hi ha, que precisament serien les que passen més dificultats en un moment com el que du el futur que ara se'ns presenta.

Felicitar el Portaveu del CDS perquè ha explicat clarament allò que li agrada del que no li agrada, allò amb què està d'acord del que està en desacord, la qual cosa facilita clarament la labor de tots aquells qui vulguin de qualque manera tenir unes actuacions tan sustentades que siguin representació del més ampli sentit popular, perquè indica clarament a un Govern que sap, entén i comprèn que no és un Govern majoritari, quins són els camins que ha d'emprendre si vol tenir una actuació realment comprensiva de tot el sentit popular.

Jo comprenc que vostès es demanin per què volem més mitjans i què espera el ciutadà, i que tal vegada en qualque moment les respostes que donem a aquestes preguntes no siguin exactament les mateixes. Vostè es demana quina alternativa donam als pagesos, si ens hem preocupat per la intranquil·litat del futur turístic, si tenim en compte les reclamacions dels funcionaris per la pèrdua de poder adquisitiu, si ens hem plantejat la dificultat que pot suposar una construcció avui en baixa, el fet que els pensionistes no tinguin residències suficients, temes com els de la drogo-addicció els consumidors.

Clar que ens ho hem plantejat i clar que a la nostra manera intentam donar una resposta, i clar que ens agradaria donar una resposta encara molt més bella i més positiva, però des d'un Govern hem de mirar de no confondre allò que voldríem amb allò que és possible i quan feim els nostres plantejaments tractam de fer allò que nosaltres creim que és possible de la millor manera que sabem.

El que jo no puc admetre és que tractem de confondre que hi hagi encara problemes latents en tots i cada uns d'aquests aspectes i que això representi que hi hagi un desencant. Jo no ho crec, jo no el sent, hi ha sectors on sí que hi ha un desencant, jo crec que hi ha realment un coneixement bastant clar de quina és la realitat, de quina és la voluntat del nostre poble, d'on es vol encaminar i què és el que ens exigeix a tots i cadascun, i en feim una interpretació i la plasmam a tots els documents i accions polítiques que duim qui.

Malgrat que qualcú tragués el tema de les illes adjacents, i bé era als nostres textos d'estudi també és una expressió que amb gran assiduïtat, sobretot quan em trobo mar enllà, encara m'agrada d'utilitzar. En el nostre Govern no hi ha un especialista a dir que la nostra estructura administrativa era colonialista, i jo afegeix que efectivament era l'estructura administrativa colonialista pròpia d'unes illes adjacents que mai o varen tenir nom propi més que als mapes i encara de vegades posats vora el de Canàries. Nosaltres no voldríem en absolut que ens haguessin de tirar mai en cara aquesta expressió referida a les illes menors, primer que seria remarcar

un fracàs de la nostra política que no estam disposats a admetre i segon perquè creim que fins avui hem fet bona part, no tot, del necessari perquè això no es produís i que si encara no s'ha evitat totalment i si no s'ha vist plasmat en moltes actuacions polítiques ha estat perquè n'hi ha hagut que fins avui no han descobert les illes menors, el que passa és que les han descobert de cop i resposta, han oblidat que hi havia la mar enmig, i l'aigua ja els arriba al coll.

Per descomptat ens sabia molt de greu caure en una centralització del poder, admet que sigui una temptació com qualsevol altra, és cert, tenim exemples dels que reclamaren l'autonomia des de l'Oposició, la plasmaron a la Constitució, obligaren a plasmar-la als Estatuts agradàs o no agradàs a tothom i tot d'una que s'han vist al poder els cou tot el que escriguren. Nosaltres no voldríem caure en aquesta temptació, voldríem trobar el camí adequat perquè allò que hem propugnat molt de temps no trobi, com ha trobat fins ara, tants d'entrebanes i per descomptat procurarem que la discrecionalitat en un tema com aquest procurarem que es trobin enfora les nostres actuacions.

Prenim bona nota del seu suport a tot el que sigui lluitar contra aquest intent de recuperar competències, d'avui endavant no voldríem trobar més motius per coincidir en un tema tan espinós com aquest, no perquè no hi hagués coincidència, sinó perquè realment no es reproduïssin les actuacions que ens ha obligat a impugnar pressuposts, a impugnar la Llei de Costes, la de les aigües, la de les vivendes i tants d'altres temes que ho hauríem d'haver fet igualment, però que si ho feim després diuen que només anam contra el Govern Central i es difícil saber compaginar on començam el diàleg i on acaba l'enfrontament i sobretot amb una classe de dialogants que tot d'una que la nostra opinió es contrària a la seva diuen que feim victimisme. Per això amb més motiu ens alegra veure que no és només una qüestió de la dreta contra l'esquerra, sinó que hi ha qualcú més que coincideix amb nosaltres, per això, moltes gràcies.

També veure que coincidim que s'abusa massa de les Directrius Generals de Política Econòmica, fins i tot jo hi afegiria qualque cosa més que, encara que fos tímidament, vaig intentar establir ahir dins el meu discurs, que s'abusa massa de partides pressupostàries que no corresponen al Govern Central, que són les que motiven aquesta direcció econòmica, és a dir, que jo crec que han retallat parcel·les filosòfiques de poder, però ningú no retalla els pressuposts generals de l'Estat, que són els que donen el poder, i que ens transfereixen les competències en agricultura i per tant algunes Direccions Generals completes haurien de desaparèixer del Pressupost General de l'Estat per incidir en aquesta partida que diu Finançació de les Comunitats Autònomes i que en venda i d'altres temes haurien de desaparèixer les partides pressupostàries del Govern, així no hauríem de menester sol·licitar ni ajudes ni convenis perquè hi hauria un muntant suficientment important perquè, perquè sense afectar en absolut els principis de solidaritat, s'adquirissin els principis de suficiència.

Que és un mal plantejament de la fórmula de la finançació? Fa molt de temps que ho deim i coincidim igualment, i li asseguro que farem tots els esforços necessaris per a un tema tan seriós com aquest, que els nostres plantejaments siguin plantejaments tècnics amb possibilitat de convertir-se en arguments sòlids de diàleg, de la mateixa manera que feim el mateix esforç perquè ni vostè ni ningú pugui dir que no

gastam els doblers de la nostra Comunitat adequadament. Hem tingut dificultats molts d'anys, jo crec que tothom sap que hi ha hagut, en el transcurs de quatre anys, pressuposts que s'han aprovat pel juny, qualcun que s'ha retirat, que els hem hagut de tornar a dur, que s'han començat, i això ha provocat una dificultat administrativa.

Fins i tot estic disposat a admetre que s'ha hagut d'educar tota una classe política, per què no?, i tota una administració nova a funcionar d'una manera distinta, però també estic convençut que en acabar aquest any tots aquests plantejaments que vostès fan amb raó s'hauran superat i dins les línies del que és absolutament normal.

Que ens transfereixen el dèficit públic? Ens el transfereixen, però, com diuen, trabucant-nos el carro; ens transfereixen tot allò que provoca dèficit públic, ho intenten, ho fan, i a més es queden la inversió. Jo no vull pensar, com vostè, que ningú jugui brut, però m'obliguen a pensar-ho; jo no voldria pensar que això sigui motiu d'una diferència política, però ja començ a pensar que no em queda altre remei que creure que això sigui així i així i tot farem esforços per tornar acumular la voluntat necessària per pensar que tot això és producte d'unes diferències d'opinions i no d'unes voluntats polítiques, però no oblidí que també en qualque moment ens arribam a creure nosaltres mateixos aquestes afirmacions que tots aquests problemes els tenim perquè un senyor en un moment determinat no va poder venir a firmar una acta concreta que no s'havia acabat de complir, cosa que no deim nosaltres, que són d'altres qui ho manifesten.

No reclamam competències perquè administram millor, reclamam competències com vostè mateix manifestava que així havia de ser, perquè ens pertoca. El que passa és que a més a més, també consideram que administram millor de com feien altres, no vol dir que administrem bé, però administram millor o almanco amb més pocs doblers feim moltes coses i ens lluu més el pèl, i això és un motiu més perquè ningú no ens pugui dir que com que ho feim malament no importa ens donin més coses. Jo crec que al final qui jutja això som tots nosaltres, perquè ens correspon, però també hi ha una segona cambra de ressonància que jutja les actuacions d'aquells qui representam en un moment el poble, i fins ara no ens respon malament.

No plantejam la reforma estatutària com una conveniència ni com un dret, plantejam la reforma estatutària com un dret que en aquest moment s'ha fet possible i a més ens convé, i a mi em costa creure que el fet que jo plantegi dues possibles reformes o una reforma en dos temps sigui una contradicció o suposi que una reforma vagi contra l'altra, que impedeixi l'altra, jo crec que hi pot haver distints plantejaments, però pens que la reforma que nosaltres proposam, que s'hauria d'accelerar com a Govern, és una reforma només del sostre competencial en un moment i unes circumstàncies adequats, que és quan s'han acabat els cinc anys, i davant la possibilitat que l'altra reforma més àmplia tal vegada s'allargui per la necessitat de trobar un consens, no perquè es destapin caixes de Pandora ni perquè qualcú pensi que amb la seva actuació allargarà aquesta modificació possible de l'Estatut, sinó precisament perquè aquesta ampliació del sostre competencial, com més prest vengui, més aviat donarà millors possibilitats per al nostre poble, sobretot tallarà males intencions d'altres a l'hora d'intentar retallar-nos-la.

El pla d'inversions que hem presentat no és un pla sen-

se to ni so, és un pla que volem que sigui realment una resposta al que la societat vol i ens reclama. L'Administració el Govern de la Comunitat no renuncia a res, no és que facim mer afegit de qüestions puntuals i li digui un pla. Quan l'hem presentat, ho hem fet com un pla que du, al nostre veure, una introducció explicativa del perquè, creim que en el seu moment hi hem ajuntat les motivacions necessàries que conté una sèrie de criteris generals, que després fa una selecció d'inversions en funció d'aquests criteris i d'aquestes motivacions i que, a més, fa una distribució territorial, però és que tampoc no va ser la nostra voluntat entrar precisament en aquestes motivacions ni tan sols amb xifres i dade que han aportat uns altres, no nosaltres, perquè creiem important aquí i avui fer un debat sobre on anam i per quin eixos ens hem de dirigir i si tots hi estam d'acord, al seu moment oportú, quan tinguem més coneixement de les possibilitats financeres d'aquest pla, el durem lògicament a aquest Parlament a debatre'l i no sé com qualcú pugui haver pensat que seria d'altre manera, perquè això seria suposar que són tan fora de la realitat que ens veim capaços de dur a terme endeutaments, obligacions, plans extraordinaris i realitzacions sense consentiment d'aquesta Cambra.

No hem escrit als Reis, ja som un poc crescutets, a pensar que qualque dia encara ens fa il·lusió escriure'ls i si el rei Almunia ens contesta amb una finançació adequada, n' sap el plat de dolços que trobarà a l'hora de deixar el seu obsequi a la nostra sabata. Si és o no un pla progressiu, ho debatrem en el moment en què, plantejat a aquesta Cambra, es vegin les motivacions i les directrius que segueix. Fins ara tot va bé, però arribam al moment en què ens toca ballar amb la més lletja.

No sé en absolut si han volgut agafar-nos per sorpresa al darrer Debat sobre l'estat de la Comunitat el Grup Socialista ho va intentar sortint amb un discurs totalment aliè al debat sobre fórmules, finançacions, programes econòmics, pressupost de l'Estat, tota una trabucada de carr de xifres, de principis, quasi un debat d'investidura, i avui ens sorprenen amb tota una sèrie d'afirmacions que diuen que les nostres no són les actuacions motius d'aquesta societat i ells en donen unes altres com si fossin pròpies.

Que hi ha un futur de crisi que planeja sobre el sector turístic? Jo no crec que sigui cap descobriment. Que tots estem preocupats per aquest tema? No és més que manifestar una realitat. Que hi ha un punt vital a la nostra política turística que es diu remodelització de la planta hotelera, i no altres ho manifestarem a una inauguració d'una fira tan important com lecnoturística? Lògic. Que aquest ha de ser l'objecte principal de la nostra preocupació durant molt de temps? És clar, això no se m'ocorre ni tan sols que pugui ser motiu de debat, sinó motiu d'unanimitats clares. Que com a Govern, com a grups polítics, com a societat sencera en trobam davant aquesta necessitat és claríssim que totes les nostres actuacions van encaminades cap aquí, és fora de dubte.

Vostès han volgut suposar que acabaven de tocar el cap amb un dit fent la planificació del sector turístic per als pròxims anys, explicant-nos que és un sector que té beneficis i té obligació d'invertir-los. Jo crec que fa un any i mig, però no comptar el temps d'abans, que explicam exactament el mateix; que la nostra voluntat de cercar el pacte intersectorial no era més que encaminar aquests beneficis d'un sector cap a altres sectors més desatesos, que el fet de cercar una rei-

dustrialització agrària per la via de la indústria agroalimentària no és més que un sistema de posar iniciatives per encaminar aquests excedents cap a aquestes indústries perquè possibilitaven que aquests excedents anassin cap a sectors que en un moment determinat eren importants i indubtablement dins aquestes reformes hi havia la necessitat de la modernització d'una planta hotelera que perilla que quedi obsoleta i que per cert té dificultats per entrar dins certs sectors i que ho hem de predicar tots i per això ho vaig dir en el moment oportú, no aquí a vostès, que ja en són plenament conscients, sinó a aquells sectors econòmics que són els que s'han de conscienciar més que els altres.

Que per a això hi haurem de conjutar la inflació pública? Es clar. Qui es va almar quan alguna vegada vàrem dir, al principi —després s'avesaren a fer-nos modificacions als pressuposts— que era fer una magnífica promoció turística dedicar doblers d'aquesta promoció a millorar els entorns municipals? Qui pot dir que sigui una labor d'imatge un pla d'inversions que precisament el que fa és facilitar tot aquest mateix programa que vostè estableix?

Així i tot, com que veig que hi ha una coincidència plena, jo li he d'agrair la col·laboració que manifesta dient que aportaran totes quantes accions siguin necessàries precisament en aquest sentit, i crec que no mereix ni un cèntim més d'expressió ni de gastar saliva. Estam tots d'acord? Idò, endavant; anem a debatre els punts en què no estam d'acord.

La reforma de l'Estatut, als Consells Insulars no els ha tocat res de l'Autonomia fins ara per culpa nostra, per culpa del Govern sent que diu el poble, idò endavant, per culpa del Govern, o sigui que som l'únic Grup que en el transcurs de cinc anys hem dut propostes per tractar que, mínimament almanco i perquè tots ens hi anassin avesant, arribàs qualque cosa als Consells Insulars, vostès ho impedeixen sistemàticament, posant entrebancs fins ahir, que han descobert que ja n'hi havia prou de perdre imatge i, perdonin l'expressió una altra vegada, trabuquen el carro de les transferències als Consells Insulars, supòs que esperant que el Govern sortiria com un desesperat dient que no, a veure si d'aquesta manera —i jo voldria dirigir-me, com un altre Diputat ho va fer, a la darrera fila— sorgeix una UGT eivissenca i un Nicolàs Redondo Mari Calbet, aquest problema el tenen vostès, nosaltres no, i del que m'han donat oportunitat és de quedar empatats a un. En el transcurs de sis anys vostès ens han retret sistemàticament cada dia que nosaltres no votàrem l'Estatut i que per tant no podíem ser autonomistes i que veníem allò que no creiem, 1 a 1, vostès sistemàticament han bombardejat a la Comissió Tècnica Interinsular tota quanta iniciativa hi ha hagut ca als Consells Insulars amb frases afortunades del Sr. Costa, amb intervencions adequades del Sr. Alfonso, amb respostes del Sr. Triay, fins i tot arribaren a fer constar en acta que mentre la Llei de Consells Insulars no hagués sortit, la Comissió Tècnica Interinsular no podia ni tan sols fer feina, que ni tan sols li havien de dur cap proposta, i gira i trabuca i a partir d'avui més papistes que el papa, 1 a 1. Jo no tornaré a parlar d'aquest tema, vostès no tornin a dir pus mai si som o no som autonomistes; el tema de l'autonomisme i de la capacitat d'autogovern, com el tema de si un és partidari dels Consells Insulars o no, es demostra amb aquestes actuacions, sinó amb l'actitud de cada dia, és igual que demostrar qui té els cabells blancs i qui no els hi té, per molt que se'ls teneixi tanmateix li tornen a sortir davall, i els qui els tenim blancs de

defensar aquest tema no necessitem fer cap foguerada. Volem que facem això? Al-leluia, ja era hora que arribàs aquest tema, més aviat en sortirem, però no serà mèrit seu, això no, perquè vostès al final encara ho bombardejaran i si no ho bombardegen, jo deman si és perquè el partit socialista ja ha perdut tota esperança de governar en aquesta Comunitat i que quan se sap amb certesa que ja no es podrà tenir mai poder aquí, a veure si aconseguim que els altres es barallin entre ells. Mal camí han triat, senyors, creguim que mal camí han triat.

El que passa es que tot i amb això tal vegada creuen que la imatge, en lloc de fer-la el nostre pla especial, que almanco té una preocupació per les necessitats d'aquest poble, potser intentarà canviar demà. El que passa és que cada vegada que vostès surten aquí i fan tota una sèrie d'especificacions, ja sigui quan s'equivoquen i al Debat d'Investidura equivoquen el Grup al que va dirigit o quan equivoquen un debat de la Comunitat i pensen que són vostès els qui fan el Debat d'Investidura o quan, com avui, no sabien quin camí prendre i prenen el de la bogeria —perdò, retir aquesta paraula, volia dir no saber on van, ho retir, volia dir la bogeria política, no l'altra, perdonin—els passa un poc que desconeixen que ja hi ha massa gent que sap la diferència entre el que vostès prediquen i el que vostès accepten. A mi em sap greu retreure, perquè un dels vicis que hi ha aquest Parlament és que hi ha massa gent que quan puja aquí treu retalls de premsa i jo, quan he dit el que he dit, que ho torn a retirar, és perquè fa pocs dies s'estranyaven determinades persones que tan sols una comanda de gestió a un Consell Insular li podria produir el col·lapse administratiu, una mera comanda de gestió d'una cosa petita, i era un socialista rellevant, no és que no n'hi hagi cap que no ho sigui, aquest és que ocupa un càrrec rellevant a més, una comanda de gestió li podia provocar el caos administratiu; amb les carreteres i l'urbanisme tots a la una no hi haurà caos administratiu, hi haurà caos circulatori, però on jo volia anar a parar és que quan vostès fan aquestes manifestacions de principis polítics amb les quals vostès defensen allò que no creuen, no se'n temen, i jo supòs que el Sr. President permetrà que ho digui, que els passa el mateix que a Xim de Son Xorc, que quan el trobaren davant casa seva pegant bots li demanare, «Què fas, Xim?», diu «caç molcerons», diu «i què són molcerons?», diu «com vol que ho sàpiga, si no n'he caçat cap?», idò a vostès els passa el mateix, sempre seguit avancen principis, execucions, mitjans, solucions, i vostès encara no han caçat cap solució mai i pel que veig han renunciat a caçar-les i, a més, on tenen mínimament possibilitats d'agafar-la després fot tot el contrari del que diuen. Hem de limitar l'urbanisme, hem de limitar les actuacions, hem de protegir els espais naturals, i després, si tenen accions a un municipi fan exactament tot el contrari, tot el contrari, i a més no se'n temen que a un poble petit, i les nostres illes al final són ben igual que un poble petit, tots ens coneixem i tots sabem que hi ha darrera cada persona i si coincideix el que diu amb el que fa, o encara més, si és capaç de sortir aquí o predicar allò que fa exactament.

No entraré en acció social i el pacte intersectorial i l'urbanisme i els regius perquè al final és la postura crítica que ha d'adoptar el Grup de l'Oposició, el Grup que sempre és a l'Oposició i que tracta en tot moment de desbaratar i és possible que manifestin que en les nostres actuacions hi ha una evolució, més ben dit en les nostres paraules, perquè les

nostres polítiques han evolucionat poc, continuam defensant el que defensàrem, ho creïem de bon cor i tractarem de dur-ho a terme amb la voluntat de tots aquells que estiguin disposats a ajudar-nos.

Lògicament he d'acabar donant les gràcies al nostre Grup, que moltes vegades molt sofridament, com els altres que ens donen suport, els toca el paper de poc lluïment, però que sabem que tenen la satisfacció de saber que col·laboren profundament a fer possible que aquest Govern dugui endavant la seva política, anar cap endavant cap a un futur, un futur en el qual, com deia el Sr. José M.ª González, el més important que podem pensar és, com ell ha dit que l'Autonomia es coneix, que s'estima, que se sent, jo li diria que hi afegís dues coses més, que es viu i que la defensam.

Moltes gràcies, Sr. President.

EL SR. PRESIDENT:

Moltes gràcies, Sr. President. No sé si hi ha cap Portaveu que vulgui intervenir en rèplica. Per part del Grup Parlamentari PSM-EEM —Sr. Ricci, vostè em pareix que ha renunciat, no?—, té la paraula el Portaveu Sr. López Casasnovas.

EL SR. LOPEZ I CASASNOVAS:

Gràcies, Sr. President del Parlament.

Gràcies, Sr. President de la Comunitat Autònoma de les Illes Balears, perquè com ja hem dit altres vegades, en una cosa estam completament d'acord, el seu camí i el nostre no coincideixen, té tota la raó, perquè tenim sensibilitats diferents.

Tota persona pot entendre les qüestions que aquest Parlament, a partir de les proposicions que el nostre Grup ha anat presentant, planteja. Un únic discurs, dirà vostè, i el repetim, però ja li hem dit abans que la realitat és tossuda, que la realitat és caparruda i que si no s'actua damunt la realitat transformant-la, si no es canvia aquesta realitat, òbviament haurem de continuar insistint.

La realitat balear no és unidimensional, hi ha problemes diferents a cadascuna de les illes; els límits del creixement, però, afecten a totes per igual, i vostès no han proposat cap mesura que pugui servir per obrir un poc d'esperança en aquest procés de balearització incessant que patim.

La simplificació és dolenta, també estam d'acord, però digui si també no és simplificar reduir la realitat a una sola perspectiva, la perspectiva que vostès concretament tenen i que massa vegades repeteixen. No ha fet cap autocrítica, Sr. President, respecte del panorama idíl·lic que ahir va presentar. A les Illes Balears hi ha problemes i per bé que potser no totes les persones es troben igualment ofegades, es més, fins i tot jo diria que hi ha un sector social que sura molt, molt pròsper i ric dins la nostra Comunitat Autònoma, però aquest sector no representa la totalitat de la Comunitat Autònoma de les Illes Balears, el nostre Grup representarà sens cap dubte, amb la nostra dimensió minoritària en aquesta Cambra, però representarà un sector, just i concretament el sector que vol que aquí es diguin determinades coses: que el medi ambient es deteriora, que l'atur, malgrat totes les polítiques neo-liberals que apliquin des del Govern Central de l'Estat o des d'aquests escons, no minva, continua, hi ha un atur estacional a la nostra Comunitat Autònoma, i que aquest és probablement el principal problema social que tenim plantejat i estam d'acord amb una altra cosa, Sr. President de la Comunitat Autònoma, s'ha d'actuar damunt les causes i

no damunt les conseqüències només, també damunt les causes.

Idò bé, ens preocupa tal vegada que vostè no enteny aquests plantejaments, però ens felicitem que hagi parlat la realitat, encara que vostè l'hagués obviada en el discurs inicial; hem fet lectura de dades i hem constatat que anàvem per camins diferents, estam contents, Galileu Galilei va defensar durant la seva vida, des que va arribar a la constatació, que era la terra que girava entorn del sol, i no al revés, ho va constatar, i ja sabem quines conseqüències va tenir aquesta constatació pel mateix Galileu Galilei, però no es tracta de beure les glopades que fan els altres, com vostè ha cregut sinó d'anar a la rel del problema, d'anar a les causes.

Si falten novetats al nostre discurs, vostè sap per què és, perquè els problemes continuen i continuen agreujats. Vostè ha parlat dels agricultors i amb un sentit socialment molt intel·ligent que l'honora ha parlat d'aquell pagès que, d'un panorama tan negre com el que hem descrit nosaltres quedaria embullat. Els senyors de lloc —a Menorca entenen que és un senyor de lloc—, els amos de les possessions, ho saben tradicionalment, d'antic, i en conseqüència no vulguin girar la troca. El Govern de les Illes Balears aplicant una política europea, reformar les estructures agràries, i ho ha de fer, potser no amb els recursos que falta, però ho pot fer a partir dels recursos que té actualment.

Quantes hectàrees s'han regat amb aigües depurades i guany a les Illes Balears? Quantes? Ho diguin, perquè el sector agrari és en crisi, però no estam en absolut d'acord amb aquell plantejament que vostè fa que no es pot ajudar a qui no es vol ajudar, és que hi ha vegades que les ajudes ni tan sols no arriben a concretar-se i a tocar-se amb les marxes.

Sr. President de la Comunitat Autònoma, no es descaixi quan parlem de solidaritat social. Vostè sap perfectament que hi ha problemes en disminucions, que hi ha problemes en integració social i el que nosaltres constatarem, feim volar coloms, és que entre l'any 87 i l'any 88 hi ha hagut una davallada en els Pressuposts Generals d'aquesta Comunitat Autònoma destinats a inversions en aquest camp important, i per al 89, si no s'hi posa remei en aquesta Cambra, es mantenen els mateixos pressuposts. Tant és així que hi ha hagut visites als Grups Parlamentaris, i vostès ho han fet, per sensibilitzar aquest Parlament davant la manca de suport suficient que el Govern dóna en aquesta matèria, i referim a la taula d'entitats que han visitat aquests Grups Parlamentaris, almanco el nostre.

Parlant del centre de disminuïts, Son Tugores per exemple, és cert, el centre de disminuïts profunds és una qüestió molt important de la nostra Comunitat Autònoma, però piga també que les obres pateixen un endarreriment prou gran i que fins i tot el Director General d'Acció Social no sap fa més d'un any, que calia invertir del Fons de Compensació Interterritorial en aquestes matèries. Per aquí hi podrien anar propostes interessants i, mirin, ser pobre en una societat i pobre és motiu de marginació, però quan s'és pobre en una societat rica, en una societat que recupera i que té els fons de renda per càpita de tot l'Estat, els motius de marginació són dobles, perquè a més a més hi ha marginació psicològica i marginació molt difícil de vèncer, estructural.

No ha parlat, per exemple, d'alternatives a la política industrial respecte del cooperativisme, que és la sortida que dóna la Comunitat Econòmica Europea bàsicament, so-

des clares, i fins i tot vostès han incomplert una resolució que demanava el desenvolupament de la Llei estatal de Cooperatives, no ho han fet. Quina adhesió poden tenir els ciutadans de les Illes Balears a la nostra Autonomia, si el Govern no tradueix en fets allò que aquí, damunt aquesta tribuna d'oradors, massa vegades deim amb paraules? L'Autonomia, Sr. President, no és sentiment que es desenrotlla, l'Autonomia s'ha de demostrar, vostè ho ha dit aquí, s'ha de demostrar dia a dia, i no és d'esquerres, l'Autonomia, perquè vostès mateixos no ho són i exerceixen el Govern de la Comunitat Autònoma, però tenguí en compte una cosa, hi ha una diferència fonamental, la democràcia implica aprofundiment en la participació social. Quina participació social donen vostès als sindicats, a la petita i mitjana empresa, a hora de dissenyar els projectes d'inversió, a hora de dissenyar la política econòmica d'aquesta Comunitat Autònoma? Em deixi dir que cap ni un, i açò no és autonomista, açò no és autonomista.

I als Consells Insulars, perdoni que acabi amb aquesta referència, només voldríem dir que ja ens va bè que hi hagi tanta coincidència dins els Grups d'aquesta Cambra, per cert més de sis de moment sembla que no hi poden ser. Sobre Consells Insulars no s'han d'atribuir mèrits que no tenen, en aquesta Cambra el Grup SOCIALISTA i el Grup d'AP-PL van votar en contra a la insularització de les Comissions Provincials d'Urbanisme, que eren una passa prèvia a la proposta que ara fa el Grup SOCIALISTA i que hauria pogut permetre exercir el model d'ordenació territorial que volem per a l'illa de Menorca concretament o que volen per a l'illa d'Eivissa i la de Formentera, els formenterencs, el dia que arribi l'autonomia a Formentera, que encara no hi és.

Consultin les inversions en els Consells Insulars, facin una política sense necessitat de lleis, una política de diàleg democràtic amb els Consells Insulars, encara que siguin de colors polítics diferents, i comprenc que açò a vegades dificulta les situacions.

I acabo, Sres. i Srs. Diputats. Aquest debat, si més no, haurà servit per una cosa molt important, l'estat de l'Autonomia no és bo, no és tan bo almanco com vostè ha volgut fer veure, però tanmateix el Parlament de les Illes Balears, si vostès respecten les directrius, les mesures, les proposicions no de llei que aquí s'aproven, podria tenir òbviament redreç, podria tenir una millora, que és el que els ciutadans desitgen.

Gràcies.

EL SR. PRESIDENT:

Per part del Grup Parlamentari CDS, té la paraula el Portaveu Sr. Francesc Quetglas.

EL SR. QUETGLAS I ROSANES:

Gràcies Sr. President. Sres. i Srs. Diputats.

Les primeres paraules que jo li he dirigit com a rèplica al seu discurs d'ahir, Sr. Cañellas, feien referència al que nosaltres veim com una desconexió entre el seu discurs i els problemes reals de la gent, els problemes reals dels treballadors, dels empresaris, dels petits comerciants, dels pensionistes, dels joves, dels sectors professionals, em demanava si després d'haver sentit ahir, els qui tengueren la paciència de sentir-lo en directe per televisió o després d'haver llegit els resums de la premsa d'avui, em demanava si aquesta gent, si la nostra gent es podia sentir identificada amb un discurs que fonamentalment li parlava de rivalitats competencials o

si tan vol de la reforma de l'Estatut o d'un Pla Extraordinari d'Inversions sense a penes connexió amb unes preocupacions molt quotidianes de la seva vida.

Això era una reflexió amb la qual he començat la nostra intervenció i ho mantenc, no per desqualificar en absolut el seu discurs, sinó perquè a tots ens preocupa que la vida política discorri d'una manera paral·lela i desconnectada a la vida real de la societat de les nostres illes, a les preocupacions de les nostres illes, aquest era i és el sentit de la meua intervenció, però hi havia una altra desconexió a la qual jo em referia, desconexió entre les seves paraules i la seva política.

Jo, Sr. Cañellas, voldria tornar-me referir a dos aspectes. Vostè ha justificat determinats incompliments de mandats pressupostaris en matèria d'inversions perquè en el passat els pressuposts de la Comunitat Autònoma s'havien aprovat amb retard, ha parlat del mes de juny. Aquest pressupost, el pressupost d'enguany, Sr. Cañellas, va ser aprovat en aquest Parlament dia 30 de desembre del 1988 i va entrar en vigència dia 1 de gener, i aquest pressupost, Sr. Cañellas, aquest, el d'enguany, que va començar a entrar en vigor dia 1 de gener, ha demostrat grans incompliments o elevats percentatges d'incompliments, precisament en els capítols que més van atendre a les preocupacions de la nostra gent, precisament en els capítols d'inversió pública, precisament en els capítols d'inversió social, precisament en els capítols de sanitat, etc.

Vostè ha fet un discurs de bona voluntat, de voldríem, però no podem, ho ha dit, «voldríem, però no es pot», voldríem, però hi ha moltes dificultats per posar en marxa una Administració Autònoma, que ha de mentalitzar la gent, a una classe política inexistente, a uns funcionaris acostumats a uns altres mètodes de treball, i el seu discurs és insatisfactori perquè és excessivament conformista, preocupantment conformista en la situació actual.

Venen mals temps, vostè ho ha dit i ho han dit tots els Portaveus d'aquesta Cambra, la crisi turística és un fet que ja ningú no discuteix i és girant cantó; la crisi del sector de la construcció, indicador absolutament fonamental, ja és aquí, ara ja no bastarà amb bones voluntats, ja no bastarà la bonhomia pagesa i l'anecdòtic de rondalles per conformar la gent que voldrà, de cada vegada més, fets, de cada vegada més que surtin a camí dels seus problemes reals, això és el que li començarà a exigir la gent, això és el que la gent començarà a demanar amb tota raó al Govern d'aquesta Comunitat Autònoma i en aquesta exigència la gent ens tindrà, al Grup del CDS, al seu costat i en el compliment d'aquesta exigència el Govern també ens tindrà al seu costat i en el compliment d'aquesta exigència el Govern també ens tindrà al seu costat, Sr. Cañellas.

Illes menor? Perdoni, no han fet a bastament jo diria més, no han fet res, senzillament no han fet res, el seu discurs per un costat és insularista, la pràctica de Govern és absolutament contrària.

Respecte del Partit Socialista li voldria fer una precisió, nosaltres també estam d'acord amb la totalitat de l'Estatut i amb l'article 39 i assumim tant la legalitat i les resolucions d'aquesta Cambra que assumim també una Llei de Consells Insulars que avui s'està tramitant i que, ho vull recordar, el nostre Grup no va votar, llei consensuada a l'anterior Legislatura, revalidada en el seu debat de presa en consideració i que nosaltres, lògicament, encara que no votàrem, assumí-

rem. Per tant, les seves proposicions repentines són fora de lloc perquè són fora del context d'una Llei de Consells Insulars que cal despatxar molt ràpidament i en això nosaltres també ens comprometem que surti d'aquest Parlament com més aviat millor i dins el context d'aquesta Llei de Consells Insulars que, insisteix, no és la nostra llei, però sí és la llei de la majoria d'aquesta Cambra, aquestes i moltes altres transferències han d'arribar als Consells Insulars.

No és que siguem contraris a aquestes o a unes altres transferències, no estam en contra de l'article 39, sempre hem defensat l'aplicació de l'article 39 amb generositat, amb profunditat de mires i amb tota la seva potencialitat, ho acusàvem, i és la postura del nostre Grup, per tant que no es malinterpreti el que és una denúncia a la seva postura, que sí és contradictòria en relació amb la nostra, que sempre ha estat absolutament coherent. La caixa de Pandora l'han oberta vostès, senyors del PSOE, i al final resultarà que dins la caixa de Pandora només hi havia un aire buit, sense cap incidència excessivament grossa en les preocupacions de la nostra ciutadania.

Un altre punt, Sr. Cañellas, la reforma de l'Estatut. No podem estar d'acord amb el seu planejament de dues formes distintes i de la consideració distinta al que és la reforma dels nivells competencials i la reforma institucional que és evident que és dins l'esperit de quasi tots que cal fer. No estam d'acord amb dues reformes, una consideració unitària de la reforma de l'Estatut és absolutament imperativa perquè surti d'aquest Parlament amb el suport suficient per anar ben emparada de cara al seu procés legislatiu posterior a les Cambres Nacionals. Per tant, li reïter la nostra distància i diferència amb aquests punts de vista. Quant al Pla, al famós Pla d'Inversions, jo insisteix, jo l'he acusat que aquest Pla no tenia els suficients elements de progressivitat, i vostè m'ha dit que ja ho veurem en veure el Pla. Bè, el que puguem veure del Pla és que hi ha 12.000 milions de pessetes d'inversió en carreteres. 6.000 milions en obres hidràuliques, 6'5 en inversions de caràcter general en agricultura i 1.800 milions. Jo em deman on són aquí els equipaments culturals, educatius, sanitaris, socials, on són les inversions que vénen a introduir elements de progressivitat perquè aquest liberalisme que vostè diu defensar, el liberalisme que s'ha de convertir en la pràctica real de la llibertat, a partir d'una igualtat d'oportunitats es pugui produir.

Jo aquí, aquest Pla Júpiter, com vostès l'han anomenat amb la seva gerga interna i només de cara a la premsa, aquest famós pla no el veig enlloc. Si després en duen un altre en aquesta Cambra, doncs tal vegada efectivament ha canviat.

Voldria fer una reflexió final. A mi em pareix que centralisme i autonomisme, com a posicions entorn de les quals ha girat bona part d'aquest debat, tenen poc a veure amb dretes o esquerres, sembla que tenen molt més a veure amb qui detenta quin poder, quin govern, quin lloc, quan es detenta el Govern central és centralista, quan es detenta l'autonòmic és autonomista, i això sembla la característica comuna als partits de dreta i als partits d'esquerra i vull recordar una cosa, no així als partits de centre.

Moltes gràcies, Sr. President.

EL SR. PRESIDENT:

Per part del Grup Parlamentari SOCIALISTA, té la paraula el Portaveu Sr. Francesc Triay.

EL SR. TRIAY I LLOPIS:

Gràcies, Sr. President. Sres. i Srs. Diputats.

Per què «repentina» una proposta relativa a aplicar l'article 39 en una matèria concreta? Potser ho havíem d'anunciar amb dos o tres mesos d'antelació? Potser no pensàvem aplicar mai l'article 39 de l'Estatut? Per què tanta visceralitat i tanta agressivitat davant una iniciativa d'aquest tipus. Com que hem renunciat a guanyar les eleccions perquè ja no aspiram a governar mai aquestes illes, ara presentam una proposta perquè l'urbanisme i les carreteres vagin als Consells insulars. El subconscient el traïciona, Sr. President, això vol dir que mentre vostè governi les Illes no hi haurà mai transferència als Consells Insulars, perquè això és propi d'algunes persones que no pensen guanyar les eleccions; com que vostè pensa continuar guanyant-les i governa, per ara no hi haurà cap transferència als Consells Insulars. La iniciativa de reforma de l'Estatut és realment preocupant, perquè precisament una iniciativa tan senzilla com la de transferir carreteres i Consells Insulars posa damunt la taula el que realment pens tothom sobre aquesta qüestió i que ningú no en fiava ja, això és nostre i els altres ja en tenien prou amb una comar da de gestió en algunes matèries.

La insularització de la Comissió Provincial d'Urbanisme era una altra qüestió, perquè era una transferència encoberta que no es feia per llei del Parlament, i així i tot sempre vam dir, per dues vegades que vam presentar aquest proposta, que nosaltres érem a favor de la transferència completa de l'urbanisme als Consells Insulars quan es fes per llei del Parlament, no a través d'un Decret que traspassi competències que no pot d'acord amb l'Estatut.

Efectivament fa tres anys es va reunir la Comissió Tècnica Interinsular una vegada, fa tres anys, aquesta mesada ja és molt llarga, ja és hora de tornar a posar damunt la taula aquesta qüestió, jo crec que hauríem de racionalitzar aquest problema, que no ho prengui tan malament, tanmateix és una cosa ben normal, és un article que no pot passar del 38 al 40 i no veure res enmig.

Diu que està molt content perquè el pla estratègic que nosaltres li proposam ja el fa el Govern, que coincideix al·lucinantment amb el que es pensa fer, amb el que s'anuncia doncs no, en absolut, no coincideix, ens agradaria molt que coincidís, però no coincideix en absolut, per començar l'Informe Directriu de l'Ordenació de l'Oferta Turística no planteja aquesta qüestió, no hi va haver temps d'arribar a les seves conclusions, el Govern ho va retirar, els seus discursos no coincideixen amb aquest plantejament, el de l'any parlava estrictament de subvencionar obsoleta, no és això, ho he deixat clar, no basta això, això no és res, això és la xocolata del lloro, això no és l'impuls que fa falta, això no és lideratge dels poders públics al que vostè renuncia, i ho diu clarment, que no s'ha de deixar en mans de les Administracions Públiques aquest procés de renovació. Jo crec que sí que és necessari posar en mans de les Administracions Públiques del poder públic, aquest procés de renovació; que s'ha d'anar en companyia i no sols, sembla que vostès volen anar sols per força, que realment plantegen un pla d'inversions que un calaix de sastre, han agrupat, han satisfet, han reparat entre tendències polítiques, però simultàniament no volen que es financii aquest pla, volen anar a l'endeutament, realment són partidaris de com pitjor, millor, perquè vostès la forma del conveni la tenen denunciada al Tribunal Constitucional; tenen argumentat al Tribunal Constitucional que els conv

nis són il·legals. Quina fórmula els queda? Vostès no en volen cap, vostès el que volen posar-se clarament com a màrtirs d'una situació política, nosaltres ens plantejam una alternativa que realment no tan sols agrupi l'Administració Central, que també agrupi els ajuntaments turístics que tenen molt a dir en aquests temes i que unifiqui en un sol gran objectiu regional les nostres necessitats, la fórmula que ha proporcionat als bascs la renovació de la seva siderúrgia, aquest és el gran projecte que nosaltres volem presentar i que tenguí interès per a l'Estat en si mateix com a conjunt, com a objectiu pels resultats econòmics que donarà no perquè sigui una suma de projectes que la Comunitat Autònoma vol tenir llests el 91 i no li basta el pressupost, no, és una altra cosa, és un altre plantejament.

Crec que no és necessari insistir que realment amb la regressió i la degradació de la nostra economia turística tots hi sortiríem perdent i ningú no hi guanyaria, en sortiríem perdent tots els ciutadans, la renda del conjunt, l'agricultura i la indústria i tots els sectors, crec que això és tan elemental que no requereix insistir-hi.

Parlen d'expoli fiscal; l'any passat, com que en vam parlar, vam trabucar el carro. Què hi farem? El President ha tardat un any a reaccionar per valorar el debat de l'any passat, però des de l'any passat no han aportat res nou en aquesta qüestió, des de l'any passat continuen tenint segrestades les taules, les compatibilitats regionals i tots els documents pagats per l'erari públic perquè realment les conclusions no els són favorables, perquè no saben com treure unes conclusions que donin suport a les demagògies que diàriament fan amb aquesta qüestió. Han tardat molt de temps, eh?, fa molt de temps que ho fan, és clar que la ciència és tossuda i no sempre segueix les necessitats polítiques del moment dels polítics governants.

I per últim, es relaxin, tanmateix ja han desconnectat, ja no hi ha directe per televisió. Ahir vam sentir discrecionalitat, arbitrarietat, castigar o premiar en funció d'interessos polítics del Govern, amiguisme, clientelisme; avui el President ens felicitava pel to, no devia ser pel seu d'ahir mateix. Jo pensava que seria una auto crítica, una dura auto crítica que el Govern feia de si mateix, perquè realment són qualificacions que els van a mida i per mostra, un botó, Sr. President: D'aquests apel·latius, quin triaria per qualificar l'actuació d'un President, el Sr. Cañellas, que personalment amenaça determinats promotors del municipi d'Alcúdia que els seus projectes no seran aprovats pel Govern si prospera una determinada moció de censura a l'Ajuntament que pugui desplaçar un batle d'AP per un batle socialista amb el suport del CDS i que ja es poden moure per fer impossible aquest pacte, perquè amb això s'hi juguen determinades decisions del Govern? Com qualificaria això, Sr. President? Discrecionalitat, arbitrarietat, castigar o premiar en funció d'interessos polítics del Govern, amiguisme, clientelisme? Quina seria exactament la qualificació que donariem a un tipus d'actuació com aquesta?

Moltes gràcies, Sr. President.

EL SR. PRESIDENT:

Tè la paraula el Sr. President de la Comunitat Autònoma.

EL SR. PRESIDENT DE LA COMUNITAT AUTONOMA
(Gabriel Cañellas i Fons):

Gràcies, Sr. President.

Supòs que els altres Grups Polítics em permetran la llibertat que davant la traca final d'un Grup, jo comenci al revés. Quan un home fa aquestes afirmacions, les ha de demostrar, hi hagi o no hi hagi televisió, i vostè no ha aportat aquí cap prova ni la podrà aportar del que ha dit. Vostè ha fet una afirmació tan clara i tan rotunda com si jo ara empalmés una sèrie d'adjectius qualificatius a la conducta moral del Grup SOCIALISTA. Jo actuaria exactament en la mateixa forma si cada vegada que vostès ens parlen d'urbanisme, tragués les actuacions de certs professionals o quan ens parlen de balearització tragués qui són els que hi ha darrera el projecte. No ho faré, som molt més senyor que tot això, quan vulgui respondré la pregunta que vostè ha fet, quan vulgui li donaré explicacions a la manifestació que vostè avui s'ha atrevit a fer aquí, no pensava que estiguessin tan desesperats ni creia que un Diputat pogués caure tan baix ni el següent Portaveu del Grup SOCIALISTA; em perdoni, vull pensar que ha estat un lapsus.

Que no coincidim, Srs. del PSM-EEM? No coincidirem; afortunadament, així hi haurà contrast de parers i no viscerals, així hi haurà la possibilitat que si a nosaltres se'ns escapa en qualche moment qualche despintat de la paret hi hagi encara qui el tregui amb bona voluntat. Jo no crec que hi hagi dues realitats, la que nosaltres veim i la que veuen vostès, sinó que en funció d'una determinada manera de pensar es fan dues interpretacions d'una secció molt parcial de la realitat mateixa. Cert que hem de lluitar per la reforma de les estructures, cert que hem de lluitar perquè cada vegada, almanco en política social, qualche dia arribem a no haver de tenir opinions diferenciades, però cert també que és una acció distinta la d'aquells qui governen, que han de compaginar possibilitats i voluntats, de la d'aquells qui no tenen aquesta funció, que es poden permetre servir de tocs de campana cridadors de l'atenció en determinats punts.

Sobre la preocupació per la crisi turística, jo voldria fer una cridada per veure si aquesta crisi, que en cert sentit és patent, que existeix realment, que és aquí, en el futur, quin és el seu grau i si realment no aguditzam aquesta crisi afegint-li conceptes que no són talment aquí, perquè crisi potser que en vengui els pròxims anys, perquè s'ha incrementat una oferta més forta que la demanda, perquè això produeix un transvasament d'aquesta demanda cap a una oferta concreta i l'abandó d'una altra, una altra que fa necessari aquest pla de reforma que propugnava tant el Partit Socialista i que crec que tots hi estam d'acord, però que no és una crisi no d'haver perdut el nord d'on anam com a societat, sinó una crisi que es pot produir a causa d'una variació deis sentiments dels que ens visiten i que precisament per això mateix, en totes les ocasions que tenim, intentam conscienciar els sectors afectats per aquesta crisi, que és tot el sector balear, tots els sectors econòmics de Balears, de quin ha de ser el camí que han de prendre, de quines han de ser les conductes a realitzar, de quin és el futur cap on hem d'anar, i que això reportarà modificacions d'actituds, modificació de les nostres possibilitats inversores, sobretot de les destinacions cap on anam, però al final crec que tots caminam en el mateix sentit i amb la mateixa voluntat perquè no n'hi ha d'altra.

No puc entendre que el CDS digui que jo parlo de dues reformes, tal vegada la meua expressió no és bona, la canviaré, una reforma en dos temps, i no puc entendre que si un tros li pareix bé i l'altre també, el fet de presentar-la en dos temps li pugui parèixer malament, però admet la dife-

rència, temps hi haurà per debatre-ho aquí.

M'he permès anar al final del Partit Socialista per poder-ho oblidar com més prest millor, i don per no pronunciades certes paraules, però no puc deixar d'entrar en la primera part de la seva intervenció. No ens estranya el canvi de plantejaments, no ens estranya que vostès hagin fet una proposta repentina pel contingut de la proposta, sinó pel que suposa de canvi d'actitud, perquè no val dir que ja feia tres anys que no s'havia reunit la Comissió Tècnica, atès que les darreres paraules d'aquesta reunió varen ser que no importava que es tornàs a reunir pus per tractar cap proposta. Quan una persona utilitza unes paraules o sap exactament el seu significat o ha de parar molt d'esment; dir que no importa que es reuneixi pus la Comissió Tècnica Interinsular per tractar propostes és posar un punt final fins que s'hagi complit la condició, mentre no s'hagi aprovat la Llei de Consells Insulars, per tant em preocupa sincerament que a vostès els estranyi que a la resta de la Cambra ens cridi l'atenció un canvi tan oportú, tan sobtat d'actitud, perquè realment és un plantejament que va absolutament en contra de totes quan-

tes manifestacions públiques i privades s'han fet des del Grup.

Però ja no ens hauríem de venir de nou actituds com aquesta. Com les brúixoles quan perden el magnetisme, ren i giren i també aconsegueixen fer perdre el nord a els miren; afortunadament d'ara endavant procurarem mi cap a una altra banda i així seguirem el bon camí.

EL SR. PRESIDENT:

Conclòs el debat, d'acord amb l'article 169 del Reglament queda obert un termini de trenta minuts durant el qual els Grups Parlamentaris podran presentar propostes de resolució davant el Registre. En haver passat aquests trenta minuts es repartiran les propostes als Grups Parlamentaris, cara que després la Mesa farà a saber si qualcuna d'elles ha estat qualificada, amb la finalitat que puguin treballar bre totes les propostes que s'hagin presentat.

S'aixeca la Sessió fins avui horabaixa a les sis, que continuarem amb la defensa i el debat de les propostes de resolucions.